

பர்ணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போர்யல்

தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டப் பேற்றிற்காகப் புதுச்சேரி மொழியியல்
பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழி அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

இ. ஆக்னஸ் மேரி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழுநேரம்)

சேர்க்கை எண் 1943

இலக்கியவியல் துறை

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இணைப்புப் பெற்றது

புதுச்சேரி அரசு நிறுவனம்

புதுச்சேரி – 605008.

செப்டம்பர் - 2014

முனைவர் நா. செல்வராசு

துணைப் பேராசிரியர்,

இலக்கியவியல் துறை,

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,

புதுச்சேரி – 605 008.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவன இலக்கியவியல் துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்ட இ. ஆக்னஸ் மேரி அவர்கள் உருவாக்கியுள்ள “பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு என் மேற்பார்வையில் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இது அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றிளிக்கிறேன்.

இடம் :

நாள் :

நெறியாளர் ஒப்பம்

இயக்குநர் மேலொப்பம்

இ. ஆக்னஸ் மேரி

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

இலக்கியவியல் துறை,

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,

புதுச்சேரி – 605008.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவன இலக்கியவியல் துறையில் முனைவர் நா. செல்வராசு அவர்கள் மேற்பார்வையில் உருவாக்கப் பெற்ற “பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” என்னும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும் இதற்கு முன்னர் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் இது அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : புதுச்சேரி

நாள் :

ஆய்வாளர் ஒப்பம்

நெறியாளர் ஒப்பம்

நன்றியுரை

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழியாகத் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வினைப் பதிவுசெய்து கொள்ள அனுமதியளித்த துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும் பதிவாளர் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்வதற்கு அனுமதியளித்த நிறுவனத்தின் இயக்குனர் முனைவர் சீ.பக்தவத்சலபாரதி அவர்களுக்கு நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வில் என்னை முழுமையாக ஈடுபடச் செய்து ஆய்வு நுட்பங்களை விளக்கி, ஆய்வு தொடர்பான கருத்தாடல்களையும் முழுமையானளவில் விளக்கங்களையும் அளித்து நூல்களை வழங்கி வழிகாட்டிய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் நா. செல்வராசு அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு தொடர்பான விவாதங்களில் கலந்து கொண்டு வழிகாட்டிய நிறுவனப் பேராசிரியர்களான முனைவர் இரா. சம்பத், முனைவர் த. பரசுராமன், முனைவர் க. இரவிசங்கர், முனைவர் ச. பிலவேந்திரன் ஆகியோருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்கான நூல்களை அளித்து உதவிச் செய்த புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் நூலகர் திரு.கு.இராசேந்திரன் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும் இவ் ஆய்வேட்டினை மெய்திருத்தம் செய்த புதுவைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் கந்தசாமி அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வுச் செயல்பாட்டில் நிர்வாக ரீதியாக பல்வேறு உதவிகளை வழங்கிய எமது நிறுவனப் அலுவலக ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி பராட்டுகின்றேன். மேலும் ஆய்வு தொடர்பான விவாதங்களை ஏற்படுத்தி, கருத்துக்களை வழங்கிய எனது நண்பர்களான நிறுவன முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் எழில், விஜி, உமா, சுரேஷ், சிறிகாந்தன், மற்றும் பிற ஆய்வாளர்கள் அனைவருக்கும் இத்தருணத்தில் நன்றி கூற விரும்புகின்றேன்.

என்றென்றும் என் நலனில் அக்கறை கொண்டு துணைநிற்கும் என் அன்பிற்கும் வணக்கத்திற்குமுரிய என் பெற்றோர்கள், எனது தங்கை ஆகியோருக்கும் என் நன்றி. மேலும் இவ்வாய்வேட்டினை விரைவாகச் செய்து முடிப்பதற்கு என்னை பல்வேறு நிலையில் ஆதரவு கொடுத்த எனது மாமியார் அவர்களுக்கு இவ்வேளையில் நன்றி கூறுவதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

நான் முனைவர்பட்டத்திற்கான ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கும் அதனை விரைவாகச் செய்து முடிப்பதற்கும் எப்போதும் தன்னுடைய நேரத்தினை என்னுடன் பகிர்ந்து எனக்கு பல்வேறுவகையில் ஆதரவுகொடுத்த என் வாழ்க்கைத் துணைவர் சு.மணிகண்டபெருமாள் அவர்களுக்கு என் நன்றியை சொற்களில் விவரிக்கமுடியாது.

ஆய்வேட்டைக் கணினி அச்சில் வடிவமைப்புச் செய்த வை. லோகநாதன், செள. சுரேஷ்குமார் அவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

ஆய்வாளர்

பொருளடக்கம்		
இயல் எண்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 13
1.	பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம்	14 - 53
2.	புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறைகள்	54 - 86
3.	ஆநிறைப் போர்முறைகள்	87 - 151
4.	சிற்றரசர்களின் போர்முறைகள்	152 - 170
5.	வேந்தர்களின் போர்முறைகள்	171 - 217
6.	போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும்	218 - 250
	முடிவுரை	251 - 262
	துணைமை நூல்கள்	263 - 275

சுறுக்கக் குறியீடு

அகம்	-	அகநானூறு
கலி	-	கலித்தொகை
குறள்	-	திருக்குறள்
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
தொகு. ஆ	-	தொகுப்பு ஆசிரியர்
நற்	-	நற்றினை
நூ	-	நூற்பா
நெடுநல்	-	நெடுநல்வாடை
ப. ஆ	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பட்.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்	-	பதிற்றுப்பத்து
புறத்	-	புறத்தினையியல்
புறம்	-	புறநானூறு
புறப்.வெ மாலை	-	புறப்பொருள்வெண்பாமாலை
பெரும்பாண்	-	பெரும் பாணாற்றுப்படை
பொருநர்	-	பொருணராற்றுப்படை
பொருள்	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை	-	மதுரைக்காஞ்சி
மரபு	-	மரபியல்

முன்னுரை

ஆய்வு அறிமுகம்

மனிதனுடைய பண்பாட்டுப் பரிணாமத்தில் போர் ஒரு முதன்மையான கூறாகும். உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட போரானது பின்னர், பல்பரிணாமத் தன்மையுடைய ஒன்றாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளமையினைத் தொன்மை மக்கள் வாழ்வியல் ஆய்வுகள் தொடங்கி அண்மைய சமூகங்கள் வரையிலான ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலையில் ஆதிகாலம் தொடங்கி இன்றைய நாள் வரையிலும் மனிதக் குழுக்கள் ஒருவருக்கொருவர் தன்மானச் சிக்கல் என்ற உளவியல் காரணம் தொடங்கி, நாடுகளைக் கைப்பற்றுதல் என்ற அரசியல் காரணம் வரையில் இடையறாது போரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

வலிமையுள்ளது வெற்றியடையும் அல்லது தகுதியுடையது நிலைபெறும் (Survival of the fittest) என்பது பொதுவான உயிரியல் பரிணாமக் கோட்பாடு. ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் (Herbert Spencer) சமூக அறிவியல் சார்ந்து சிந்தித்த கோட்பாட்டைக் காரணகாரியத்துடன் கூடிய அறிவியல் ஆய்வாக வளர்த்தெடுத்த சர் சார்லஸ் டார்வின் (Sir Charles Darwin) தமது உயிரிகளின் பரிணாமக் கோட்பாட்டு (Evolutionary theory) மூலம் பரிணாமத்தை விளக்கியுள்ளதை அறிய இயலும்.

ஹெகல் (Hegel), காரல் மார்க்ஸ் (Karl Marx), சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் (Sigmund Freud) போன்றோர் கூற்றுகள் தெளிவுபடுத்தும் மிக முக்கியமானதொரு இயற்கைக் கூறு “இயக்கவிசை” என்பதாகும். இவ்வியக்கவிசை அண்டத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளப்

போராரும் உலகிற்கு எவ்வாறு தேவையாக உள்ளதோ அவ்வாறே மனிதர்களுக்கும் தேவையானதொன்றாகும்.

மனித உயிரினத் தொகுதியைப் பொறுத்த வரை இயக்கவிசை என்பது, உலகில் மனிதர்தம் வாழ்வை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுதலின் பொருட்டு உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகிய அடிப்படைத் தேவைகளுக்குப் போராடுதலும் மனிதர்களுள் வலிமையுள்ளோர் வெல்லுதலும் வரலாற்றின் முதிராக் காலத்தில் இருந்து தொடர்ந்து வரும் செயல்பாடுகளும் அவை வெகுகாலமாய்த் தொடரும் வழி உருவான மரபுகளுமாகும். எனவே உலகில் அக்காலம் முதல் போர் நடைபெறாத காலம், ஒருநாள் கூட இல்லை எனலாம்.

மனிதர்கள் தம் சுயதேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகவும் தம் வலிமையால் பிறரை அடக்கி ஒடுக்குவதற்காகவும் இயற்கையோடு போராடித் தோற்று வேறுவழியின்றி அவ்வியற்கையுடன் மாறுபட்டுப் பிற இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து உருவாக்கும் ஆக்கிரமிப்புகளினாலும், ஆக்கிரமிப்புகளால் உண்டாகும் சமூகப் பண்பாட்டுப் பொருளாதார நெருக்கடிகளினாலும் போர்கள் நடைபெறுகின்றன.

மனிதர்களின் வாழ்வியலில் போர் என்பது முக்கியமானதோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளதால், இலக்கியங்களின் வழி, மனிதர்களின் விலங்காண்டி நிலையிலிருந்து சேர, சோழ, பாண்டி வேந்தர்களின் போர்வரையிலான பல்வேறுபட்ட போர் நிகழ்வுகளின் பரிணாம வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

- மனித சமூகப் பரிணாமம் போன்று மனிதர்கள் நடத்தியப் போர் முறைக்கும் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி உண்டு என்பதை ஆராய்வது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.
- வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலப் போர்முறையின் எச்சங்களைத் தொகுத்து அப்போர் பற்றிய கருத்தாக்கத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்தல் இவ்வாய்வின் பிறிதொரு நோக்கமாகும்.
- புராதன சமூகத்தில் நிகழ்ந்த போர்களில் எவ்விதமான போர் கருவிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதனை ஆய்வு செய்தல்.
- தமிழ் இலக்கண நூல்களிலும் சங்க இலக்கியத்திலும் உள்ள போர்முறைகள் பெற்ற பரிணாம வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்தல்.

ஆய்வு அடிப்படை

போரின் பரிணாமத்தைக் கண்டறிய டார்வின் கோட்பாடுகளும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், ஆய்வு நூல்களும் தொல்காப்பிய புறத்திணையியலில் இடம்பெற்றுள்ள வெட்சி, கரந்தைத் திணைகள் மற்றும் துறைகளின் மூலம் ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்கும் போர் பற்றிய செய்திகளும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் உள்ள போர் குறித்த செய்திகளும், சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள போர் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளும் ஆய்வு எல்லைகளாக உள்ளன.

பரிணாமவியல், தொல்லியல், மானிடவியல், வரலாற்றியல் நூல்கள், கட்டுரைகளில் பயின்றுவந்துள்ள போர் தொடர்பான சான்றுகளும், போர்க் கருவிகள் குறித்த செய்திகளும் ஆய்வு எல்லைகளாக உள்ளன.

ஆய்வு மூலங்கள்

இவ்வாய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற ஆய்வு மூலங்கள் இரண்டு வகைகளில் அமைகின்றன. அவை, 1. முதன்மைச் சான்றுகள், 2. துணைமைச் சான்றுகள் என்பனவாகும்.

முதன்மைச் சான்றுகள்

தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, புறநானூறு, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்கள் இவ்வாய்விற்குரிய முதன்மைச் சான்றுகளாகும்.

துணைமைச் சான்றுகள்

பரிணாமம் பற்றி விளக்கும் நூல்கள், போர் பற்றி விளக்கும் நூல்கள், போர்க் கருவிகள் தொடர்பான நூல்கள், நடுகல் தொடர்பான நூல்கள், ஆய்வேடுகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வு நூல்கள், வாழ்வியற் களஞ்சியம், அகராதிகள், போர்ச் செய்திகள் குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் போன்றவை துணைமைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

“பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” எனும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வு ஆய்வுப் பண்புக் கூறுகள் அடிப்படையில் மூன்று வகைப்பட்ட நிலைகளில் அமைந்த நூல்களை, ஆய்வு முன்னோடிகளாகக் கொள்கிறது. அவை,

1. உயிரியல், சமூகப் பரிணாமம் தொடர்பான சமூகப் பண்பாட்டியல் நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு நூல்கள். இவற்றுள் உலகளாவிய நிலையிலும் இந்தியப் புலத்திலும் இப்பரிணாமச்

செயல்முறையைப் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் ஆய்வுகள் செய்துள்ளனர் (எங்கல்ஸ் 2012 அநாகரிக நிலையும் நாகரிக நிலையும். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்; சோமசுந்தரம், பூ. 2008. மனித இனங்கள். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்; தர்மராஜன், நா. 2008. எங்கல்ஸ் குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு, ஆகியவற்றின் தோற்றம். மதுரை : கருத்து-பட்டறை; பக்தவத்சல பாரதி. 2005. மானிடவியல் கோட்பாடுகள். புதுச்சேரி: வல்லினம்; ஜெயகரன், சு.கி. 1991. மூதாதையரைத் தேடி. சென்னை: க்ரியா; Ember, Carol R. and Ember Melvin 1977(1973). **Anthropology** (Second edition). New Jersey: Prentice – Hall Inc; Harris, Marvin. 1987(1927). **Culture Anthropology** (Second edition). New York: Harper & Row; Layton, Robert. 1997. **An Introduction to theory in Anthropology**. Cambridge: Cambridge University Press; Naroll, R. and Naroll, F. 1973. **Main Currents in Cultural Anthropology**. Englewood cliffs. New Jersey: Prentice – Hall, Inc; Williams, Thomas, Rhys. 1990. **Culture Anthropology**. New Jersey: Prentice Hall).

2. மனிதப் பண்பாட்டில் போர்களின் பரிணாமம் என்பது முதன்மையான ஒன்று. இதனைக் குறித்துத் தொல்லியல் அகழாய்வு வழியாகவும், வரலாற்று மானிடவியல் வழியாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட பின்வரும் ஆய்வுகள் இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கவை. (Haviland William A. 1989. **Anthropology**. (5th edition) Tokyo – London Sydney: Holt, Rindthart and Winston, Inc; Keith, Otterbein. 1997. **The Anthropology of War**. in John. J. Honigmann (ed.) **Hand book of Social Culture Anthropology** Vol.II: 923 – 958; Lawrence H Keeley. 1996. **War Before Civilization**; Keith, Otterbein. F. 2006. **War, Anthropology of**. In H. James Birx (ed.), **Encyclopedia of Anthropology**. vol.5: 2298 – 2300, New delhi: Sage

Publications; Keith, Otterbin. F. 2006. **War, Archaeology of**. In H. James Birt (ed.), **Encyclopedia of Anthropology**. Vol.5: 2300 -2301, New delhi: Sage Publications; Ramachandra Dikshitar, V. R. 1944. **War in Ancient India**. Madras: Macmillan and Co; Rami, Reddy. 1987. **Elements of Prehistory**. Delhi: Mittal Publications).

3. பழந்தமிழர் பண்பாட்டு மரபில் போரின் பரிணாமம் பற்றி முழுமையான ஆய்வுகள் இல்லையென்றாலும் பின்வரும் ஆய்வாளர்கள் சங்ககாலப் போரியல் முறைகளைத் தனித்தனியாகவும் பொதுநிலையிலும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். அவர்தம் நூல்கள் வருமாறு: இராமசாமி. 2004. **புறநானூறு கூறும் அரிய உரைகள்**. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்; கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. 2010 **பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம்**. சென்னை: நியூ செஞ்சரி பக்ஹவுஸ்; குருநாதன், இராம. 2004. **புறநானூற்றில் புதிய வெளிச்சம்**. சென்னை: தமிழ்சாரல்; சந்திர சேகரன், த. நா. 2012. **போர் நெறிமுறைகள் (பண்டைத் தமிழ் – சீனப் பிரதிகளில்)**. சென்னை: காவ்யா; சரவணன், ந. ஜெ. 2011. **சங்கப்பாக்களில் புறவாழ்வியல்**. சென்னை: வள்ளி பதிப்பகம்; சுந்தர மகாலிங்கம், பொ. 2006. **புறத்திணை விருந்து**. சென்னை: திருக்குறள் பதிப்பகம்; தமிழ்வாணன், லேனா. 1982. **சங்க இலக்கியத்தில் புறக்காட்சிகள்**. சென்னை: மணிமேகலைப் பிரசுரம்; தட்சிணாமூர்த்தி. 1999. **தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்**. சென்னை: யாழ் வெளியீடு; பழனிச்சாமி, செ. 1989. **புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு**. கோவை: வாணி பதிப்பகம்; பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. 2007. **சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்**. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்; மாதையன், பெ. 2004. **சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும்**. சென்னை: பாவை

பப்ளிகேஷன்ஸ்; வாணி அறிவாளன். 2010. வீரம் விளைந்த நிலம்.
சென்னை: அருண் அகில் பதிப்பகம்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

“பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேட்டில் போரின் பரிணாமத்தையும், காலச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்பவும், சமூக மாற்றத்தின் காரணமாக போர்க் கருவிகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும் விளக்குகையில் பரிணாமவியல், மானிடவியல், சமூகவியல், விளக்கமுறையியல் ஆகியவை இவ்வாய்விற்கு ஆய்வு அணுகுமுறையாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

“பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்” என்னும் இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை:

இயல் ஒன்று	: பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம்.
இயல் இரண்டு	: புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறைகள்.
இயல் மூன்று	: ஆநிறைப் போர்முறைகள்.
இயல் நான்கு	: சிற்றரசர்களின் போர்முறைகள்.
இயல் ஐந்து	: வேந்தர்களின் போர்முறைகள்.
இயல் ஆறு	: போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும்.

ஆய்வு முன்னுரை

முன்னுரையில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு அடிப்படை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு முன்னோடிகள்,

ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்பு, முடிவுரை ஆகியன முறையே அமையப்பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று: பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம்

உயிரினங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒருவகைப் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன. அதே போன்றுதான் மனித இனமும் பரிணாம வளர்ச்சியின் இறுதிகட்டத்தில் தோன்றிய ஓர் உயிரினத் தொகுதியாக உள்ளது. இத்தகைய மனித இனமானது எவ்வாறெல்லாம் படிமலர்ச்சி அடைந்து தற்போதுள்ள நிலையினை அடைந்துள்ளது என்பதனைச் சான்றுகளுடன் விளக்குவதாய் இப்பகுதி அமையும்.

டார்வின் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டை விளக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல், புராணங்களில் காணப்படும் உயிரினங்களின் பரிணாமங்கள் குறித்த செய்திகளும் டார்வின் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் பற்றிய செய்திகளும் இவ்வியல் ஆராயப்பெறுகின்றன. மேலும், மனித சமுதாயத்தின் பரிணாமத்தோடு போரின் பரிணாமத்தையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்குவதாய் இவ்வியல் அமைகிறது.

இயல் இரண்டு: புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறைகள்

புராதனத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்துள்ள போர்கள் குறித்துத் தங்களது தொல்லியல் அகழாய்வு வழியாகவும், வரலாற்று மானிடவியல் வழியாகவும் அறிஞர்கள் பலர் ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளனர். அவர்களுள் லாரன்ஸ் கீலி 1996, ஆட்டர் பீன் கெய்த் 1997, மீட் 1940, ஜான்கீகன், ஃப்ராய்டு 1954, சம்னர் 1911 போன்ற அறிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் ஆய்வு முடிவில் புராதனத் தமிழ்ச்

சமூகத்தில் போர் நடைபெற்றுள்ளது என்பதனைச் சான்றுகளுடன் விளக்கிய செய்திகளும் இவ்வியலில் இடம்பெறுகின்றன.

புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறையில் போர் நடைபெற்றுள்ளது என்பதனை நிறுவும் வகையில் கிடைத்துள்ள போர்க்கருவிகளின் சான்றுகளும் என்னென்ன கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்ற சான்றாதாரங்களும் இவை சங்க இலக்கியங்களில் எவ்வாறு பதிவாகியுள்ளன என்ற செய்திகளும் இவ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் மூன்று: ஆநிரைப் போர்முறைகள்

ஆநிரைப் போரை மேற்கொண்டவர்கள் ஆநிரைச் சமூகத்தினரான எயினர்களே ஆவார். எயினர் பாலை நிலச் சமூகத்தினராவர். இந்நிலத்தில் கதிரவனின் கதிர் மிகுதியாகக் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் (கலி: 2,8). அதனால் ஏற்படும் வெம்மையின் விளைவாக அழல் மேயும் (அகம்: 379; கலி: 25; நற்: 256). கதிராலும் அழலாலும் எங்கும் நீர் வறட்சி இருக்கும் என்ற சான்றுகளின் மூலம் பாலை நிலங்களின் தன்மையினை உணரமுடிகின்றது. இவ்வாறு வறண்ட பூமியில் இவர்களின் தொழில் வழிப்பறி செய்தலும், கொள்ளை அடித்தலும், ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருதலும் ஆகும்.

எயினர்களின் தொழில் பற்றிய செய்திகளும், எயினர் ஆநிரையைக் கவரச் செல்லும் முன் கொற்றவையை வழிபாடு செய்துவிட்டுச் சென்ற செய்தியும், மரக்கால் கூத்து, வாள் கூத்து போன்றவற்றைக் கொற்றவை தெய்வத்திற்காகச் செய்துள்ள செய்திகளும், ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்த பின் அவற்றைப் பகிர்ந்தளித்துள்ளச் சான்றுகளும் இவ்வியலில் இடம்பெறும்.

ஆநிரைப் போரைத் தொல்காப்பியம் வெட்சியெனக் குறித்துள்ளது. பழந்தமிழர்கள் வேளாண்மைத் தொழில் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டதைவிடத் தம்பொழுதின் பெரும்பகுதியைப் போர் செய்வதிலேயே கழித்தனர் என்று புறத்திணைப் பாடல்களாகிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் திணைகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வெட்சி, கரந்தைத் துறைகளின் மூலம் ஆநிரைப் போரின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரையிலான ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளித்தல் வரையிலும் உள்ள செய்திகளும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்றவற்றில் உள்ள ஆநிரைப் போர் பற்றியச் செய்திகள் மட்டுமல்லாமல் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆநிரைப் போர் பற்றிய செய்திகளும், ஆநிரைப் போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் பற்றிய செய்திகளும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் நான்கு: சிற்றரசர்களின் போர்முறைகள்

சமூகம் மெல்ல மெல்லப் பரிணமிப்பதைப் போன்று போர்முறைகளும் போரின் நோக்கங்களும் பரிணமிக்கின்றன. மனிதன் முதலில் உணவுக்காக வேண்டிப் போர் புரிந்தான். அதனைத் தொடர்ந்து உடைமைச் சமூகத்தில் அவனுடைய பரிணாமமானது சிறுசிறு இனக்குழுத் தலைவர்களை வென்று நிலத்தை கவர்வது எனப் போரின் பரிணாமம் காலச் சூழலுக்கேற்ப வளர்ந்துள்ள செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஆநிரைப் போர்முறையில் இனக்குழுச் சமூகமாக வாழ்ந்த மக்கள் பரிணாமத்தின் காரணமாகத் தங்கள் இனக்குழுக்களுக்குள்ளே ஒரு தலைவரை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இத்தலைவர் ஊர்த் தலைவர் எனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார். இவா தம் மக்களின் நலனைப் பேணவே போர் செய்தார் என்ற செய்திகள் சான்றுகளுடன் இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியாக ஊர்த்தலைவர்கள் குடிகளின் தலைவர்களாகப் பரிணமித்துள்ள சான்றுகள் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன. இவர்களும் ஊர்த்தலைவர்களைப் போன்று தம் மக்களைப் பேணுவதிலும் தம் குடிகளைக் காப்பதற்காவும் போர் செய்துள்ளனர் என்ற சான்றுகளும் இப்பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஊர், குடி போன்றவற்றிற்குத் தலைவர்கள் இருந்ததைப் போன்று சிறிய நிலப்பகுதிகளை ஆளவும் மன்னர்கள் இருந்தனர். இம்மன்னர்கள் வேந்தர்களுக்கு மகட்கொடை மறுத்தல் வேண்டி வேந்தர்களிடம் போர் பரிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தாம் ஆண்டு வந்த நிலப்பகுதிகள் சிறிதளவாகினும் வளம் பொருந்திக் காணப்பட்டதால் இவர்கள் வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாவும் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள செய்திகளும் சான்றுகளுடன் இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஐந்து: வேந்தர்களின் போர்முறைகள்

ஓர் இனக்குழு, ஊர், குடி, குறுநிலங்கள் போன்றவற்றின் தலைவர்களின் போர்முறையைக் காட்டிலும் வேந்தர்களின் போர்முறைகள் ஒழுக்க நெறிமுறைகளைக் கையாள்வதோடு போரினை வரையறைப்படுத்திப் போர் செய்துள்ள நிகழ்வுகள் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் இவ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. வேந்தர்களின்

போர்முறையில் சில உத்திமுறைகளையும், போர்க் கருவிகளைக் கையாள்வதில் மேம்பட்டு இருந்ததையும் இவ்வியலில் அறிய இயலும்.

வேந்தர்களின் போர்முறையின் முக்கியத்துவத்தையும், போருக்கு முன் அவர்களின் ஆயத்த நிலையான பொய்கையில் நீராடுதல், போர்க் கருவிகளை நீர்ப்படை செய்தல், எதிராளிகளுக்குப் போருக்குத் தயாராகுங்கள் எனத் தூது அனுப்புதல், படைவீரர்களைப் போருக்கு ஆயத்தம் செய்தல், போருக்கு முன் கள் அருந்துதல், போர்ப் படை செல்லும் பாதையைச் செம்மைப்படுத்துதல், போர்ப் பயிற்சி அளித்தல் போன்ற பல உத்திமுறைகளை கையாண்டுள்ள செய்திகள் இலக்கியச் சான்றுகள் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வேந்தர்களின் போர் விருப்பங்களாக இலக்கியங்களில் பல சான்றுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை மண்ணாசை, பொறாமை, தலைமை விருப்பம், உரிமைப் போராட்டம், மகட்கொடை மறுத்தல் போன்றவை ஆகும். இவை இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி விளக்கப் பெற்றுள்ளன. போர்களத்தில் வேந்தர் கையாண்ட நெறிமுறைகளும், போர்க் கருவிகளும், போரில் பயன்படுத்திய நால்வகைப் படைகள் பற்றிய செய்திகளும் போருக்குப் பின் வேந்தர்களின் செயல்பாடுகள் பற்றிய செய்திகளும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஆறு: போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும்

சமூகம் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது போல் போர்முறைகளும் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றே காணப்படுகின்றன. போர் பற்றிப் பேசும் புறத்திணையின் பரிணாம வளர்ச்சியை இவ்வியல் ஆய்வு செய்வதாய் அமைகின்றது. தொல்காப்பியர் புறத்திணையில் குறிப்பிடும் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என ஏழுதிணைகளை

வகுத்து அவற்றில் போர் பற்றிய செய்திகளைத் தந்துள்ளார். இவற்றிற்குப் பின்வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறத்திணைகள் பன்னிரண்டு என வகுத்துள்ளது. எனவே, தொல்காப்பியர் கூறும் புறத்திணைகள் ஏழிலிருந்து புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் பன்னிரண்டு திணைகள் எவ்வாறு பரிணமித்துள்ளன என்பதும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. மேலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

வெட்சி - கரந்தையாகப் பிரிதல்

வஞ்சி - காஞ்சியாகப் பிரிதல்

உழிஞை - நொச்சியாகப் பிரிதல்

போன்ற பரிணாம வளர்ச்சிச் செய்திகளும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

இந்த ஆய்வானது ஆறு இயல்களில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகளை முடிரையில் தொகுத்து வழங்க உள்ளது.

இயல் ஒன்று

பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம்

- 1.0 முன்னுரை
- 1.1 பரிணாமம் என்ற சொல்லின் பொருள்
- 1.2 உயிரினங்களின் தோற்றம் அறிஞர்களின் கருத்து
 - 1.2.1 ஸ்பென்சரின் கருத்து
 - 1.2.2 பிஷ்ஷர் கருத்து
 - 1.2.3 அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து
 - 1.2.4 டார்வின் கருத்து
- 1.3 புராணங்களில் உயிரினங்களின் தோற்றம்
- 1.4 பரிணாமக் கோட்பாடு
 - 1.4.1 டார்வின் கதற்பயணம் - ஓர் அறிமுகம்
- 1.5 டார்வின் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்ப்புகள்
- 1.6 பரிணாம வளர்ச்சியின் சில சான்றுகள்
- 1.7 குரங்கிற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள்
- 1.8 மனித சமூகத்தின் பரிணாமம் பற்றிய அறிஞர் களின் கருத்து
 - 1.8.1 மார்கன்
 - 1.8.2 லென்ஸ்கி
 - 1.8.3 எல்மன் சர்வீஸ்
 - 1.8.4 மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்ஸ்
 - 1.8.5 கார்டன் சைல்டு
- 1.9 சமூகத்தின் பரிணாமமும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியும்
- 1.10 தொகுப்புரை

இயல் - ஒன்று

பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம்

1.0 முன்னுரை

உயிரினங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியைக் கொண்டே காணப்படுகின்றன. உயிரின் தோற்றமே, உயிர்களின் பரிணாமத்திற்குத் தொடக்கமாகும். பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாமாகத் தோன்றிய ஒரு சில கரிமச் சேர்மங்கள் உயிரின் தோற்றத்திற்கு முன்னோடியாக அமைந்து, பின்னர் முதல் உயிரிகளை உண்டாக்கின. இக்காலத்தில் வாழும் சிக்கலான மேல்நிலை விலங்குகள், எளிய உயிரினங்களிலிருந்தே தோன்றின என்று சார்லஸ் டார்வின் குறிப்பிடுகின்றார்.

பரிணாமவியல் கோட்பாடு அறிமுகம் என்னும் இவ்வியலானது பரிணாமம் என்ற சொல்லின் பொருள், உயிரினங்களின் தோற்றம் பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்து, புராணங்களில் உயிரினங்களின் தோற்றம் பற்றிய கருத்து, சார்லஸ் டார்வின் பரிணாமக் கோட்பாடு, டார்வின் கதற்பயணம் ஓர் அறிமுகம், டார்வின் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்ப்புகள், பரிணாம வளர்ச்சியின் சில சான்றுகள், மனிதனுக்கு குரங்கிற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள், மனிதச் சமூகத்தின் பரிணாமம் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்வதாக அமைகின்றது.

1.1 பரிணாமம் என்ற சொல்லின் பொருள்

பரிணாமம் என்பதனை எவல்யூஷன் (Evolution) என்பர். எவல்யூஷன் என்ற சொல் 'எவல்வேர்' (Evolver) என்ற லத்தீன் சொல்லிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. இச்சொல்லானது அரும்பு, மலர்தல் போன்ற செயலைக் குறிக்கவும் பயன்படுகிறது.

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் என்பார்தாம் முதன்முதலில் பரிணாமம் என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். இதற்கு மலர்தல் அல்லது விரிதல் என்பது பொருள். சார்லஸ் டார்வின் பரிணாமத்தை 'உயிரிகளின் பண்புகள் மாறுபாடுகளுடன் மரபுவழி வருதல்' என விவரித்தார். கடந்த

காலத்தில் இருந்தவற்றிலிருந்து புது இனத் தாவரங்களும், விலங்குகளும் உண்டாவதே பரிணாமம் ஆகும்.

1.2 உயிரினங்களின் தோற்றம்

சார்லஸ் டார்வின் கி.பி. 1859-இல் சிறப்பினங்களின் தோற்றம் (On the Origin of Species) என்னும் நூலை வெளியிடுவதற்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே (Evolution) படிமலர்ச்சி பற்றிய சிந்தனை தோன்றிவிட்டது. கிரேக்க தத்துவவியல் அறிஞரான தாலஸ் (கி.மு. 624 – 547), அனெக்சிமாண்டர் (கி.மு. 611 – 547) ஆகியோர் படிமலர்ச்சிக் கருத்துக்களுக்கு வித்திட்டவர்கள் எனலாம்.

தண்ணீர்தான் மூலப்பொருள். அதிலிருந்துதான் அனைத்து உயிரினங்களும் தோன்றின எனத் தாலஸ் கூறினார். வெப்ப ஆற்றலின் மூலமே முதல் உயிர் தோன்றியது என்றார் அனெக்சிமாண்டர். உயிரற்ற பொருள்களிலிருந்தே முதல் உயிர் தோன்றியது என்ற இவர்களின் கருத்தை வேறு பலரும் சிந்தித்து விரிவுபடுத்தினர். அரிஸ்டாட்டிலின் (கி.மு. 384 – 322) கருத்துப்படி பழைய உயிரினங்களிடமிருந்து புதிய உயிரினங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை அனைத்தும் அறிவு வளர்ச்சியில் ஏதோ ஒரு வகையான மாற்றத்தைப் பெற்று உகந்த நிலையை அடையும் இலக்கில் ஈடுபடுகின்றன. அந்த உகந்த நிலையை அடையும் பொருட்டு உயிரினங்கள் பெற்ற மாறுபாட்டைக் கொண்டு அவை அனைத்தையும் வரிசைப்படுத்திக் காணமுடியும். அவ்வாறு வரிசைப்படுத்திப் பார்க்கும்போது உகந்த நிலைக்கு மிக அருகில் உள்ளவர்கள் மனிதர்களே.

மிகவும் கீழ்நிலையில் உள்ளவை கனிமப் பொருட்களே. அப்பொருள்களில் இருந்தே முதல் உயிர் தோன்றியது. இக்கொள்கையைக் கொண்டிருந்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஐசக் நியூட்டனும் ஆவார். உயிரற்ற இந்தக் கனிமப் பொருள்களிலிருந்து முதல் உயிர் தோன்றியது என்று கிரேக்க தத்துவவியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

1.2.1 ஸ்பென்சரின் கருத்து

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியினை ஐந்து நிலைகளில் கூறியுள்ளார்.

1. உயிர்களின் தொடர்நிகழ்ச்சியாகப் பிரிதல், இணைதல், முழுமையாதல் நடைபெறுகின்றன.
2. குறைப்பகுதிகள் முழுவதுமாகச் சேர்ந்து முழுப்பகுதியாதல்.
3. வரையறுக்கப்படாததில் இருந்து வரையறுக்கப்பட்டவை தோன்றுதல்.
4. பல்வேறு முரணான கூறுகளைக் கொண்டதிலிருந்து முற்றும் ஒத்திசைவான கூறுகள் தோன்றுதல்.
5. ஒரு படித்தான நிலையிலிருந்து பலபடித்தான நிலையை அடைதல்.

இவ்வாறாக, ஸ்பென்சரின் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன.

1.2.2 பிஷ்ஷர் கருத்து

இன்று இவ்வுலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தாவரங்களும் விலங்குகளும் தொடக்கத்தில் தோன்றியவை அல்ல. தொடக்கக் காலத்தில் சிறப்பாக வாழ்ந்தனவற்றில் பல இன்று இல்லாமற் போய்விட்டன என்றும், தொடக்கத்தில் இருந்து, தொடர் நிகழ்ச்சியாக, பரம்பரை பரம்பரையாக உயிரினங்களின் உடலமைப்பில் பல மாற்றங்களும் ஏற்படுகின்றன. அதன் பயனாகச் சில மடிந்தும் போகின்றன. மற்றவை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்றும் கூறுகின்றார்.

1.2.3 அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்து

அரிஸ்டாட்டிலின் கருத்துப்படி, பழைய உயிரினங்களிடமிருந்து புதிய உயிரினங்கள் தோன்றுகின்றன. அவையனைத்தும், அறிவு வளர்ச்சியில் ஏதோ ஒரு வகையான மாற்றத்தைப் பெற்று உகந்த

நிலையை (Ideal) அடையும் பொருட்டு உயிரினங்கள் பெற்ற மாறு பாட்டைக் கொண்டு அவையனைத்தையும் வரிசைப்படுத்திக் காண முடியும். அவ்வாறு வரிசைப்படுத்திப் பார்க்கும்போது உகந்த நிலைக்கு மிக அருகில் உள்ளவர் கள் மனிதர் களே என்பார் அரிஸ்டாட்டில்.

மிக எளிய அமைப்பினைக் கொண்ட உயிரினங்கள் வளர் ச்சியின் விளைவாகவே பல உயிரினங்கள் தோன்றியுள்ளன. முதல் உயிரினம் ஒரு செல் உயிரினமாக அமீபா, பாக்டீரியா போன்ற உயிரினமாக மாற்றம் அடையப் பல கோடி ஆண்டுகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அதுபோன்றே இன்று காணும் மனிதன் உள்ளிட்ட பிற உயிரினங்கள் அனைத்தும் இன்றுள்ள அமைப்புடனோ, தோற்றத்துடனோ இருந்திருக்க முடியாது. பரிணாம வளர் ச்சியின் விளைவினாலேயே பலவகை உயிரினங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

பரிணாமம் என்பது மனிதனின் தோற்றத்தினைக் காண்பது அன்று. அது அறிவியல் தொடர் நிகழ்ச்சியாகும். உலகம் உள்ளளவும் பரிணாமம் என்பது செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

1.2.4 டார்வின் கருத்து

உயிரியலாளர் டார்வின் (1809 – 1882) தனது பரிணாமக் கோட்பாட்டில் நீரில் வாழ்வன, நிலத்தில் வாழ்வன, வானத்தில் பறப்பன போன்ற அனைத்து உயிரிகளும் ஏதோ ஒரு சில நாட்களில் படைக்கப்பட்டவை அல்ல. பல கோடிக்கணக்கான வருடங்களில் ஒரு செல் அங்க ஜீவிகளிலிருந்து தொடங்கி இடையறாத வளர்ச்சி பெற்று, இயற்கைத் தேர்வின் மூலம் பல்வேறு புறச்சூழல்களைத் தாக்குப் பிடிக்கும் வகையில் உருமாற்றம் அடைந்து, இன்றைக்கு நவீன மனித இனம் வரை வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்ற கருத்தை ஆணித்தரமாக முன்வைத்தார்.

முதன்முதலில் தோன்றிய உயிரினங்கள் நாளடைவில் நிலத்திற்கு வந்து பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றவையே இன்றைக்கும்

நிலைத்திருக்கின்றன. மனிதனை எடுத்துக்கொண்டால், அவன் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட உயிர் அல்லன், பூச்சியாய், புழுவாய்ப் பரிணாமம் பெற்று வளர்ந்துதான், இந்த மனிதப்பிறவி எடுத்தான். ஏறக்குறைய 350 – 400 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தோன்றிய ஒரு செல் உயிரியிலிருந்து தோன்றிய பல உயிரினங்களைத் தொடர்ந்து, படிப்படியாக மனிதர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களான குரங்குகள் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய குரங்குகளின் ஒரு பிரிவிலிருந்து பல லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளில் மனித இனம் பரிணமித்தது. மனித உருவத்தைச் செதுக்க இயற்கை இத்தனை கோடி ஆண்டுகளை எடுத்துக் கொண்டுள்ளது.

1.3 புராணங்களில் உயிரினங்களின் தோற்றம்

உயிரினங்களின் படிமலர்ச்சியானது எளிமை வடிவத்திலிருந்து கூட்டு வடிவம் நோக்கி (From Simple to Complex) தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்துள்ளது என்ற உயிரினப் படிமலர்ச்சிக் கோட்பாடானது வைதீகச் சமயத்தின் புராணங்களில் குறிப்பாக அவதாரம் பற்றிய தொன்மங்களில் பெரிதும் காணப்படுவதாக உள்ளது. விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களை நோக்கும்போது, இதனை அறியலாம்.

ஒன்றாவது	-	மச்ச அவதாரம் (மீன் உருவம்)
இரண்டாவது	-	கூர்ம அவதாரம் (ஆமை உருவம்)
மூன்றாவது	-	வராக அவதாரம் (பன்றி உருவம்)
நான்காவது	-	நரசிம்ம அவதாரம் (மனிதன்-சிங்கம் இணைந்தது)
ஐந்தாவது	-	பரசுராமர்
ஆறாவது	-	கிருஷ்ணர்
ஏழாவது	-	ராமர் அடுத்து கல்கி அவதாரங்களாகும்.

இந்த அவதாரங்கள் அனைத்தையும் கருத்தூன்றிப் பார்க்கும்போது இவை யாவும் உயிரினப் படிமலர்ச்சியின் போக்கை

விவரிப்பவையாகவே உள்ளன. இவ்வுலகில் உயிரினங்கள் முதலில் நீரில் மட்டுமே வாழத் தலைப்பட்டன. இதன் பிரதிபலிப்பே விஷ்ணுவின் மச்ச அவதாரம் (மீன்). அடுத்ததாக நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் நிலை ஏற்பட்டது. இதன் வடிவமே கூர்ம அவதாரம் (ஆமை). அடுத்து நிலத்தில் மட்டுமே வாழும் நிலை ஏற்பட்டது. இதன் வடிவம் வராக அவதாரம் (பன்றி). மனித நிலை அடைவதற்கு முந்தைய படிமலர்ச்சி நிலையில் மனிதன் விலங்காகவும் இல்லை; முழு மனித உருவத்தையும் அடையவில்லை; இரண்டுங் கலந்த மனிதக் குரங்கு நிலை ஏற்பட்டது. இத்தகு நிலையின் பிரதிபலிப்பாகவே விலங்கு வடிவிலும் மனித வடிவிலும் தோன்றிய நரசிம்ம அவதாரமாகும். அடுத்து வாமன, பரசுராம அவதாரங்களாகும். இவை முறையே குட்டை, முரட்டு மனிதர்களின் படிமலர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கும் கட்டங்களாகும். அடுத்து, கிருஷ்ண அவதாரம். இதில் கிருஷ்ணர் நல்லவனுக்கு நல்லவன், கெட்டவனுக்குக் கெட்டவனாக இருக்கிறார். ராம அவதாரம் ஒவ்வொருவரும் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்ற வாழ்வு நெறியைக் காட்டும் அவதாரமாகும். அடுத்து, கல்கி அவதாரத்தில் குதிரையுடன் போர்வீரனாக மாறி உலகத் தீமைகளை அழிக்க இருக்கும் அவதாரமாகும்.

இவ்வாறு விஷ்ணுவின் அவதாரங்களை உயிரியல் படிமலர்ச்சியின் இணை பிரதிபலிப்பாகக் கருத இடமுண்டு என்று கூறமுடிகின்றது. மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சியே கூட

இறையியல் நிலை → தத்துவநிலை → அறிவியல் நிலை

என்னும் வரிசையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது.

மேற்கூறிய அவதாரங்களில் உயிரினப் படிமலர்ச்சி மட்டுமே காணக்கூடியதாக உள்ளது என்ற முடிவுக்கு வர வேண்டியதில்லை. பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியுங்கூட வெளிப்படுவதாக உள்ளது என்று பக்தவத்சல பாரதி (2005: 21) கூறுகின்றார். அவ்வளர்ச்சியைப் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்துகிறார்.

ராமர் பரசுராமனைத் தோற்கடித்த அவதாரத்தில் பரசுராமன் கொண்டிருந்த எளிய கற்கருவி ஆயுதத்தை விட மேம்பட்ட ஆயுதமான வில், அம்புகளை ராமர் கொண்டிருந்தார். வில், அம்புக் காலம் மனித குலத்தாரின் உணவு தேடுங் கால கட்டத்தைக் குறிப்பதாகும். கிருஷ்ணர் அவதாரத்தில் கிருஷ்ணர் இளம்பருவத்தில் ஆயர்கூட்டங்களை மேய்த்தல் என்பது உணவு உற்பத்தியைக் குறிப்பதாகும். கிருஷ்ணரின் அண்ணன் பலராமன் கலப்பையைத் தோளில் சுமக்கும் காட்சியே பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. இவர் வேளாண் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைக் காட்டுவது ஆகும். ஆக, மனித குலத்தாரின் வேட்டுவ வாழ்க்கை ஆயர்வாழ்க்கை வேளாண் வாழ்க்கை ஆகிய முப்பெரும் பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியைப் புராண நிகழ்வுகளிலிருந்து பொருள்கோடல் செய்ய இயலும்.

இவ்வாறே தொல்காப்பியர் உயிர்களை ஆறு வகையாகப் பின்வருமாறு பாகுபடுத்துவதும் உயிரினப் படிமலர்ச்சியின் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது.

‘ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே

இரண்டற வதுவே அதனொடு நாவே

மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே

நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப் படுத்தினரே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’

(தொல்.மரபு. 571)

19-ஆம் நூற்றாண்டில் சார்லஸ் தார்வினின் சிந்தனைவழி உயிரினப் படிமலர்ச்சி பற்றிய புரிதல் முழுமைபெற்றது என்றாலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இது பற்றிய ஒரு சிந்தனை தமிழ்ச்சிந்தனை மரபில் இருந்திருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

எனவேதான் உயிரினங்கள் ஒவ்வொன்றும் பல மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிப் படிமலர்ச்சி அடைந்துள்ளதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

முதல் உயிரினமானது 3 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியதாகவும், 225 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பாலூட்டிகளும் (Mammals), 90 மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன் உயர்பாலூட்டிகளும் (Primates: மனிதகுலத்தின் பிரிவிது), 40,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இக்கால மனிதனை ஒத்தவனும் (Modern man) தோன்றினர் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். உயிரினங்களின் தோற்றம் குறித்துத் தொடக்க காலத் தத்துவவியல் அறிஞர்கள் தொடங்கி, பிற்காலப் படிமலர்ச்சியியல் அறிஞர்கள் வரை பலர் சிந்தித்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

1.4 பரிணாமக் கோட்பாடு

உயிரியின் தோற்றமே, உயிர்களின் பரிணாமத்திற்குத் தொடக்கமாகும். பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாமாகத் தோன்றிய ஒரு சில கரிமச் சேர்மங்கள் உயிரின் தோற்றத்திற்கு முன்னோடியாக அமைந்து, பின்னர் முதல் உயிரிகளை உண்டாக்கின. இக்காலத்தில் வாழும் சிக்கலான மேல்நிலை விலங்குகள், எளிய உயிரினங்களிலிருந்தே தோன்றியுள்ளன. இதுவே பரிணாமம் எனப்படும். ஒழுங்கு முறையில், படிப்படியாக ஏற்படும் மாறுதல்கள் உயிரற்ற பொருள்களிலும் நிகழ்வதால் அவையும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்றவாறு பரிணாமம் அடைகின்றன. இங்கு, பரிணாமம் என்பது உயிருள்ளவற்றைப் பற்றியது ஆகும். பரிணாமத்தில் மூதாதையர் இனம், வழிவந்த இனம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள தொடர்பு மிகவும் இன்றியமையாத்து ஆகிறது.

(எ.கா.) குரங்கிலிருந்து மனிதன் வரவில்லை. எனினும், மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் பொதுவான ஒரு மூதாதையினம் இருந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் இவ்விரண்டு இனங்களும் இருவேறு திசைகளில் இயங்கித் தனித்தனியாக வளர்ந்துள்ளன.

உயிரினங்களின் பரிணாமக் கருத்தை எல்லாச் சிந்தனையாளர்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், பரிணாம நிகழ்வுகளையும் காரணங்களையும் விளக்குவதற்கு ஒரு சில கோட்பாடுகளே உருவாயின. எல்லாக் கோட்பாடுகளுமே பரிணாமத்திற்கு முக்கியமான மூலக்காரணம் உயிரினங்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகளே என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. புதிய இனங்களின் உருவாக்கத்தில் இவ்வேறுபாடுகளின் பங்கு எத்தகையது என்று விளக்கும் முறையில் இக்கோட்பாடுகள் வேறுபடுகின்றன.

உயிரினங்களின் பரிணாம முறையைத் தெளிவாக விளக்கிய கோட்பாடுகளுள் மிக முக்கியமானவை பின்வருமாறு அவை:

1. சார்லஸ் டார்வின் உருவாக்கிய 'இயற்கைத் தேர்வுக் கோட்பாடு'
2. இலமார்க் உருவாக்கிய 'உறுப்புக்களின் பயனுறு, பயனுறாக் கோட்பாடு.'
3. ஹியூகோட்விரிஸ் உருவாக்கிய 'திடீர்மாற்றக் கோட்பாடு'

பரிணாமக் கோட்பாடுகளை நிறுவியவர்களுள் தலைசிறந்தவர் சார்லஸ் டார்வின். கி.பி. 1859-இல் இவர் வெளியிட்ட 'இனத் தோற்றம்' (The Origin of Species) என்னும் நூலில் உயிரிகளின் பரிணாம முறையை, தாம் ஏறத்தாழ 22 ஆண்டுகள் செய்த ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாகக் கிடைத்த, ஆதாரங்களை விவரித்துள்ளார்.

இனத்தோற்றம் என்னும் நூலை வெளியிட துணையாகத் திகழ்ந்தவர் டார்வின் நண்பரான சார்லசு லையெல் என்பவர். இவர் எழுதிய நிலவியலின் கோட்பாடுகள் என்ற நூல் டார்வினுக்கு ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது. இனத்தோற்றம் என்னும் நூலினை அறிவதற்கு முன் டார்வினின் கடற்பயணம் பற்றி அறியலாம்.

1.4.1 டார்வினின் கடற்பயணம் - ஓர் அறிமுகம்

எச்.எம்.எஸ் பீகில் என்னும் கப்பலில் 1831 திசம்பர் மாதம் தென் அமெரிக்கப் பயணக் குழுவினருடன் டார்வின் சென்றார். அப்போது டார்வின் தென் அமெரிக்காவின் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள பல நாடுகளிலும், தீவுகளிலும் உள்ள தாவர வகைகளையும், பறவைகள், ஊர்வன முதலான விலங்கினங்களையும் டார்வின் ஆராய்ந்தார். பலவகையான பறவைகள் மற்றும் உயிரினங்களைப் பதப்படுத்தி லண்டனில் உள்ள கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பி வந்தார். குறிப்பாக, கலபாகோஸ் தீவுகளில் டார்வின் கண்ட ஃபின்ச் பறவைகள், ஆமைகள், உடும்புகள் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்தார். மேலும், அழிந்துபோன பல உயிரினங்களின் புதை படிவங்களை (Fossils) யும் கண்டார். தான் நேரில் கண்டவை குறித்து விரிவான குறிப்புகளை எழுதிக் கொண்டார். பீகில் கப்பலில் தன் ஆய்வுப்பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு 1836 அக்டோபர் மாதம் இலண்டன் திரும்பினார்.

இலண்டன் நகருக்குத் திரும்பியபின் தான் எழுதிய குறிப்புகளையும் பதப்படுத்தி அனுப்பிய உயிரினங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். கலபாகோஸ் தீவுகளில் ஃபின்ச் குருவிகளில் 14 இனங்கள் (Species) இருப்பதைக் கண்டறிந்தார். ஸ்பானிய மொழியில் கலபாகோஸ் (Calapogas) என்றால் ஆமை என்று பொருள். இத்தீவுகளில் ஆமைகள் அதிகமாக இருந்ததால் இப்பெயர் உண்டாயிற்று. ஓர் ஆமையைப் பார்த்ததும் அது எந்தத் தீவைச் சேர்ந்த ஆமை என்று கூறிவிடும் அளவிற்கு வேறுபட்டு காணப்படும். ஃபின்ச் பறவை, ஆமை, உடும்பு போன்றவற்றில் பல்வேறுபட்ட இனங்கள் (Species) ஏன்? எப்படி? எதற்காக? உண்டாயின என்று டார்வின் ஆராய்ந்தார்.

தொடக்க காலத்தில் இத்தீவுகளில் ஃபின்ச் (Finch) குருவிகளே இல்லை. பன்னெடுங் காலத்திற்குமுன் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து

முதன்முதலில் இத்தீவுகளுக்கு வந்த சிட்டுக்குருவி (Sparrow) போன்ற ஒரு குருவி இனத்திலிருந்துதான் டார்வின் கண்ட 14 ஃபின்ச் இனங்களும் தோன்றியுள்ளன. அத்தீவுகளுக்குரிய தனித்தனியான சுற்றுப்புறச் சூழல், தனித்தனியான உணவுப்பழக்கம் காரணமாக தனித்தனி இனங்களாக உருவாயின. எனவே, ஒரு பொது மூதாதையிலிருந்தே (ancestor) உயிரினங்கள் பரிணமிக்கின்றன என்று டார்வின் ஆய்ந்தறிந்தார்.

உயிரினங்கள் தம் வாழ்க்கைக்கான போரட்டத்தின் காரணமாக மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் வகைகளும் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று எண்ணினார். சூழ்நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளக்கூடிய உயிரினங்களே தொடர்ந்து வாழ்கின்றன. இத்திறனைப் பெறமுடியாதவை அழிந்து விடுகின்றன. இதையே டார்வின் 'இயற்கைத் தேர்வு' என்றார். தகவமைப்பு ஆற்றல், உயிரினத்தின் உடலுறுப்பு அமைப்பில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் மாற்றங்கள் மூலமாகவே தொழிற்படுகிறது. அதன் பரம்பரைகளின் இத்தகவமைப்பு மரபு வழியாகச் செல்கிறது. இவ்வாறாக இயற்கைத் தேர்வு வாயிலாக உயிரின வகைகளின் தோற்றம் நிகழ்கிறது என்பதை விளக்கிய டார்வின் இயற்கைத் தேர்வுக்கோட்பாட்டில் ஐந்து கூறுகளை அளித்தார்.

- ❖ தனி உயிரிகளிலும் இனங்களிலும் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.
- ❖ அளவுக்கு மீறிய இனப்பெருக்கத்தால் ஏராளமான உயிரிகள் உண்டாகின்றன.
- ❖ எண்ணிக்கை பெருகுவதால் வாழும் உயிரிகளிடையே போராட்டம் நிகழ்கிறது.
- ❖ இப்போராட்டத்தில் எந்த உயிரிகள் வாழவேண்டும், எந்த உயிரிகள் நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற இயற்கைத் தேர்வு நடைபெறுகிறது.
- ❖ இயற்கைத் தேர்வில் தக்கன பிழைத்து வாழ்ந்து இனங்களில் மாறுதல்களை உண்டு பண்ணிப் பரிணாமத்திற்கு வித்திடுகின்றன.

வாழ்வியலுக்கான போராட்டம் (The Theory of Natural Selection)

மாறுதல்கள் (The Universal Occurrence of Variations)

உலகில் வாழும் உயிரினங்களில் ஒன்றைப்போல் மற்றொன்று இருப்பதில்லை. ஒரே இன உயிரிகளும் ஒன்றையொன்று ஒத்து இருப்பதில்லை. கோடிக்கணக்கான மக்களில் ஒருவரைப் போல் மற்றொருவர் இருப்பதில்லை. விலங்கினங்களில் உருவம், நிறம், புற உறுப்புகள், உடல் உள்ளுறுப்புகள், பழக்கவழக்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் மாறுபாடுகள் உள்ளன.

இயற்கையில் தாவரங்களிலும் விலங்குகளிலும் பரவிக்கிடந்த மாறுதல்களை உணர்ந்த டார்வின், இம்மாறுதல்கள் தோன்றிய விதத்தை விளக்கவில்லை. ஏனெனில், அவர் காலத்தில் மரபமை விதிகள் பற்றிப் பெரும்பாலாருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. டார்வின், சிறுசிறு மாறுதல்களே பரிணாமத்திற்கு முக்கியக் காரணிகள் எனக் கருதினார். இம்மாறுதல்களின் தொகுப்பு, பல தலைமுறைகளில் தொடர, இயற்கைத் தேர்வுமூலம் புதிய இனங்கள் உருவாகின. மனிதன், இனக்கலப்பு செய்து செயற்கைத் தேர்வு முறையில் தரமிக்க விலங்குகளையும் தாவரங்களையும் உற்பத்தி செய்வதை டார்வின் உணர்ந்தார். சிறு மரபுவழி மாறுதல்கள்தாம் உயிரினங்களின் பரிணாமத்திற்கு வித்தானவை என்று டார்வின் உறுதியாக நம்பினார்.

அளவுக்கு மீறி இனப்பெருக்கம் செய்தல் (Over production)

எல்லா உயிரிகளுமே அபரிமிதமாகப் பல்கிப்பெருகும் இயல்புள்ளன. (எ.கா.) முயல் ஆறு மாதங்களில் முதிர்நிலையடைந்து தடவைக்கு ஆறு குட்டிகள் வீதம் ஆண்டுக்கு நான்குமுறை குட்டிகள் ஈனும். அதேபோன்று 10-14 நாள்களில் வாழ்க்கை வட்டத்தை முடிக்கும் டிரோசோபிலா என்னும் பழ ஈ ஒரு தடவைக்கு 200-250 முட்டைகள்

இடுகிறது. எல்லாம் வளர்ந்து இனப்பெருக்கம் செய்தால் 40-50 நாட்களில் 20 மில்லியன் ஈக்களுக்கு மேல் உண்டாகிவிடும். கடந்த 20 ஆண்டுகளில் மக்கள்தொகை இரட்டிப்பாயுள்ளது. இதே வேகத்தில் இனப்பெருக்கம் உண்டானால் உலகில் நிற்பதற்கும் இடமில்லாமல் போகக்கூடும்.

வாழ்க்கைப் போராட்டம் (Struggle for Existence)

அளவுக்கு மீறிய இனப்பெருக்கம் செய்து வாழும் உயிரிகளுக்கு உறைவிடத்திற்கும், உணவுக்கும் இணை தேடுவதற்கும் போராட்டம் நிகழ்கிறது. ஏனெனில் உயிரிகளின் பெருக்கத்திற்கேற்ப உணவோ, உறைவிடமோ அதிகமாவதில்லை. மேற்கூறியவாறு உயிரிகளின் பெருக்கம் அதிகரித்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில், ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவில், உயிர்த்தொகை ஏறத்தாழ ஒரே அளவில் மாறாமலேயே உள்ளது.

எனவே உயிரின்னங்களில் போராட்டம் இயற்கையில் ஒரு தொடர்நிகழ்வாகி, தாம் மட்டும் பிழைத்து வாழ்தலும் ஈடுகொடுத்து வாழமுடியாதவை மறைதலும் இயல்பாகி விடுகின்றன. இதுவே இயற்கைத்தேர்வு எனப்படுகிறது.

இயற்கைத் தேர்வும் தக்கன பிழைத்தலும் (Natural Selection of Survival of the Fittest)

இயற்கையில் நடக்கும் உயிரிகளின் போராட்டத்தில் சாதகமான மாறுதல்களால் சூழ்நிலைக்களுக்கேற்பத் தகவமைவு பெற்றவை நிலைத்து வாழ்ந்து இனப்பெருக்கம் செய்து வாழ்கின்றன. இம்முறையைத் தக்கன பிழைத்தல் என்று ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சாதகமான மாறுதல்களைப் பெறாதவை. தகவமைவுகளின்றி, இறந்தோ சரியான முறையில் வாழ்ந்து இனப்பெருக்கம் செய்து விருத்தியடையாமலோ அழிந்து விடுகின்றன. டார்வின் கருத்துப்படி படிப்படியாகத் தகவமைவுகள் அதிகமானவை நிலைத்துச் சந்ததிகளைப் பெருக்கிச் சிறந்த உயிரினங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

சூழ்நிலை மாற்றங்களுக்கேற்பத் தகவமைவுகள் பெற்றவை நிலைத்து வாழ்வதும், வேறு சூழ்நிலைகளைத் தேடிச்சென்று வாழ்வதும், புதிய சூழ்நிலைகளுக்கேற்பத் தகவமைவுகள் பெறுவதும் இயல்பு. டார்வின் ஆராய்ந்த குருவிகள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இவற்றில் 13 சிறப்பினங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறைக்கேற்பத் தகவமைவு கொண்டவை.

இவ்வாறு ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த உயிரிகள் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில் வெவ்வேறு தகவமைவுகளுடன் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் தொடர்ந்த மாறுதல்களுடன் வாழ்ந்து வருமானால், பல தலைமுறைகள் கழித்து அவை வெவ்வேறு இனங்களாகவே மாறிவிடுகின்றன. (எ.கா) புலி, சிறுத்தை, சிங்கம், பூனை ஆகியவை அனைத்தும் பொதுப்படையான சில பண்புகளில் பெருமளவில் ஒத்திருந்தாலும், அவை தனித்தனி இனங்கள் என்பதற்குப் பல சிறப்புப் பண்புகளைப் பெற்றுள்ளன. இவை யாவுமே ஒரு பொது மூதாதையினத்திலிருந்து தோன்றி வாழிடச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்பக் காலப்போக்கில் வெவ்வேறு இயல்புகளைப் பெற்று வெவ்வேறு சிறப்பினங்களாக மாறியுள்ளன. உலகில் எந்த இனம் வாழ்ந்து பெருகத் தகுதியுடையது என்பதை இயற்கையே தேர்வு செய்கின்றது என்று டார்வின் கருதினார். பல தலைமுறைகளில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சிறுசிறு மாறுதல்கள் திரண்டு புதிய இனமாக இயற்கையில் உருவாகிறது.

உயிரியலாளர் டார்வின் (1809-1882) தனது பரிணாமக் கோட்பாட்டின்படி, நீரில் வாழ்வன, நிலத்தில் வாழ்வன, வானத்தில் பறப்பன போன்ற அனைத்து உயிரிகளும் ஏதோ ஒரு சில நாட்களில் படைக்கப்பட்டவை அல்ல; பல கோடிக்கணக்கான வருடங்களில் ஒரு செல் உயிரினங்களில் தொடங்கி இடையறாத வளர்ச்சி பெற்று, இயற்கைத் தேர்வின் மூலம் பல்வேறு புறச்சூழல்களைத் தாக்குப்பிடிக்கும் வகையில் உருமாற்றம் அடைந்து, இன்றைக்கு நவீன மனித இனம் வரை வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

முதன்முதலில் தோன்றிய உயிரினங்களில் நாளடைவில் நிலத்திற்கு வந்து பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றவையே இன்றைக்கும் நிலைத்து

இருக்கின்றன. மனிதனை எடுத்துக்கொண்டால், அவன் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட உயிரல்லன்; பூச்சியாய், புழுவாய்ப் பரிணாமம் பெற்று வளர்ந்துதான் இந்த மனிதப்பிறவி எடுத்தான். ஏறக்குறைய 350 – 400 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தோன்றிய ஒரு செல் உயிரியிலிருந்து தோன்றிய பல உயிரினங்களைத் தொடர்ந்து, படிப்படியாக மனித இனத்தின் நெருங்கிய உறவினர்களான குரங்குகள் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றிய குரங்குகளின் ஒரு பிரிவிலிருந்து பல இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளில் மனித இனம் பரிணமித்தது. மனித உருவத்தைச் செதுக்க இயற்கை இத்தனை கோடி ஆண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டது ஏன் என்பதையும் பரிணாமக் கோட்பாடு விளக்குகிறது.

தொழிற்சாலை உற்பத்திபோல் ஒரு சில நிமிடங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களாய் உருவானவையல்ல உயிரிகள். பூமி என்ற தொழிற்சாலையில் பலகோடி ஆண்டுகளில் இயற்கைத் தேர்வின் மூலம் பல்வேறு சூழ்நிலைகளைத் தாங்கித் தகவமைக்கப்பட்டு உருவானவையே இந்த உயிரினங்கள் என்பதனை டார்வின் கோட்பாடு விளக்குகிறது.

ஒரு காலத்தில் எங்கும் வனங்களே இருந்தன. அந்த வனங்களின் மரங்களில் குரங்குகளின் வாரிசுகளை இன்றைக்கும் காணமுடிகிறது. இந்தக் குரங்குகளுக்கு ஒரு காலகட்டத்தில் இனப்பெருக்கத்தின் காரணமாகவும், மாறிய இயற்கைச் சூழல் காரணமாகவும் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. அதனால் மரங்களிலிருந்து தரைக்கிறங்கி உணவுதேட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

இந்தநிலை பல லட்சம் ஆண்டுகள் நீடிக்க, படிப்படியாக இரண்டு கால்களைத் தரையில் ஊன்றி நிற்கவும் நடக்கவும் தகுதி பெற்றன. பின்னர் அந்தக் குரங்குகள் நிலத்தில் வாழத் தகுதி பெற்றன. அந்தக் குரங்குகள் கூன் முதுகு போட்டு நடந்தன. காலப்போக்கில் கூன்முதுகுத்தண்டு நிமிர்ந்து மனித உருவை அடைந்தன என்பது டார்வின் கூற்று.

மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் மனம் என்ற ஒன்று உள்ளது. என்று தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் அளித்த நூற்பா பின்வருமாறு,

**‘ஆற்றிவு அதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப் படுத்தினரே**

**மக்கள்தாமே ஆற்றிவு உயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’**

(தொல்.பொருள். மரபு. 571)

இதிலிருந்து மனிதனுக்கு அடுத்த நிலையில் குரங்கிற்கும் மனம் இருக்கிறது என்பதைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் சார்லஸ் டார்வின் குரங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாமவியல் அடிப்படையில் உருவானவன் என்று கூறியதற்கு இதுவும் ஒரு சான்று.

பரிணாமவியல் அடிப்படையில் உருவான மனிதன் தற்போதுள்ள நவீன சமுதாயத்தை அடைய பல இடர்ப்பாடுகளைத் தாண்டிப் பரிணமித்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. எவ்வாறு ஓர் உயிரினம் பல பரிணாமங்களைக் கொண்டு பரிணமித்து ஒரு மனித உருவினைப் பெற்றதோ அதேபோன்றுதான் சமுதாயம் என்ற ஒன்றும் உருவானது.

1.5 டார்வின் கோட்பாட்டிற்கு எதிர்ப்புகள் (Objections to Darwinism)

இயற்கைத் தேர்வுக்கோட்பாடு பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டாலும் அதிலும் சில குறைகள் இருந்தன. இதை டார்வினே ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். எனினும், சிற்சில குறைகளை விட நிறைகளே அதிகமிருந்தமையால் அறிவியலார் அனைவரும் போற்றினர். குறைகளில் சில.

❖ சிறிது சிறிதாக ஏற்படும் மாறுதல்களே பல தலைமுறைகளுக்குப் பின்னர்ப் புதிய இனம் உண்டாக வழிவகுக்கிறது என டார்வின் தெரிவித்தார். இச்சிறு மாறுதல்கள் எவ்வாறு அவ்வுயிரினங்களுக்குப்

பயன்பட்டன என்றும், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் எவ்வாறு கைகொடுத்து உதவின என்றும் விளக்கவில்லை.

- ❖ மரபுவழிப் பண்புகளுக்கும், மரபுவழி வாராப் பண்புகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை டார்வினியம் விளக்கவில்லை. மாறுதல்கள் மரபுவழி வருதலைப்பற்றி மட்டுமே விளக்கிய டார்வினியம், இம்மாறுதல்கள் எவ்வாறு தோன்றின என்பதற்கு ஆதாரங்களுடன் விளக்கம் தரவில்லை.
- ❖ சாதகமான மாறுதல்களே மரபுவழி வருகின்றன என்றால் பயனற்ற, எச்சவுறுப்புகள் ஏன் பெரும்பாலான விலங்குகளின் காணப்படுகின்றன.
- ❖ சாதகமான சில மாறுதல்களைக் கொண்டே இயற்கைத் தேர்வு நடைபெறுகிறது என்றால் ஒரு சிறப்பினத்திற்கும் மற்றொரு சிறப்பினத்திற்கும் இடைப்பட்ட சிறப்பினம் ஏன் இல்லை என்பதற்கும் விளக்கம் தரவில்லை.

இவ்வாறாக டார்வின் கோட்பாட்டில் சில குறைகள் காணப்பட்டாலும் நிறைகள் அதிகமாகக் காணப்படுவதால் அறிவியலாளர்கள் டார்வினின் கொள்கையைப் போற்றினார்கள். டார்வினது கொள்கையில் பரிணாம வளர்ச்சிக்குக் கொடுத்த பல சான்றுகள் அனைவராலும் போற்றப்பட்டன.

1.6 பரிணாம வளர்ச்சியின் சில சான்றுகள்

விலங்குகளின் புறத்தோற்றத்தில் சில உறுப்புக்கள் வேற்றுமை உடையனவாயத் தோன்றினாலும் அடிப்படை அமைப்பில் அவை ஒத்திருக்கின்றன. (எ.கா.) கடல் ஆமை, டால்ஃபின், திமிங்கலம் ஆகிய கடல்வாழ் பாலூட்டிகளில் அவை நீந்துவதற்கேற்ப, முன்கால்கள் துடுப்புகளாக மாறியுள்ளன. ஆயினும், உள்ளெலும்புகள் ஒரே மாதிரியான அடிப்படை அமைப்பிலேயே உள்ளன. பின்னர் அவை செய்யும் செயலுக்கேற்பச் சற்று மாறின என்ற விளக்கமே பரிணாமம் ஏற்படுகிறது என்பதற்குச் சான்றாகும்.

முந்தைய தலைமுறைகளிலும் அவற்றுடன் நெருங்கிய உறவுள்ள விலங்கினங்களிலும் நன்கு வளர்ச்சியுற்றிருந்த ஒரு சில உறுப்புக்கள் இக்கால விலங்குகளில் வளர்ச்சி குன்றி அவற்றின் தடயம் மட்டுமே இருந்தால் அவை எச்ச உறுப்புகள் எனப்படும். நெடுங்காலமாகப் பல தலைமுறைகளில் இவ்வுறுப்புகள் பயன்படுத்தப்படாமலிருந்ததால் தேவையற்ற உறுப்புகளாகி வளர்ச்சி குன்றி எச்ச உறுப்புக்களாக மாறி உள்ளன.

செல்லுலோஸ் அதிகமுள்ள புல், பயிர் முதலியவற்றை உண்ணும் முயல் போன்ற தாவர உண்ணிகளில், நொதிப்பொருள்களும், உணவுப் பொருள்களும் கலக்கும் பெரிய நீண்ட பை, குடலிறுதிப் பகுதியில் உள்ளது. இதனைக் 'குடல்வால்' என்பர்.

இதே உறுப்பு மனிதனில் பயனற்ற உறுப்பாக வளர்ச்சி மிகக் குன்றிய நிலையில் உள்ளது. இக்குடல்வாலினால் மனிதனுக்கு எந்தவிதப் பயனுமில்லை. தீவிரக் குடல்வால் நோயால் சில சமயங்களில் மக்கள் இறந்து விடுகிறார்கள். மற்ற விலங்கினங்களுக்குக் குடல்வால் செல்லுலோசைச் செரிமானம் செய்யக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனால், மனிதனுக்கு அது எச்ச உறுப்பாக உள்ளது. எனவே, விலங்குகளிலிருந்தே மனிதன் பரிணாமம் அடைந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

வீடர்ஷும் என்னும் அறிவியலாளர், மனித உடலில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட எச்ச உறுப்புக்கள் உள்ளன என்றும், அதனால் மனிதனை 'ஒரு நடமாடும் எச்ச உறுப்புக்களின் காட்சியகம்' எனலாம் என்றும் கூறியுள்ளார்.

மனிதனின் மூதாதையரினத்திற்கு இருந்த வால் தற்போது மனிதனில் வளர்ச்சி குன்றிய வால் எலும்பாக மட்டுமே உள்ளமையும் வாலை இயக்கும் தசைகளும் வளர்ச்சி மிகக்குன்றிய நிலையிலேயே காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

விலங்குகளில், அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட உறுப்புக்கள் நன்கு வளர்ச்சியுறுகின்றன என்றும், குறைவாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட உறுப்புக்களோ, பயன்படுத்தப்படாமலேயே இருந்த உறுப்புகளோ, வலிமை குறைந்து, சிறிதுசிறிதாக வளர்ச்சி குன்றி, இறுதியில் மறைந்து விடுகின்றன என்றும் தெரிவித்தார்.

உரோமர் என்னும் புதைபடிவ இயலார் கருத்துப்படி, பறவைகள் தம்மை எதிரிகளினின்றும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் சூழ்நிலை மாற்றத்தால் ஏற்படும் தாக்கங்களினின்று தப்பித்துக் கொள்ளவும் பறக்க முற்பட்டன. இப்பழக்கம் பல தலைமுறைகளுக்குத் தொடர்ந்து வந்ததால் இறக்கைகள் நன்கு வளர்ச்சிபெற்று இக்காலப் பறக்கும் பறவைகள் தோன்றின.

இவ்வாறாக ஒவ்வோர் உயிர்வாழ் இனத்திலும் பரிணாம வளர்ச்சி ஏற்பட்டுப் பின்பு அவை நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின் ஒரு புதிய உயிரினங்களாக காட்சியளிக்கின்றன.

1.7 டார்வின் கருத்துப்படி குரங்கிற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள்

1. மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் உடலமைப்பிலும், புலனறி உறுப்புகளிலும் சிறந்த ஒற்றுமை உள்ளது.
2. மனிதனையும் மனிதக் குரங்கையும் ஒரேவகையான சில நோய்கள் தாக்குகின்றன.
3. மனிதக் கருவும் மனிதக் குரங்கின் கருவும் வேறுபாடற்று உள்ளன.
4. இன்பம், துன்பம் போன்ற உணர்வின் அடிப்படையிலான பண்பை பெற்றுள்ளன.

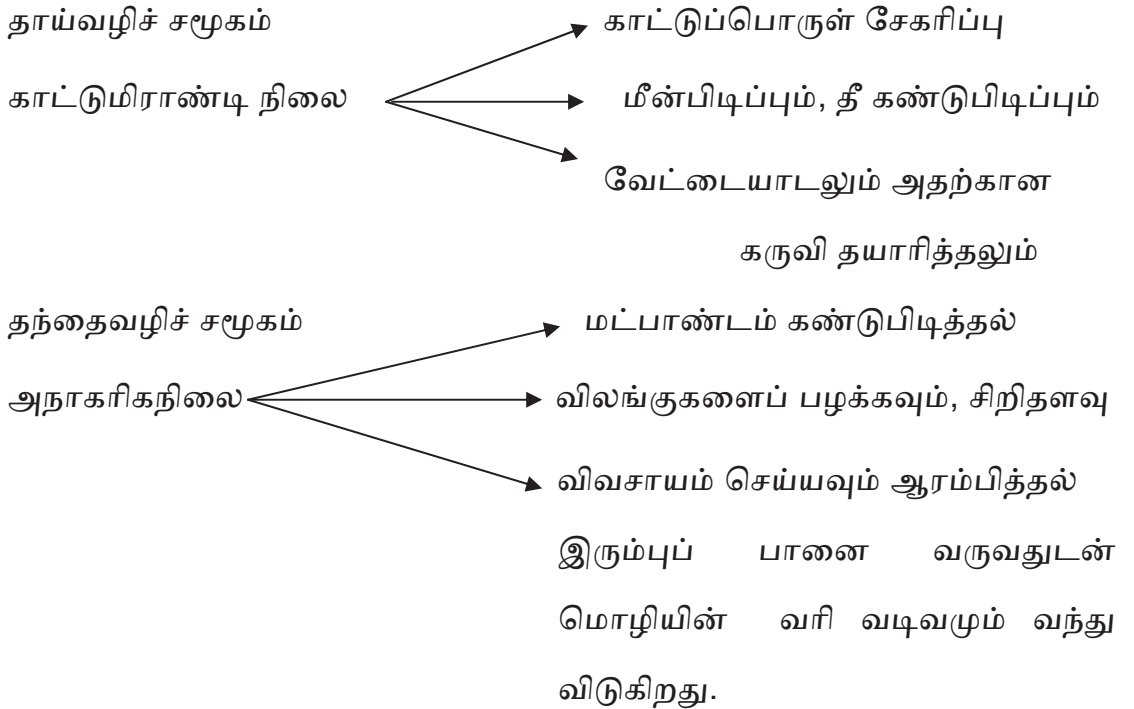
5. மனிதனின் மிகச் சிறந்த பண்பாகக் கருதப்படும் கூர் மையான மதிநுட்பம் மனிதனிக்கும், குரங்கிற்கும் ஒருங்கே அமைந்து உள்ளது.

1.8 சமூகத்தின் பரிணாமம் பற்றிய அறிஞர் களின் கருத்து

இன்றைய சமூக மானுடவியல் ஆய்வுகள் சமூகம் என்ற அமைப்பு மெல்ல மெல்லத்தான் தோன்றி நிறுவனமாக இறுகிப்போய் இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றன. உலகில் தோன்றி மறைகின்ற அனைத்து உயிரினங்களும் பரிணாம வளர்ச்சியைப் பெற்றுத் தான் காணப்படுகின்றன. அதே போன்றுதான் சமூகம் பரிணாம வளர்ச்சியின் ஊடாக வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் தோன்றிப் பரிணமித்திருக்க வேண்டும் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

மார்கன், எங்கெல்ஸ், கார்டன் சைல்டு, மார்க்ஸ், லென்ஸ்கி, எல்மன் சர்வீஸ் போன்ற அறிஞர்கள் சமூகத்தின் படிநிலைகளைப் பலவாறு வரையறுக்கின்றன. அவை பின்வருமாறு:

1.8.1 மார்கன்

நாகரிக நிலை

அரசு ஒரு நிறுவனமாகி சகல அதிகாரமும் கொண்டதாகி விடுவதுடன் அதிகாரம் பெற்ற கூட்டங்களோ அரசின் அங்கங்களாகி விடுகின்றன. விவசாயமும் வியாபாரமும் பெருக ஆரம்பித்து விடுகின்றன. வரலாறும் இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிவிடுகிறது என மார்கன் சமூகத்தினை மூன்று நிலைகளில் பிரிக்கின்றார்.

1.8.2 லென்ஸ்கி

லென்ஸ்கி என்பார் தொழில் நுட்ப அடிப்படையில் சமூகத்தின் வளர்ச்சியினை ஐந்து நிலைகளில் பிரிக்கின்றார். அவையாவன:

1. வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தல்
2. எளிமையான தோட்டப் பயிரிடுதல்
3. மேம்பட்ட தோட்டம் பயிரிடுதல்
4. வேளாண்மை
5. தொழில் மயப்பட்ட நிலை

1.8.3 எல்மன் சர் வீஸ்

எல்மன் சர்வீஸ் என்பார் அரசியல் நிறுவனங்கள் அடிப்படையில் சமூகத்தின் வளர்ச்சியினை நான்காகப் பிரிக்கின்றார் அவை,

1. கூட்டம்
2. பழங்குடி
3. தலைவன் ஆட்சிமுறை
4. அரசு

என்பனவாகும்.

1.8.4 மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்ஸ்

இவர்கள் இருவரும் சமூகத்தின் படிநிலைகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு பிரிக்கின்றனர்.

1. உணவு சேகரிப்பு
2. மீன்பிடிப்பு
3. வேட்டையாடுதல்
4. மட்பாண்டம் வனைதல்
5. விலங்குகளைப் பழக்குதல்
6. விவசாயம்
7. உலோகநிலை
8. இரும்புப் பாவிப்பு

1.8.5 கார்டன் சைல்டு

1. பழங்கற்காலம்
2. புதுக்கற்காலம்
3. இரும்புக்காலம்

எனச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியைக் கார்டன் சைல்டு என்பார் பிரித்துப் பார்த்துள்ளார்.

மேற்கூறிய பல அறிஞர்களின் கருத்துக்களில் மார்கனைப் பின்பற்றி எங்கெல்ஸ்சும் சமூகத்தின் படிநிலைகளைக் குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் என்னும் நூலில் சித்திரித்துள்ளார்.

மேற்கூறிய அறிஞர்களின் கருத்தைத் தொகுத்துக் காணும்போது சமூகத்தின் படிநிலையினை, இவ்வாறாக அமைக்கலாம்.

1. காட்டுமிராண்டி நிலை
2. அநாகரிக நிலை
3. நாகரிக நிலை

இவ்வகையான நிலைகளில் மனிதனின் பரிணாமம் எவ்வாறு ஒவ்வொரு நிலையையும் கடந்து பரிணமித்துள்ளது என்பதனைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

1.9 சமூகத்தின் பரிணாமமும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியும்

டார்வின், ஸ்பென்சர் ஆகியோர் உயிர்த் தோற்றத்தைப் பரிணாம விதிகளின்படி விளக்கியது போலச் சமூகத்தின் தோற்றத்தையும் அது அடைந்த பரிணாமங்களையும் விளக்கியவர் காரல் மார்க்ஸ். சமூகம் தொடக்கத்தில் எளிய நிலையில் இருந்து காலம் செல்லச் செல்லச் சிக்கலான நிலையை அடைந்தது. மாக்கிம் கோவாலைசுகி எனும் சமூகவியல் அறிஞரும் சமூகம் பல நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளது என்பதை ஒப்புக் கொண்டார்.

இன்றைய சமூக மானுடவியல் ஆய்வுகள், சமூகம் என்ற அமைப்பு மெல்ல மெல்லத்தான் தோன்றி நிறுவனமாக இறுகிப்போய் இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றன. டெய்லர் எனும் சமூக மானுடவியல் அறிஞர், சமூகம் காட்டுமிராண்டி நிலை, நாகரிகம் முதிரா நிலை, நாகரிக நிலை ஆகிய மூன்றையும் தாண்டி வளர்ந்து வந்துள்ளது என்கிறார். எனவே, இன்றைய சமூக மரபினை அறிந்துகொள்வதற்குத் தொன்மைச் சமூக மரபு பற்றிய ஆய்வுகள் இன்றியமையாதன. இந்நிலையில் எங்கெல்ஸின் (1884) 'குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்' எனும் நூல் தொல் சமூக மீட்டுருவாக்கம் செய்கின்றது.

எங்கெல்ஸ் சமூக நிலையினை மூன்றாகப் பிரிக்கின்றார். காட்டுமிராண்டி நிலை, அநாகரிக நிலை, நாகரிக நிலை என்னும் மூன்று நிலைகளாகச் சமூகம் பரிணமித்துள்ளது என விளக்கியுள்ளார். தொல் சமூகம் பற்றி எங்கெல்ஸ் (1884) தரும் தகவல்களான: ஆதிமனிதன் காடுகளில் வசித்து வந்துள்ளான்; பெரும்பகுதி அவன் மரங்களில் குடியிருந்திருக்க வேண்டும்; விலங்குகளுக்கு நடுவே அவன் வாழ்ந்து வந்துள்ளதை இது விளக்குகிறது. பழங்கள், கொட்டைகள், கிழங்குகள் முதலியன அவனுக்கு உணவாயின. ஓசைச் சீருள்ள பேச்சு அமைந்ததே

இந்தக் கட்டத்தின் முதன்மையான சாதனையாகும். மனிதனுடைய உணவுக்கான நகர்வு மனித பண்பாட்டு பரிணாமத்தில் முதன்மை பெறுகின்றது. குறிப்பாக, சுற்றுச் சூழலில் கிடைக்கப்பெற்ற கற்கருவிகள், எலும்புக்கருவிகள், குண்டாந்தடி, ஈட்டி போன்ற ஆயுதங்களை விலங்கை வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படுத்தினர்.

காட்டுமிராண்டி நிலையின் அடுத்த பரிணாமம் வில்லும் அம்பும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டதிலிருந்து தொடங்குகிறது. இதனால் காட்டுவிலங்கின் இறைச்சி அன்றாட உணவாயிற்று; வேட்டையாடுதலும் இயல்பாயிற்று. வில், நாண், அம்பு ஆகியவற்றை உருவாக்க நீண்ட அனுபவமும் கூர்மையான மதிநுட்பமும் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன் விளைவாகப் பல இதரப் புதுப் படைப்புகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டும். மரத்தால் செய்த கலயங்கள், நாரிலிருந்து கையால் நெய்த துணிகள், நார் அல்லது நாணல் கொண்டு முடைந்த கூடைகள் பட்டைத் தீட்டப்பட்ட கற்கருவிகள் ஆகிய வாழ்க்கைத் தேவைகளை உற்பத்தி செய்வதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. இதுவரை கூறப்பட்ட வாழ்க்கைப் பரிணாமங்களைக் காட்டுமிராண்டி நிலை எனச் சமூகவியலார் குறிப்பிடுகின்றார்.

காட்டுமிராண்டி நிலையில் உணவு சேகரிப்புடன் வேட்டையாடும் மரபும் பரிணமித்தது. உணவு சேகரிப்பு நிலைச் சமூகத்தில் வில்லும் அம்பும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை வேட்டை வாழ்க்கைக்கு வழிகோலிற்று. ஆதிமனிதனின் முதல் உணவாதாரம் வேட்டையாக இருந்தாலும் இது நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை. பெண்கள் உணவு சேகரிப்பிலும் ஆண்கள் வேட்டையிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதற்கடுத்த கட்டத்தில் சேகரித்தல் விவசாயத்திற்கும், வேட்டையாடுதல் விலங்கு வளர்ப்புக்கும் வழிகோலிற்று. இந்நிலையில் காட்டில் தாவர உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்த பெண்களே விவசாயத்தைக் கண்டுபிடித்தனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. இதன்மூலம் ஆதி விவசாயி பெண்களே என்பதனையும் அறியலாம். வேட்டைச் சமூகத்தில் பொருளாதார முறைகளை இருபெரும் நிலைகளில் காணலாம் என பக்தவத்சல பாரதி (2008) குறிப்பிடுகிறார். அவை,

பிழைப்புக்கான பொருளாதாரம்

உணவு உற்பத்திக்கான பொருளாதாரம்

எனக் கூறுகின்றார். இவற்றிலுள்ள பிழைப்புக்கான பொருளாதாரம் என்பது வேட்டையாடி அன்றாட வாழ்வுக்குரிய உணவாதாரங்களை மட்டும் ஈட்டும் முறையாகும். இந்நிலையில் உணவினைச் சேமித்து வைத்திருக்க விரும்புவதில்லை. இதனையே பிழைப்புக்கான பொருளாதாரம் என்கிறார்.

உணவு உற்பத்திக்கான பொருளாதாரம் என்பது பெண்கள் தாவர இன உணவாதாரத்தைச் சேகரிப்பதிலிருந்து பரிணமிக்கின்றது. காடுகளில் கிடைக்கும் கிழங்கு வகைகள், காய்கள், கனிகள், கொட்டைகள், தேன் போன்றவற்றைச் சேகரித்த பெண்கள் அதற்கு அடுத்த கட்டத்தில், இந்த உணவு சேகரித்தலே விவசாயத்திற்கு அவர்களை ஆட்படுத்துகின்றது. காலப்போக்கில் மேற்கண்ட சமுதாயம் வேளாண்மையை நோக்கி வளர்ச்சி பெற்றது. இந்த வேளாண்மைக் காலத்தில் மனிதர்கள் கூடி நிலையாக வாழும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

மனிதனுக்குப் பிறப்பிலேயே கூடி வாழும் உந்து உணர்வு உள்ளது. இந்த உந்து உணர்வு வலுப்படத் தேவைகளும் காரணமாக இருந்தன. மனிதத் தேவைகளில் மிகுதியானவை பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தொடர்கின்றவை. எனவேதான், சமூகம் என்ற சார்ந்து வாழும் ஓர் அமைப்பை, அவர்கள் ஏற்படுத்தி கொண்டார்கள் என்பது பிளேட்டோவின் கொள்கை.

மனிதனுக்குச் சில விடாய்கள் இயல்பாக உள்ளன. இவ்விடாய்களை மனிதன் தன்னந்தனியாக இருந்து எய்த முடியாது. எனவே, அவற்றை எய்த வேண்டும் என்று சொன்னால், அவன் மற்றவர் உதவியை நாட வேண்டியிருக்கிறது. விடாய், நாட்டம், உதவி எனும் அடிப்படையில் சமுதாயக் குழு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பர் செயின்ட் தாமஸ் அக்வினசு. அவர் கூறுவன வருமாறு:

உடல் நலம் காத்தல்
செல்வம் சேர்த்தல்
அழகு ஊட்டிக் கொள்ள
பிறருடன் சேர்ந்து வாழ்தல்
அறிவு பெற விழைதல்
நன்னடத்தையோடு இருத்தல்

இவற்றை அடைய மனிதனுக்குப் பிறருடைய துணையும், கூட்டுறவும் அடிப்படை ஆகின்றன. தேவை கருதி மனிதர்கள் ஓர் ஒப்பந்தத்தை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அதுவே, சமுதாய ஒப்பந்தம் ஆகும் எனும் கருத்தை தாமஸ் ஹாப்சா, ஜான் லாக், ரூசோ ஆகியோர் முன்வைத்தனர்.

தொடக்கக்கால மனிதனுக்கு உணவு, பால் உறவு, குடியிருப்பு ஆகிய தேவையும் கொடும் விலங்கு, கடும்மழை, வெள்ளம், புயல், எரிமலை, பூகம்பம், இருட்டு ஆகிய இயற்கைத் துயரங்களிலிருந்து காலந்தோறும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயமும் ஆதிமனித வாழ்வைச் சிக்கல் உடையதாக்கின. இச்சிக்கலைப் போக்க மனிதர்கள் தமக்குள் அமைத்துக் கொண்ட ஓர் ஒப்பந்தமே சமுதாய ஒப்பந்தம் என்பர். மனிதனின் தேவையும், மனித இயல்பும் ஒன்றாக இணைய, சமூகம் என்ற குழு அமைப்பு தோன்றிவிடுகிறது என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர்.

இவ்வாறான மனிதப் பரிணாம வளர்ச்சி சங்க இலக்கியங்களிலும் பதிவாகியுள்ளது. ஆதிமனிதர்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும்போதும், உணவு சேகரிக்க முனையும் போதும் குழுக் குழுவாகவே சென்றுள்ளனர். இக்குழுவில் அனைவரின் வலிமையானவனும், வீர உணர்வு மிக்கவனாகவும் இருந்தவன் தலைவனாக எண்ணப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிறரை அடக்கியும், அஞ்சி ஒழுகச் செய்தும் தலைமை பூணுதலன்றிச் சட்ட நெறிமுறைகளாலும், குடிப்பிறப்பாலும், பெரும்பான்மையரின் விருப்பத்தாலும் தலைமையெய்தும் நாகரிகச் சமுதாயம் தோன்றுதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன் உடல்வலிமையும் தறுகண்மையுமே

தலைமையை முடிவு செய்தன. வீரம் நிறைந்த எச்சமுகத்திலும் தலைவன் ஒப்பிலா வலிமையும் ஆற்றலும் உடையவனாகக் கூறப்படுகிறான்.

‘எண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

திங்கள் வலித்த காலன் னோனே’ (புறம். 87)

எனத் தலைவனின் பேராற்றல் உரைக்கப் பெறுவதை அறியமுடிகிறது.

ஐதரேய பிராமணம், தேவாசுரப் போராட்டத்தில், தேவர்களாகிய தங்களுக்குத் தொடர்ந்து தோல்வி விளையக் காரணம் அசுரர்களுக்கு வழிநடத்த ஓர் அரசன் இருப்பது போலத் தங்களுக்கு இல்லாமையே என உணர்ந்து ஒரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர் என்று குறிப்பிடுகின்றது. தேவாசுரப் போராட்டம் என்று வருணிக்கப்படுவது ஆரியர், திராவிடர் போரைக் குறிக்கிறதென்றும், ஆரியர்க்கு முன்பே திராவிடரிடம் வேந்துமரபு உண்டாகி விட்டதென்றும் வரலாற்றறிஞர் குறிக்கின்றனர் (Jayaswal. 1943).

வலிமைமிக்கவன் தலைவனான பிறகு, அவனது மரபு தொடர்ந்து தலைமைக்குரியதாகிறது. எனவே, உடல்வலிமையையும், பேராற்றலும் வீர உணர்வுமே தலைமைக்கும் போற்றுதலுக்கும் புகழுக்கும் உரியனவாக உள்ளது என்பது பெறப்படுகின்றது.

முதலில் சிறுசிறு விலங்குகளைத் தனியாக வேட்டையாடிய மனிதன் பின்னர், கூட்டத்துடன் சென்று வேட்டையாடினான். வேட்டைக்குச் செல்லும்முன்பு விலங்கு நடனம் ஆடிவிட்டுச் சென்றான். இவ்வாறு ஆடிவிட்டுச் சென்றால் வேட்டையில் நல்ல பலன் கிடைக்கும் என்று நம்பினர். மானிடவியலார் இச்சடங்கை நடனம் என்றே குறிப்பிடுவர்.

பொதுவாக, இவையாவும் வேட்டையாடும் தொழில்நுட்பங்களை அப்படியே சித்தரிக்கின்றன. இவ்வேட்டைச் சடங்குகள் களத்தில் வேலை செய்வதற்குப் பயிற்சியாகவும், வேட்டை உத்திகளைப் பயிற்சி பெறுவதாகவும் அமைந்தன. இந்நடனம் வேட்டைக்குச் செல்லும் முன் ஆடப்பெற்றால் வேட்டைச் சடங்காக இருக்கும் வேட்டையில் கிடைத்த விலங்கை விருந்தாக உண்டுகளித்த பின்னர் மகிழ்ச்சியிலும் இவ்வாறு ஆடுவர். அப்பொழுது வேட்டை நடனம் ஒத்திகையாகவே அவை

விளங்குகிறது என சுப்பிரமணியம் (1982) குறிப்பிடுகிறார். சங்க இலக்கியத்தில் வேட்டைக்குப் பின்பு நடைபெற்ற நடனங்களை அகநானூறு (265) பெரும்பாணாற்றுப்படை (136 – 47) பாடலிலும் காணலாம். இவ்வாறாக வேட்டைச் சமூக மக்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்னரும் பின்னரும் வேட்டைச் சடங்கைச் செய்துவிட்டு சென்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது. வேட்டைத் தொழில் குழுவாக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற ஒன்று.

இக்குழுவில் தலைவன் என்ற ஒருவன் காணப்படுவான் அவர்கள் தேவைப்படும்பொழுது மட்டும் தன்னுடைய தலைமை நிலையில் காணப்படுவார்கள். மற்ற நேரங்களில் அவர்களும் பிறரைப்போல் அக்குழுவின் ஒரு சாதாரண உறுப்பினனைப் போலவே நடந்து கொள்வார்கள். இவர்களுக்கென்று தனிச் சலுகைகள் கிடையாது. மக்களோடு சேர்ந்து உழைப்பில் பங்குகொண்டு, உணவு தேடியும், உணவைப் பங்கு வைத்து உண்டும் வாழ்வர்.

நற்றிணை 168ஆம் பாடலில் வேங்கை மரத்தின் உச்சிக் கிளையில் உள்ள தேனைக் குறச்சிறுவர்கள் எடுத்துண்ட நிகழ்வுகள் பதிவாகியுள்ளன. தேன் மட்டுமின்றிப் பல்வேறு கிழங்குகளும் உணவாகப் பயன்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. உழவர் உழாது விளையும் பொருள் என்பது இயற்கையாக விளையும் பொருளைக் குறிக்கும். தினைப்புனத்தில் தினைக் கதிர்கள் நன்கு விளைந்து முற்றிய காலங்களில் பன்றிகள் இரவுப் பொழுதில் வந்து அத்தினைக் கதிர்களை மேய்ந்து அழிக்கும், அதனைத் தடுப்பதற்காக வேட்டுவர் தினைப் புனங்களில் பன்றிகள் வரும் பாதையில் பெரிய கற்பொறிகளை அமைத்து வைத்திருப்பார்கள். தினைப்புனத்தை மேய வரும் பன்றிகள் அக்கற்பொறிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும், அப்போது, தினைப்புனம் காத்திருந்த எயினர் விரைந்து வந்து அப்பன்றியைக் குத்திக் கொல்வர்.

‘விளைபுன நிழத்தலிற் கேழலஞ்சிப்

புழைதொறும் மாட்டிய இருங்கலரும்

பொறியுடைய ஆறே’

(மலைபடு. 193 -195)

தினைப்புனங்காத்த எயினர், பன்றிகள் தினைக்கதிரை
உண்ணவரும் பாதைகளில் கற்பொறிகளை அமைத்து வைத்த செய்தியை
இவ்வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பன்றியானது மண்ணைக் கிண்டிக் கிளைத்த பள்ளங்களில் மகளிர்
மீண்டும் கிளைத்து ஆமையின் முட்டையையும் ஆம்பல் கிழங்கினையும்
உணவிற்காகச் சேகரித்து உள்ளனர் (புறம். 176). நன்னனைக் காணச்
செல்லும் பாணர்களுக்கு வேடர்கள் இறைச்சியையும் கிழங்குகளையும்
தந்து விருந்தோம்பியுள்ளனர் என்பதனைப் பின்வரும் பாடலடிகளின்
மூலம் அறியலாம்.

*‘கொடுவிற கூளியர் கூவை காணின்
படியோர்த் தேய்த்த பணிவுஇல் ஆண்மை
கொடியோள் கணவற் படர்ந்திகும் எனினே
தடியும், கிழங்கும் தண்டினர் தரீஇ,
ஓம்புநர் அல்லது, உடற்றுநர் இல்லை’*

(மலை. 422 – 426)

இவ்வாறாக உணவு சேகரிப்புநிலைச் சமூகத்தில் வில்லும் அம்பும்
கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை வேட்டை வாழ்க்கைக்கு வழிகோலிற்று.
வேட்டை வாழ்க்கை நிலை பற்றியும் வேட்டையாடப் பெற்ற விலங்கின்
இறைச்சி உணவு பற்றியும் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்து
உள்ளனர்.

*‘காணவன் எய்த முளவுமான் கொழுங்குறை,
தேம்கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி, கிழங்கொடு
காந்தள் அம்சிறுகுடிப் பகுக்கும்*

----- நின் நசையினானே’ (நற். 85:8-11)

என்னும் பாடலடியின் மூலம் காணவன் அம்பு எய்து கொன்ற
முள்ளம்பன்றியின் இறைச்சியை வெட்டியெடுத்து அவன் மனைவி
கொடிச்சி, சிறுகுடியில் வாழ்வோர் அனைவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்த
காட்சியை நற்றிணைப் பாடல் விவரித்துள்ளது.

மறவர் அம்பு எய்து வேட்டையாடிய பன்றியின் இறைச்சியைச் சுரம் வழி வருவோர் பனை ஓலைக் குடையிலே பெற்று உண்டுள்ளதைப் புறப்பாடல் ஒன்று விவரித்துள்ளது (புறம். 177). கொலை செய்யும் வில்லினை உடைய வேட்டுவர் சிவந்த கோட்டினை உடைய ஆமான் ஊனினையும் யானையின் தந்தத்தையும் கொடுத்துக் கள்ளுண்டு களித்துள்ளனர் (பதி. 30).

வேடர்கள் விரும்பி வேட்டையாடும் விலங்குகளில் முள்ளம்பன்றியும் ஒன்று. முளவுமா என்றும் எய்ப்பன்றி என்றும் இலக்கியங்கள் இதனைக் குறிக்கின்றன. முள்ளம்பன்றியானது, தனக்கு ஆபத்து நேரிட்ட காலங்களில், தன் எதிரிகளின் மேல், தன் உடலைச் சிலிர்த்து உதறிக் கூரிய முள்போன்ற மயிரைச் செலுத்துமாம். அவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட மயிராகிய முள் எதிரியின் உடம்பில் தைத்து அவர்களுக்கு மிகுந்த துன்பத்தைச் செய்யும், இவ்வாறு உடலைச் சிலிர்த்து எதிரிகளின் மேல் மயிரை எய்வதால் முள்ளம்பன்றி எய்ப்பன்றி எனப்பட்டது. முள்ளம்பன்றி வேட்டை, பன்றி வேட்டையைவிட ஆபத்தானது. ஆனாலும் எயினர் அவற்றை விரும்பி வேட்டையாடினர். “முளவு மாத் தொலைச்சிய முழுச்சொலாடவர்” (புறம். 325).

முளவுத் தொலைச்சிய பை நிணப் பிளவை என்று வேட்டுவர் முள்ளம் பன்றிகளை வேட்டையாடிய செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. நெடிய மலையிடத்துக் குகையில் முள்ளம் பன்றி பதுங்கிக் கிடந்தது. அதனையறிந்த வேட்டுவன் அதனை வேட்டையாடுவதற்காக அங்குச் சென்றான். கானவனது வருகையை உணர்ந்து கொண்ட அவ்விலங்கு அவனிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கான தற்காப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டது. கூர்மையான ஊசி போன்ற தன்மயிராகிய முள்ளை, உடலைச் சிலிர்த்து உதறி ஏவியது. அம்முட்கள் கானவன் உடலில் தைத்துப் பெரும்புண் உண்டாக்கின. புண்பட்ட வேட்டுவன் வலிதாங்கமாட்டாமல் அழுது கூச்சலிட்டான். அக்கூச்சல் கானகமெங்கும் எதிரொலித்தது.

‘சேயளைப் பள்ளியெ முகுறு முள்ளின்

எய்தெற விழுக்கிய கானவரமுகை’ (மலைபடு. 300)

என்று முள்ளம்பன்றியை வேட்டையாட கானவன் பட்டப்பாட்டை
உணரமுடிகின்றது.

‘----- அகன்றுறைச்

சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை’

(புறம். 374:10 -11)

அகன்ற நீர்த்துறைக்கண் வில்லால் வீழ்த்தப்பட்ட முள்ளம்பன்றியின்
ஊன்; என்று முள்ளம்பன்றி ஊனுக்காக வேட்டையாடப்பட்டது
குறித்துப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

பன்றியொன்று தினைப்புனத்தை மேய்ந்து அழிப்பதற்கு வந்தது.
பன்றியின் காலடியோசைக் கேட்ட கானவன் பரண்மேல் இருந்தபடியே
ஓசைவந்த திசையை நோக்கி அம்பு ஒன்றை வேகமாகச் செலுத்தினான்.
கானவன் கடுகச் செலுத்திய அம்பு பன்றியின் உடம்பில் பட்டுப்
புண்படுத்தியது. புண்பட்ட பன்றி புண்ணுடனும் அம்புடனும்
ஓடிப்போனது. ஓடிய பன்றி புண்ணின் வலியின் கடுமையால் மயங்கித்
தான் வந்த பாதையை மறந்து வழிமாறிச் சென்று இறந்து வீழ்ந்தது.
இதனை,

‘கழுதிற் சேணோன் ஏவொடு போகி

யிழுதி னன்ன வானிணஞ் செருக்கி

நிறப்புண் கூர்ந்த நிலந்தின் மருப்பின்

நெறிகெடக் கிடந்த இரும்பிணர் எருத்தின்

இருள் துணிந்தன்ன ஏனம்’ (மலைபடு. 243 -247)

விளக்குகிறது. வேட்டுவர் முயல் வேட்டையாடியது குறித்துச் சங்க
இலக்கியங்கள் விரிவாக விளக்குகின்றது.

‘படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்

புறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்

பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யதனால்

முயல்சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் புகுதந்

தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண’ (புறம். 319: 5-9)

எயினரது மனைக்குப் பாணனாகிய விருந்தினன் தன்
சுற்றத்தாருடன் ஞாயிறு மறைந்த மாலைப்பொழுதில் வந்திருந்தான்.

அவனுக்கு உணவளித்துப் பசி போக்கி உபசரிக்க வேண்டிய கடப்பாடு தனக்கு உண்டு என்பதை உணர்ந்த மனைத் தலைவி பாணனிடம் கூறினாள். “பாணனே சிறிய தினையரிசியை முற்றத்தில் தெளித்து அதனை உண்ணவரும் புறா முதலிய பறவைகளைப் பிடித்துச் சமைத்து உங்களுக்கு வழங்குவதற்குக் காலமின்மையின் எம்மிடம் உள்ளது. பழையதாகிய சுட்ட முயற்கறியே. அதனை உங்களுக்கு உண்ணத் தருவோம்” என்று கூறி மனைத்தலைவி பாணரை உபரித்து உணவூட்டிய செய்தியை ஆலங்குடி வங்கனாரின் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், முயல் வேட்டையாடிய நிலையையும் சுட்டுகிறார்.

மான் தற்காலத்தில் தோல், கொம்பு, இறைச்சி ஆகியவற்றிற்காக மான் வேட்டையாடப்படுகிறது. பண்டைக் காலத்திலும் மான் தோல், இறைச்சி ஆகியவற்றுக்காக வேட்டையாடப்பட்டது. வேள்வி செய்யும் காலத்தில் பார்ப்பார் மான் தோலைப் பச்சையாகத் தோளில் போர்த்திக் கொண்டு யாகச் சடங்குகளைச் செய்தனர் எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

‘வினைக்கு வேண்டி நீபூண்ட

புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை

சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய’ (புறம். 166: 10-12)

வேள்வித் தொழிலுக்கு வேண்டி நீ போர்க்கப்பட்ட, காட்டு நிலத்தே வாழும் புல்வாய்க் கலையினது உறுப்புத்தோல் நினது தோளின் கண் இடப்பட்ட பூணூல் மீது சிறந்து தோன்றியது என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் மான் வேட்டைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார்.

எயினரது குடிசையின் முற்றத்தில் பலாமரம் அல்லது விளாமரம் நிற்கும். அதில், பார்வை மான் கட்டப்பட்டிருக்கும். பார்வைமான் கட்டிய கயிறு உராய்ந்ததால் அம்மரத்தின் அடி தேய்ந்திருந்தது. இதனை,

‘முன்றின் முஞ்ஞையொடு முசுண்டை பம்பிப்

பந்தர் வேண்டாப் பலாத் தூங்கு நீழற்

கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயின் மடிந்தெனப்

பார்வை மடப்பிணை தழீஇ’ (புறம். 320: 1-4)

பார்வைமான் என்பது, பிற மான்களைப் பிடிப்பதற்காகப் பயிற்சி தந்து கட்டப்பட்ட பெண்மான். இதனை எயினர் தம் குடிசையின் முற்றத்தில் இருந்த பலாமரம் அல்லது விளாமரத்தின் அடியில் கட்டி வைத்திருந்தனர். ஆண்மான்கள் புணர்ச்சி வேட்கை கொண்டு மேய்தல் தொழிலைக் கைவிட்டு அதனோடு கூடி விளையாட்டயர அங்கு வரும். கலையும் பிணையும் புணர் நிலைக்கண் விளையாட்டயர்தலைக் காணும் எயினர் இரக்கமின்றிக் கலையை எளிதில் வீழ்த்துவர். அதற்காகப் பயிற்சி தந்து கட்டப்பட்ட பெண்மானே பார்வைமான் எனப்படும். எயினரின் எளிய குடிசையின் முன்கனிகள் தொங்கும் பலாமரம் ஒன்று நின்றிருந்தது. முன்னைக் கொடியும் முசுண்டைக் கொடியும் அதன்மீது செறிந்து படர்ந்திருந்தன. வேறே பந்தல் வேண்டாது தாமே பந்தராகப் படர்ந்திருந்தன. குடிசையின் முற்றத்தில் மான் தோலைவிரித்து எயிற்றி தினையரிசியைப் பரப்பி உலர விட்டிருந்தாள். குடிசைக்குரியவனான எயினன் பலாமரத்தின் நிழலில் படுத்துறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இரவு யானை வேட்டையாடிய களைப்பில் ஆழ்ந்து உறங்கினான்.

குடிசையின் பக்கத்தில் பார்வை மானாகிய பெண்மான் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆண்மான் வந்து அப்பெண்மானைத் தழுவிக்கலந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அக்குடிசையின் தலைவியான எயிற்றி குடிசையின் ஒரு பக்கமாக தினையரிசியை உலர வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் இன்பம் மிக்க மானின் புணர்ச்சி நிலைக் கண்டு மகிழ்ந்து, தன் கணவன் உறக்கம் நீங்கி எழுந்துவிடுவானோ, அம்மானை வேட்டையாடி விடுவானோ என அஞ்சினாள். எழுந்து கலையும் பிணையும் புணர்நிலைக் கண் விளையாட்டயர்தலைக் காணின் அவன் அருளின்றிக் கலையை வீழ்த்துவான் என்று உணர்ந்து, அவன் உறக்கம் கலைந்து எழுவானோ எனவும், தன் வருகையைக் கண்டால் புதிதாக் வந்த கலைமான் அஞ்சியோடுமோ, அங்ஙனம் அஞ்சியோடின் அவற்றின் புணர்நிலை இன்பம் சிதையுமோ என்றும் கவலையுற்ற அவள் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்தாள். அவளது ஒடுக்கம் கானக்கோழியும் இதர

பறவையும் வந்து அவள் மான் தோலில் பரப்பி உலர விட்டிருந்த தினையரிசியைக் கல்லென ஆரவாரித்துக் கவர்ந்துண்ண ஏதுவாயிற்று. பின்னர் எயிற்றி வைத்திருந்த கண்ணியில் அகப்பட்டுக் கொண்டன.

கலைமான் பிணைமானைப் புணர்ந்து நீங்கியபின் எயிற்றி அப்பறவைகளைப் பிடித்து துண்டு துண்டாக அறுத்து நிறைத்த இறைச்சியைச் சந்தனக்கட்டையாலாகிய நெருப்பில் சுட்டு ஆரல் மீனின் நாற்றமும் உடன்கமழ அவற்றைப் பாணரின் கரிய பெரிய சுற்றத்தார்க்கும் உண்ணக்கொடுத்து உபசரித்தாள். இச்செய்தியைச் சுவைப்படக் கூறும் வீரைவெளியனாரின் பாடல் பின்வருமாறு,

‘முன்றின் முஞ்ஞையொடு முசுண்டை பம்பிப்
பந்தர் வேண்டாப் பலாத் தூங்கு நீழற்
கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயின் மடிந்தெனப்
பார்வை மடப்பிணை தழீஇப் பிறிதோர்
தீர்தொழிற் றனிக்கலை திளைத்துவினை யாட
இன்புறு புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
கணவ னெழுதலு மஞ்சிக் கலையே
பிணைவயிற் றீர்தலு மஞ்சி யாவதும்
இல்வழங் காமையிற் கல்லென வொலித்து
மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி
கானக் கோழியொ டிதல்கவர்ந் துண்டென
ஆர நெருப்பி னார னாறத்
தடிவார்ந் திட்ட முழுவன் னாரம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினி தருந்தித்
தங்கினை சென்மோ பாண’ (புறம். 320: 1 -15)

என்ற வீரைவெளியனாரின் பாடலானது மாணை வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கானக்கோழியை எயினப் பெண் வேட்டையாடிய நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

கானவர் மலைமேல் பரண் அமைத்து தினைப்புனம் காத்தனர். அப்பொழுது யானை தினைப்புனத்தை தின்னும் பொருட்டு வந்தது. யானையினை வளைத்துப் பிடிப்பதற்கு கானவர் ஒன்றாகக் கூடி முயன்றனர். அதனால் ஏற்பட்ட ஆரவாரம் கானகம்முழுவதும் எதிரொலித்தது.

**‘விலங்கல் மீமிசைப் பணவை கானவர்
புலம்புக் குண்ணும் இலங்கேந்து மருப்பின்
இனம்பிரி ஒருத்தல் புரிவளை பூசல்’**

(மலைபடு. 277 – 299)

என்பதன் மூலம் எயினரின் யானை வேட்டையை அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக வேட்டைத் தலைவன் வேட்டையாடிய செயலை விளக்குவதாய் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அமைகின்றன. வேட்டைத் தலைவன் தாம் வேட்டையாடிய விலங்கினைத் தம் குழுக்களோடு பகிர்ந்துண்ணும் தன்மை படைத்தவனாய் காணப்படுவதைப் பின்வரும் பாடல்கள் விளக்குவதாய் அமையும்.

முள்ளம்பன்றியைக் கொன்ற வீரர் அறுத்தெடுத்த உடும்பின் இறைச்சியை ஒரு மரத்தின் வலிய கழிகளால் கட்டப்பட்ட படல் சாத்தப்பட்ட சிறிய மனையின் முற்றத்தில் பகுத்தளித்தல் பொருட்டு நெருப்பில் வேக வைத்தனர் என்பதனை,

**‘முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொல் – ஆடவர்
உடும்பு இழுது அறுத்த ஒடுங்காழ்ப் படலைச்
சீறில் முன்றில் கூறுசெய் திடுமார்
கொள்ளி வைத்த’ (புறம். 325: 6 - 9)**

என்ற பாடலடியால் அறியலாம். இவ்வாறாக வேட்டைத்தலைவன் அல்லது குழுத்தலைவன் செல்வம் ஒன்றும் இல்லாதவன் என்றும், தனக்கென எதுவும் கொள்ளாதவன் என்றும் பின்வரும் சான்றுகள் வழி உணரலாம்.

குழுத்தலைவன் அச்சமுதாய அமைப்பிற்கேற்பக் கைப்பொருள் யாதொன்றும் இல்லாதவன் என்பதனை

**‘அத்தம் நன்னிய நாடுகெழு பெருவிரல்
கைப்பொருள் யாதொன்றும் இலனே’**

(புறம். 313: 1-2)

எனவும், உடையன எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு ஒன்றும் இல்லாதவன் ஆனவன் என்பதனை,

**‘வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம்
இரவல் மாக்களுக்கு ஈயத் தொலைந்தன’**

(புறம். 328: 3-4)

எனவும், கடன் வாங்க வேண்டிய நிலையின்ன் என்பதனை

‘வரகுகடன் இரங்கும் நெடுந்தகை’ (புறம். 327: 7)

எனவும் குழுத்தலைவன் நாள்தோறும் தொடர்ந்து கொடுக்கும் செல்வம் இல்லாதவன். அதே சமயத்தில் இல்லை என்று மறுக்கும் சிறுமையும் இல்லாதவன் என்பதனை,

**‘நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமு மிலனே
இல்லென மறுக்குஞ் சிறுமையு மிலனே’**

(புறம். 180: 1-2)

எனவும் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்கள் இல்லாதவன் என்பதனை,

**‘பெறுதற் கரிய வீறுசா னன்கலம்
பிறிதொன் றில்லைக்’ (புறம். 150: 18 – 19)**

எனவும் வறுமையில் வாடியவன் என்பதனை அறியமுடிகிறது.

தனக்கென சொத்து உடைமை எதுவும் இல்லாதவன் என்பதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

‘காட்டொடு மிடைந்த சீயா முன்றில்

**நாட்செருக்கு அனார்ந்தர்த் துஞ்ச வோனே
அவனெம் மிறைவன் யாமவன் பாணர்'**

(புறம். 316: 2 - 4)

என குழுத் தலைவன் கள்ளைக் குடித்துவிட்டுத் தூசி நிறைந்த துப்புரவு செய்யப்படாத முற்றத்தில் உறங்குகின்றவன் எமது தலைவன். யாம் அவனது பாணர் என்ற பாடலடியின் மூலம் தனக்கென ஒன்றும் வைத்தில்லாதவன் என்பதனையும் உணரமுடிகின்றது.

இன்னொரு பாடல் கள் குடித்த மயக்தத்தில் இருக்கின்றவனுக்குப் படுப்பதற்குத் தோலோ, பாயோ எதுவிருக்கிறதோ, அதனை விரைவில் கொடுங்கள். அவன் எங்களுக்கும் பிறருக்கும் வாரிக் கொடுத்தவன் எனப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்தும்.

**'கதளுண் டாயினும் பாயுண் டாயினும்
யாதுண் டாயினுங் பாயுண் டாயினும்
யாதுண் டாயினுங் கொடுமின் வல்லே**

யார்க்கு மீய்ந்து துயிலேற் பின்னே' (புறம். 317)

என்ற வேம்பற்றார்க் குமரனார் பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறாக உணவு சேகரிப்பு, வேட்டை வாழ்க்கைநிலை பற்றிய ஏராளமான செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும் தலைவனின் செயல்பாடுகள் பற்றியும் அறியமுடிகின்றது.

ஒரு சமூக அமைப்பு அதற்கு அடுத்தநிலையில் பரிணாமம் அடைகிறபோது முந்தைய சமூக அமைப்பு முற்றும் அழிந்து விடுவதோ அல்லது மாறிவிடுவதோ இல்லை. புதிய அமைப்போடு பழைய அமைப்பும் ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் உடன் வருவதாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும். உணவு சேகரிப்பு, வேட்டை நிலையை அடுத்த பரிணாமமாகக் கால்நடை வளர்ப்பு நிலையை எங்கெல்ஸ் (1884)

விளக்கியுள்ளார். இக்கால்நடை வளர்ப்புச் சமூகமே 'ஆநிரை உடைமைச் சமூகமாகச்' சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகி உள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறாக மரங்களிலிருந்து தரைக்கு இறங்கி உணவுதேட வந்த குரங்கினம் பல லட்சம் ஆண்டுகள் நீடிக்க, தனது இரண்டு கால்களையும் தரையில் ஊன்றி நிற்கவும் நடக்கவும் ஆரம்பித்த நிலையில் ஆதிமனிதன் தோன்றினான். அவன் படிப்படியாக வேட்டைச் சமூகத்தினைக் கடந்து, நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு பின்பே வேளாண்மைச் சமூகத்தை அடைந்துள்ளமையைப் பல பரிணாம வளர்ச்சியை மேற்கொண்டு தற்போதுள்ள நவீன சமுதாயத்தை வந்தடைந்துள்ளான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறாகப் பரிணமித்த மக்கள் இயற்கைப் பொருளைப் பண்படுத்தி பயன்படுத்துவதோடு, தொழில், கலை பற்றிய அறிவையும் நாகரிக நிலையையும் அடைந்துள்ளனர். இந்நிலையில் அறிவைப் பெற்ற மனிதர்கள் படிப்படியாக வளர்ந்து தற்போதுள்ள நவீன சமூகமாக வளர்ந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

1.10 தொகுப்புரை

பரிணாமம் என்பதனை எவல்யூஷன் என்பர். எவல்யூஷன் என்ற சொல் எவல்வேர் என்ற இலத்தீன் சொல்லிருந்து உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. இதற்கு மலர்தல் அல்லது விரிதல் என்பது பொருள்.

பரிணாமம் என்பது உயிருள்ளவை மாற்றமடைகின்றன என்பதே ஆகும்.

டார்வின் எச்.எம்.எஸ் பீகில் கடற்பயணத்தில் தன் ஆய்வை மேற்கொண்டதன் மூலம் உயிரினங்களிடம் அவற்றின் வாழ்க்கை போராட்டத்தின் காரணமாக மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் வகைகளும் ஏற்படுகின்றன. சூழ்நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்பத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளக்கூடிய உயிர்களே தொடர்ந்து வாழ்கின்றன என்பதை முன்வைக்கின்றார்.

வீடர்ஷும் என்னும் அறிவியலாளர் மனித உடலில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட எச்ச உறுப்புகள் உள்ளன என்றும், அதனால் மனிதனை ஒரு நடமாடும் எச்ச உறுப்புக்களின் காட்சியகம் என்றும் கூறுகின்றார்.

டார்வின் குரங்கிற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டுகையில் உடலமைப்பிலும், புலனறி உறுப்புகளிலும், கருவுறும் தன்மையிலும் ஒரே விதமான சில நோய்கள் தாக்குவதாலும், உணர்வு அடிப்படையிலும் கூர்மையான மதியினாலும் ஒரே நிலையில் உள்ளதன் மூலம் மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதை அறியமுடிகின்றது.

முதல் உயிரினமானது உருவாக மூலப்பொருளாக இருந்தது தண்ணீர்தான். எனவேதான் உயிரினமானது முதலில் நீரில் வாழ்ந்தன. பின் நீரிலும் நிலத்திலும் வாழ்ந்தன. அதன்பின் நிலத்தில் மட்டுமே வாழத் தொடங்கின என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

நிலத்தில் வாழத் தொடங்கிய விலங்கினங்களில் குரங்குக்கும் மனிதனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. மனிதக் குரங்கினமான கிப்பன் (Gibbon), ஓராங்உடான் (Orangutan), சிம்பன்ஸி (Chimpanzee), கொரில்லா (Gorilla) முதலியவை மனித இனங்களோடு தொடர்புற்றமைவதை அறியமுடிகின்றது.

விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களை நோக்கும்போதும், தொல்காப்பியர் உயிர்களை ஆறுவகையாகப் பாகுபடுத்தி அவற்றின் பரிணாமத்தைக் கூறுகின்றபோதும், தமிழ்ச்சிந்தனை மரபில் பரிணாமம் பற்றிய ஒரு சிந்தனை இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மனிதனின் பரிணாமமானது காட்டுமிராண்டிநிலை, அநாகரிக நிலை, நாகரிக நிலையை கடந்து இன்றைய நவீன சமுதாயத்தை அடைந்துள்ளது என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாமமானது வேட்டைச் சமூகம், உணவுசேகரிப்பு நிலையைக் கடந்து வேளாண்சமூகத்தை அடைந்துள்ளதனை சங்க இலக்கிய சான்றுகள் வழி அறியமுடிந்தது.

ஆநிரை உடைமைச் சமூக அமைப்பில் வெட்சி கரந்தைப்
போர்முறைகளும், வேளாண் சமூக அமைப்பில் குறுநில மன்னர்கள்
மற்றும் வேந்தர்களின் போர்முறைகளும் காணப்படுகின்றதையும்
அறியஇயலும்.

இயல் இரண்டு
புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறை

2.0 முன்னுரை

2.1 புராதனப் போர்முறை - விளக்கங்கள்

2.2 வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட போர்களும் போர்க் கருவிகளும்

2.3 புராதனச் சமூகத்தில் பெண்களின் போர்முறை

2.3.1 தாய்வழிச் சமூகம்

2.3.2 பேறுகாலத் தனிமை

2.3.3 சேய்வழி அழைத்தல்

2.3.4 அமேசான் போராளிப் பெண்கள்

2.3.5 இலக்கியங்களில் போராளிப் பெண்கள்

2.4 தொகுப்புரை

இயல் - இரண்டு

புராதனத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்முறை

2.0 முன்னுரை

மனித சமூகவரலாற்றில் போர் என்பது ஓர் அரசியல் பொருண்மையாகவே உள்ளது. இது வெவ்வேறு தனிப்பட்ட பண்புக் கூறுகளை உடைய குழுக்களிடையே தொடங்கி அண்மைக் காலங்களில் நாடுகளுக்கிடையே இடம்பெறுவதாக அமைந்துள்ளது. போரின் தன்மை, போர் மேற்கொள்வதற்கான நோக்கம், தேவை, போரில் பயன்படுத்தப் பட்ட கருவிகள், முறைகள், போரில் ஈடுபடுவோரின் பால்நிலை, வயது போன்ற உட்கூறுகள், காலம், இட வேறுபாட்டுக்கேற்பப் பல்வகையான பரிணாமங்களை அடைந்துள்ளது. இந்நிலையில் இவ்வியலானது புராதனத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் நடந்த போர் முறைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதாக அமைகின்றது. உலக இனங்களில் தொடக்கத்தில் நடந்த போர்முறை பற்றிய செய்திகளும் அகழாய்வில் கிடைத்த புராதன போர்க்கருவிகள் பற்றிய செய்திகளும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இம்மீட்டுருவாக்கம் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. இது தவிரவும் புராதன சமூகம் தாய்வழியைக் கொண்டிருந்தால் பெண்களே போரில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருதுகோளை முன் வைத்து வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளனர். பெண்களுக்கும் போர்க்குமான தொடர்பு பற்றிய எச்சங்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகி உள்ளதையும் இந்த இயல் விவரித்துள்ளது.

2.1 புராதனப் போர்முறை - விளக்கங்கள்

புராதனச் சமூகப் போர்முறை பற்றி அறிஞர் - பலர் பல்வேறு கருத்துக்களையும், போரின் தோற்றம் பற்றியும், அகழாய்வில் கண்டறிந்த

செய்திகளைக் கொண்டு போர்முறைகளையும் விளக்கியுள்ளனர் . அவை பின்வருமாறு:

ஜான்கீகன் என்பவர் , தமது போர்களின் வரலாறு (History of Warfare) என்னும் நூலில், போர் என்பது ஒரு உலகளாவிய தோற்றப்பாடு என்றும், அதை நடத்தும் சமூகத்தைப் பொறுத்து, அதன் வடிவமும், வீச்செல்லையும் வரையறுக்கப் படுகின்றன என்றும் கூறுகிறார். போர் செய்தல் என்பது ஒரு தொடராக வருகிறது. வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலேயே தொடங்கிவிட்ட இனக்குழுக்களுக்கு இடையேயான போர்களில் தொடங்கி, நகர அரசுகள், நாடுகள், பேரரசுகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான போர்கள் வரை இது இடம்பெற்று வருகின்றது என்கிறார்.

மாலினோவ்ஸ்கி (Malinowski. 1941) என்பவர் “இரு குழுக்களுக்கு இடையே நடைபெறும் சண்டையே போராகும் என்பார். இவர்கள் போர்க்களத்தில் கருவிகளைக் கொண்டும் படைகளைக் கொண்டும் ஒருவரையொருவர் தாக்கி ஒரு குழுவினர் மட்டுமே போரில் வெற்றி காண்பர் ” எனப் போரினை வரையறை செய்கிறார்.

மீடு (Mead. 1940) என்பவர் “இரு குழுக்களும் போர் செய்ய ஒப்புதல் தெரிவித்த பின்னர் ப் போர்க்களத்தில் போர்ப்படையுடன் போர் செய்து எதிராளியைத் தாக்குதலே போராகும்” என வரையறுக்கிறார். மேற்கூறப் பட்ட ஜான்கீகன், மாலினோவ்ஸ்கி, மீடு என்னும் அறிஞர் கள் போர் என்பது ஒரு தொடர் ச்சியாக செயல்படுகின்ற ஒன்று என்றும், சிறு சண்டையே போராக அமைகின்றது என்றும் விளக்கம் அளிக்கின்றனர் .

போரின் தோற்றத்தைப் பற்றி அறிஞர் சிலர் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர் . அவை,

எம். சி. டுகல் (M.C.Dougall. 1926) என்னும் உளவியலாளர் Oceania – வில் களஆய்வு செய்து அதன் முடிவாக ஒரு கருத்தை முன்வைக்கிறார். “மனிதனுக்கு இயல்பாகவே சண்டையிடும் குணம் உள்ளது. அவனுக்கு எப்பொழுது ஒரு பொருள் இல்லாமல் போகின்றதோ அப்பொழுது அக்குணம் வெளிப்படுகிறது” என்கிறார்.

ஃப்ராய்டு (Freud. 1959) என்னும் உளவியலாளர் “போர் என்பது திடீரென தோன்றக் கூடியது. இதற்கான உந்துதல் மனிதனின் ஆழ்மனத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஒன்றாகும்” என்கிறார்.

சுமனர் (Sumner. 1911) போரினை ‘வாழ்க்கைப் போராட்டம்’ என வரையறுக்கிறார். “மனிதன் தன் குழுவுடன் இருக்கும்போது தனது தேவைகளை இயற்கையிடமிருந்து பெறுகிறான். மனிதனின் தேவைக்காகவே போர் தொடங்குகிறது. நபர் கள் குறைவாக இருந்து உணவு அதிகமாக இருந்தால் சண்டை எழாது. உணவு குறைவாக இருந்து நபர் கள் அதிகமாக இருக்கும் போது இவ்விடத்தில் மூர் க்கமான சண்டை எழுகிறது. வாழ்வதற்கான வாழ்க்கை போராட்டமே போருக்குக் காரணமாக அமைகின்றது” என்கிறார்.

சில்லே (Childe. 1941) என்பவர் “போர் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து தான் தோன்றிப் பரவியது என கூற இயலாது. ஆங்காங்கே தேவை கருதியே போர் நடந்தது” என்கிறார்.

டெகார்ட் (Teggart. 1939) என்பவர் போரின் தோற்றத்தைக் கண்டறிய ரோம் மற்றும் சீனாவை ஆய்வு செய்தார். ஆய்வு முடிவில் “போர் என்பது மனிதனுக்குத் தேவையான பொருள் எப்பொழுது அவனுக்குத் தொடர் ச்சியாகக் கிடைக்கவில்லையோ அப்பொழுது அவன் போர் செய்கின்றான்” என்கிறார்.

டேவி (Davie. 1929) என்பவர் “போரின் பரிணாமம் என்பது நரமாமிசம் உண்பவர் களிடம் இருந்தே தோன்றியுள்ளது. மேலும், “போர் முறையில் இருந்தே போர்களின் பரிணாமத்தைக் கண்டறிய முடியும்” என்கிறார்.

புரோச் மற்றும் கால்டங் (Broch and Galtung. 1966) என்பவர் கள் “நாட்டை ஆள வேண்டும் என்பதற்காகத் தோன்றிய போர்முறையே சமூகத்தின் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்காகவும் மீண்டும் அரசை நிலை நாட்டவுமே போர் பரிணமித்தது” என்கின்றனர் .

மேற்கூறப்பட்டவற்றில் இருந்து போரின் தோற்றமானது ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவேறாதபோதும், சண்டையிடும் மூர் க்கக்குணம் இயற்கையாகவே மனிதனிடம் காணப்படுவதாலும் போர் தோன்றி உள்ளது என்பதை அறிய முடிகின்றது. போர் இரு குழுக்களுக்கு இடையே தோன்றிப் பல்பரிணாமங்களை அடைந்துள்ளது என்பதனை அறியமுடிகின்றது. மேலும், போரின் நோக்கங்களாக சிலவற்றை ஆட்டர் பின் கெய்த் மற்றும் சுவான்டன் என்பவர் கள் குறிப்பிடுகின்றனர் .

ஆட்டர் பீன் கெய்த் என்பவர் மானிடவியலில் போர் (War, Anthropology of) என்னும் கட்டுரையில் “போர் என்பது வெவ்வேறு சமூகத்தில் இருந்து வருகின்ற வீரர் கள், தங்களுக்குள் கருவி கொண்டு போர் செய்தலே போராகும்” எனவும் “போர் என்பது அனைத்துச் சமூகத்தினரிடையேயும் காணப்படும்” எனவும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் போருக்குரிய காரணங்களாக நான்கினைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை,

1. தற்காப்பு
2. கொள்ளை

3. கௌரவம்

4. அரசியல் நிலைநாட்டல்

என்பனவாகும்.

சுவான்டன் (Swanton. 1943) என்பவர் போருக்குரிய இலக்குகளாகச் சிலவற்றை முன்வைக்கிறார். சமயத்தைத் திணிப்பதற்காகவும், பெண் மற்றும் அடிமைகளைக் கொண்டு வரவும், பிற இனத்தவரிடம் உள்ளவற்றைக் கொள்ளையடிக்கவும், பொழுதுபோக்குக்காகச் சண்டையிடவும், தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவும் மற்றும் பயத்தைப் போக்கவேண்டியும் போர் புரிந்துள்ளனர் என்கிறார்.

இவ்வாறாக ஒவ்வோர் அறிஞர் களுமே புராதனச் சமூகப் போர்முறை பற்றியும், போரின் தோற்றத்தைப் பற்றியும், போருக்கான நோக்கத்தினையும் விளக்குகின்றனர் . அறிஞர் கள் தங்களின் ஆய்வு முடிவாகவும் அகழாய்வுச் சான்றுகளின் மூலமும் போரானது மனிதன் தோன்றிய காலக்கட்டத்திலிருந்தே காணப்படுகின்றது என்று கூறுகின்றனர்.

2.2 வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட போர்களும் போர்க் கருவிகளும்

புராதனச் சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்த மனிதர்கள் தொடக்கக் காலத்தில் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திய கருவியையே தங்களைப் பாதுகாக்கவும், தற்காப்பிற்கும், தாக்குதலுக்காகவும் பயன் படுத்தினார்கள். நன்கு ஆக்கப்படாத முரட்டுக் கற்களையே அவர் கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் . காலம் செல்லச் செல்ல அவர் களின் வாழ்க்கை முறையும் சற்று முன்னேறவே அம்முரட்டுக் கற்களைச் செதுக்கிக் கூர் மையாகவும் மழமழப்பாகவும் செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் . புராதனச் சமூகப் போர்க்கருவிகளுள் ஒன்றான பழங்கற்கால முரட்டுக்

கற்கள் தமிழ்நாடு, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களில் உள்ள மாவட்டங்களின் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளிலும், சில மலைச் சாரல்களிலும் காணப்படுகின்றன (சுப்பிரமண்யன், ந. 1989).

லாரன்ஸ் கீலி (1996) (Lawrence H. Keely) என்பவர் தமது நாகரிகத்திற்கு முன் போர்முறைகள் (War Before Civilization) என்னும் நூலில், போர் பற்றிய செய்திகளைத் தாம் மேற்கொண்ட அகழாய்வுச் சான்றுகளின் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அவை பின்வருமாறு அமைகின்றன.

பழைய கற்காலத்திற்கும் புதிய கற்காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலிருந்து ஆரம்பித்து நைல்நதிக் காலம் வரை இவரது ஆய்வு எல்லையாகக் கொண்டுள்ளார். முதலில் அமெரிக்காவில் கலிபோர்னியா (California) வில் இருக்கின்ற சான் பிரான்சிஸ்கோ விரிகுடாவின் (San Francisco Bay) பூர் வீக அமெரிக்கக் கிராமத்தில்தான் தமது ஆய்வை மேற்கொண்டுள்ளார். தமது அகழ்வாய்வில் அவர் சிறுசிறு கூர் மையான கற்களையும் எலும்புக் கூட்டில் அதன் வடிவமும் காணப்பட்டதையும் அறியமுடிந்தது. 20-ஆம் நூற்றாண்டில் போரில் இறந்தவர் களைக் காட்டிலும் நான்கு மடங்கு அக்காலப் போரில் இறந்தவர் களின் எண்ணிக்கை இருந்தது. இவர் மேற்கத்திய நாடுகளை ஆய்வு செய்ததிலும் போரின் தரவுகள் அதிகமாக உள்ளன. பண்டைய கால விவசாய மக்களிடம் போருக்குரிய அறிகுறியும் போர்க் கருவியும் காணப்படுகின்றன. தெற்கு டக்கோட்டாவில் (South Dakota) உள்ள குரோக்ரீக் (Crow Creek) என்ற இடத்தில் பாதுகாப்பான பள்ளத்தாக்கில் அகழாய்வு மூலம் 500 எலும்புக் கூடுகளைக் கண்டார்.

எலும்புக் கூடுகளில் தலை வெட்டி, கை, கால் வெட்டி, பிணம் திண்ணும் பறவைகள் அவர் களை உண்ட பின்னே புதைத்துள்ளதை

அறியமுடிகிறது. புதிய கற்காலத்தை ஈரோப் பிரிட்டனை ஆய்கையில் விவசாய மக்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காகப் பள்ளத்தாக்கை ஏற்படுத்தி உள்ளனர் என்பதை அறிய முடிந்தது. இதனைக் காண்கையில் நெருப்பு, வில், அம்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு கொடூரமாகத் தங்கள் எதிரிகளை தாக்கிய பதிவையும், இவை அனைத்துமே நகரின் எல்லைப் பகுதியில் காணப்பட்டதையும் அறியமுடியும்.

மாயன் நாகரிகத்தின் (Maya Civilizations) தொடக்கக் காலத்தில் மெசோ அமெரிக்காவில் கோட்டைகள், போர்க் கைதிகள் போன்றவற்றைச் சுவரோவியத்தில் பதிவாகியுள்ளதன் மூலம் அறியலாம். கல்வெட்டின் மூலமாகப் போர் நடைபெற்றதையும் வெற்றி பெற்றுப் போர்க் கைதிகளை மீட்டதையும் அறிய முடிகின்றது.

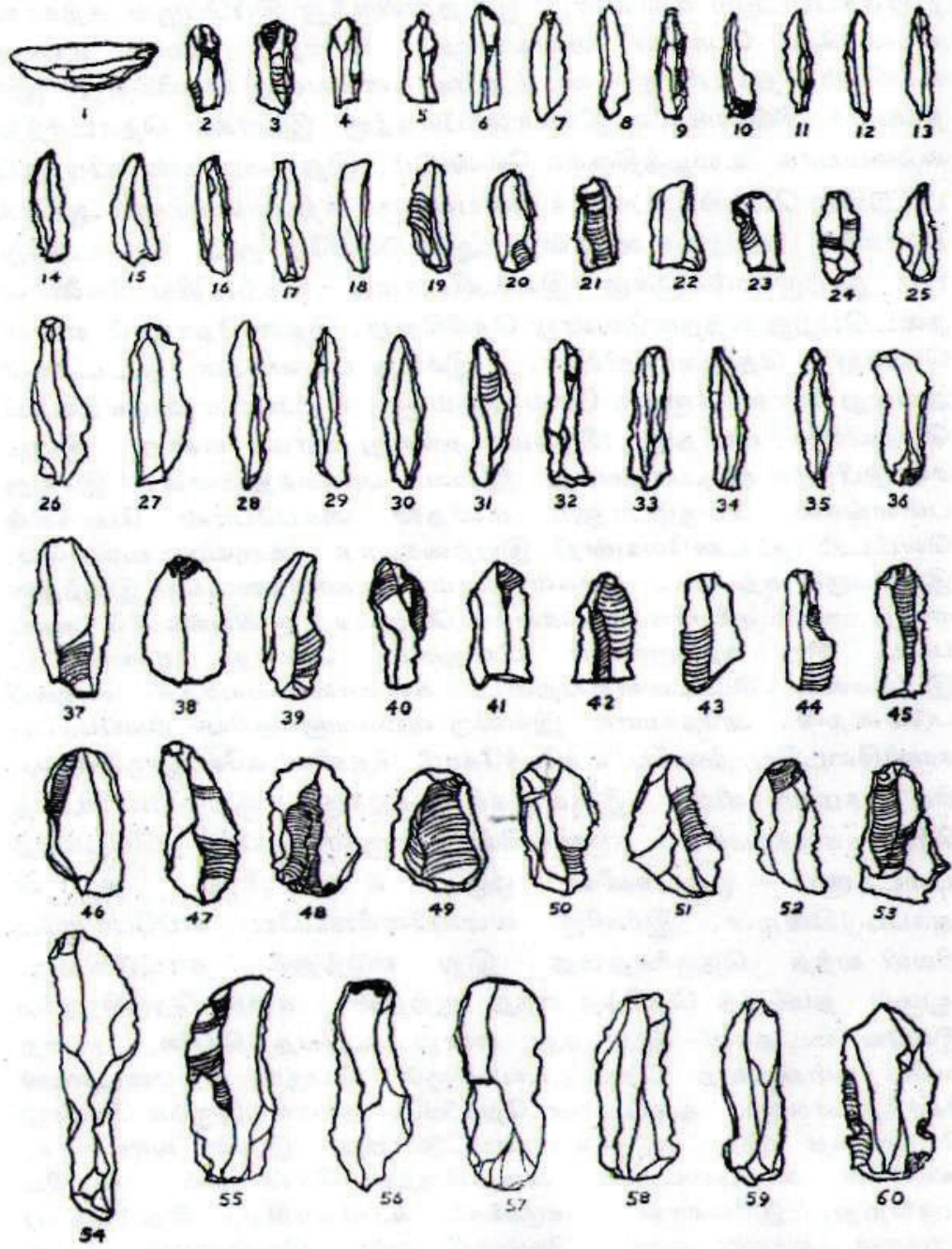
இப்படி இருக்கின்ற சூழலில் ஏன் தொடக்கக் காலத்தில் போர் நடைபெற்று உள்ளதை யாரும் விவாதிக்கவில்லை?. போர் நடைபெற வில்லை என ஆய்வாளர் கள் ஏன் கூறினர் ?. அவர் களின் வாழ்க்கை முறையை மட்டுமே ஆய்வாளர் கள் ஆய்வு செய்துள்ளனரே தவிர அவர் களின் போர் முறையை ஆய்வு செய்யாததற்குக் காரணம் என்ன? என்னும் வினாக்கள் எழுகின்றன.

தாரியோன் (Darion) என்னும் இடத்தை ஆய்வு செய்கையில் போர்ச் செய்திகள் அதிகம் கிடைக்கையில் கீலி இவற்றைச் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டார். ஆனால் அவற்றையே போர்க் கண்ணோட்டத்தோடு ஆய்வு செய்கையில் அவற்றின் மதிப்பை இவர் அறிந்தார். அனைத்து ஆய்வாளர் களுமே தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட கருதுகோளின் கண்ணோட்டத்தோடே பார்த்ததால் அக்காலத்தில் போர் நடைபெற்றிருக்காது என எண்ணினர் . அக்காலக்கட்டத்தில் மக்கள் அவ்வாறு போர் செய்திருக்க மாட்டார்கள் என எண்ணினர் . அவற்றைப்

பதிவு செய்யாமலே விட்டுவிட்டனர் . சிறு சண்டை, குழுச் சண்டை போன்றவை போர் அல்ல என எண்ணினர் . ஆனால், இவையே போருக்கான அடிப்படைகள் என அறிஞர் கூறுகின்றனர். திடீர் வழிப்பறி, திடீரென ஒரு குழுவைத் தாக்குதல் போன்றவையே ஒரு போராக அக்காலகட்டத்தில் இருந்தது என்ற முடிவை, கீலீ குறிப்பிடுகிறார்.

சான்பிரான்சிஸ்கோ விரிகுடாவின் பூர் வீக அமெரிக்காவில் (லாரன்ஸ் H கீலி 1996) தமது அகழ்வாய்வில் சிறுசிறு கூர் மையான கற்களைக் கொண்டு தாக்கப்பட்டு இறந்து கிடந்த எலும்புக் கூட்டில் அதன் வடிவத்தையும், சிறுசிறு துண்டுகளையும் கண்டறிந்துள்ளார். இவற்றிலிருந்து கூர் மையான கற்களைப் புராதனச் சமூக மக்கள் போருக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

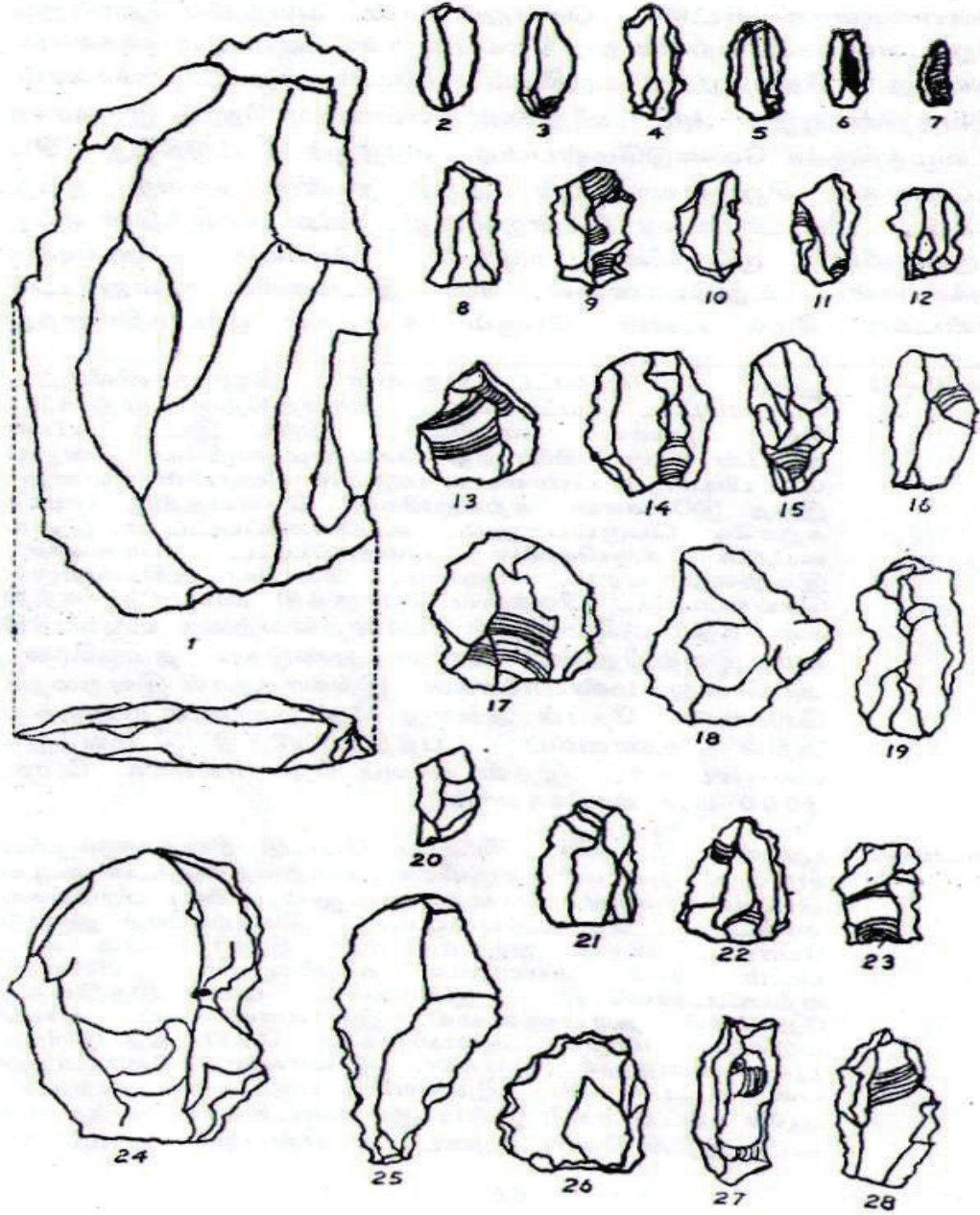
வறண்ட தட்பவெப்பம் படைத்த எகிப்து போன்ற நாடுகளில் மரத்தில் செய்த கருவிகள், எலும்புகள், தந்தம் போன்றவற்றால் செய்த ஆயுதங்கள் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. கற்களால் செய்த கைக் கோடரிகள், கொத்திகள் ஆகியவற்றை யூரேசியாக் கண்டம் முழுவதிலும் காணலாம் என்றும் ஐரோப்பாவிலிருந்து பாலஸ்தீனம் வரை சிறிய கற்கருவிகள் அடங்கிய புதைபொருள் சான்றுகள் ஏராளமாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் தொடர் ச்சியை ஈரான், ஆப்கானிஸ்தானம் ஆகிய நாடுகளில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதர் கள் தங்கி வசித்த குகைகளில் காணலாம் என்றும் கோசாம்பி. (1989) குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பூனா மாவட்டத்தில் உள்ள கற்காலக் கருவிகளையும் வரைபடங்களாகத் தந்துள்ளார். அவை:

இவை பூனா மாவட்டத்திலுள்ள தியூல்காவிலிருந்து பெறப்பட்ட சிறு கற்காலக் கருவிகள் ஆகும். இவை பீமா நதியின் ஒரு கிளை நதி செல்லும் வழியே, இன்றும் மீன் பிடிக்கும் பண்டைய மடுவின் கரையில் காணப்படுகின்றன. இந்த இலேசான கற்கருவிகள் செய்வதற்குப் படிகக் கற்களே உபயோகப்பட்டுள்ளன. இக்கருவிகளை மரம், எலும்பு, கொம்பு

ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட பிடிக்குள் பொருத்தி அம்புகள், கத்திகள், கதிர் அரிவாள்கள் போன்றவற்றை உருவாக்கியுள்ளனர் .

இக்காலகட்டத்தின் அடுத்தக்கட்டப் பரிணாமமாகிய ஆடு, மாடுகளை மேய்த்துவந்த பூர் வகாலத்துக் குடிமக்களிடம் கையாளப்பட்டு வந்த கற்கருவிகளின் வரைபடங்களைப் பின்வருமாறு அறிய இயலும்.

“இவை பூனாவின் அருகே கிடைத்த மேட்டு நிலங்களுக்குரிய சிறிய கற்காலக் கருவிகளாகும்” எனக் கோசாம்பி. (1989) குறிப்பிடுகின்றார்.

புருஸ் பூட் 1863-இல் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் பல்லாவரத்துக்கு அருகில் நடத்திய அகழ்வாராய்ச்சியின் போது கற்களினாலான கோடரிகள், உளிகள், கரண்டிகள், கத்திகள் முதலியன கிடைத்துள்ளன. செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் இன்னும் சில பகுதிகளிலும், வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலும், வட மதுரையிலும், சென்னைக்கு அருகிலும் புராதனச் சமூகக் கருவிகள் கண்டெடுக்கப் பட்டன. இக்கருவிகள் மிகவும் கரடு முரடாகவும், செம்மையாகச் செதுக்கப்படாமலும் இருக்கின்றன. எனவே, இக்கருவிகளைக் கைத்திறனுடனோ, அறிவு நுட்பத்துடனோ புராதனச் சமூக மக்கள் உருவாக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. கற்களாலான கருவிகளையும், ஆயுதங்களையும் தவிர மரத்தினால் செய்த ஈட்டிகளையும், தடிகளையும் கூடப் புராதனச் சமூக மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளதை ஆய்வுகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சமூக வளர்ச்சியின் காரணமாக மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் சற்று முன்னேற இவர் கள் சிக்கிமுக்கிக்கல், செர்ட்டு, அகேட் போன்ற கற்களிலும் தங்களுக்குத் தேவையான கருவிகளைச் செதுக்கிக் கொண்டனர். இவை திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடியைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியாக மனிதன் கற்கருவிகளையும் ஆயுதங்களையும், ஒழுங்காகச் செதுக்கி வழவழப்பாக வைத்திருந்தான். “டிராப்” எனப்படும் ஒருவிதமான கற்களைக் கொண்டு தமக்குத் தேவையான ஆயுதங்களைச் செய்து கொண்டான். இக்கருவிகள் திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, செங்கற்பட்டு, சேலம், வடஆற்காடு ஆகிய மாவட்டங்களில்

செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளின் மூலம் கிடைத்துள்ளன (புரூஸ் பூட் 1863).

மேற்கூறப்பட்ட அறிஞர் களின் கருத்துக்களையும், கிடைத்துள்ள கருவிகளையும் ஆய்வு செய்கையில் தொடக்கநிலையில் இருந்தே மனிதன் தன் தற்காப்பிற்காகவும், தாக்குதலுக்காகவும் போர் என்ற ஒன்றை நிகழ்த்தி வந்துள்ளான் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

2.3 புராதனச் சமூகத்தில் பெண்களின் போர்முறை

சமுதாயம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒருவகைப் பரிணாம வளர்ச்சியை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றது. தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள அகம், புறம் எனும் இருதிணைப் பாகுபாடுகளும் பரிணாமத்தின் ஊடாகச் சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கோடும் மாற்றங்களோடும் மக்கள் வாழ்க்கையோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாய் உள்ளன. பொதுவாக இருதிணைகளும் மக்கள் நிலந்தோறும் நிலைத்து வாழ்ந்த சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பரிணாமங்களையும் காட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன.

உற்பத்திச் சக்திகளின்மீது மனிதன் ஆதிக்கம் பெறுவதுதான் மனிதகுல முன்னேற்றத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாகும். இயற்கை நிலைமைகள், வரலாற்றுக் கட்டங்கள் இவற்றில் அமைந்துள்ள வேறுபாடுகள் பல்வேறு மக்களின் வளர்ச்சியிலும் பல்வேறு வர்க்கங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுத் துறைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி வேகத்திலும் வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தக் காரணங்களாகியுள்ளன. இதனால் வரலாறு முன்னேறுகிறபொழுது சமுதாயத்தின் ஒருபகுதியில் அல்லது மற்றொரு பகுதியில் வேகமாகவோ மெதுவாகவோ வளர்ச்சி காணப்படும் என மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவது சமுதாயங்கள் தோறும் ஏற்பட்ட வேறுபட்ட வாழ்வியல் நிலைகளுக்கான காரணங்களை விளக்குகிறது.

இவ்வகையான சமுதாயப் பரிணாம வளர்ச்சியின் காலக்கட்டத்தின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களில் போர்முறைகளும், போர் உணர்வுகளும் பல்வகையாக பரிணமிக்கின்றன. புறப்பொருளில் முதன்மைபெறும் மறவுணர்வு மனிதன் தோன்றிய நாளிலிருந்து உடனிருந்து வரும் உணர்வாகும். கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டினரான கிரேக்கத் தத்துவ அறிஞர் எம்பெடோகிள்ஸ்,

‘போர்தான் யாவற்றிற்கும் தந்தை; போராட்டத்தின் மூலம்தான் எல்லாப் பொருள்களும் உயிர்த்தன்மை அடைகின்றன’ என்று கூறுவதைச் சமூக நூலார் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். தொடக்கக்கால மனிதன் உணவு தேடுவதிலும், தன்னைக் காத்துக் கொள்வதிலும் இப்போர்ப் பண்பைத் துணையாகக் கொண்டிருக்கிறான். பின் கூட்டமாய் வாழக் கற்றுக்கொண்ட நிலையில், தனக்கு வேண்டிய பொருள்கள் தன்னிடம் இல்லா நிலையில், அப்பொருளுடைய குழுவைக் கருவியாகக் கொண்டு தாக்க முனைந்தமையே போரின் தொடக்கமாயிற்று. ஒரு கூட்டம் மற்றொரு கூட்டத்தின் மேல் ஆளுமை செலுத்துவதும் அடிமைகொள்வதும் புதிய கற்காலத்திலேயே இருந்திருக்கின்றன.

‘ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவதன்று இவ்வுலகத் தியற்கை’

(புறம். 76: 1-2)

என்பர் தமிழ்நூலார்.

‘மன்பதை புரக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன்

உட்பகை யொருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக்

கேவா னாகலிற் சாவேம் யாமென’

(புறம். 68: 10-12)

மறவர் கூறுவராம். “வேந்தன் உட்பகை ஒரு கூற்றிலே பட்டதென்னும்படி எம்மைப் புட் செய்யும் பகையிடத்து ஏவனாகலான் யாம் எம்மிற் பொருது மடியக்கடவேம் என்று நீங்காத மறத்தையுடையோர் கூறுவர் (உ.வே.சா.

உரைவழி). மறவரின் போர் விருப்பமும், உடல் வலிமையும் வழிவழியாகச் செய்யும் போர்க்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுகின்றன என்பது இவற்றால் அறியப்படும். போரையே தொழிலாகவும், போர்ச் சாலையே புகழ்க்குரியதாகவும் பண்டைத் தமிழர் கருதியமைக்குச் சான்றுகள் பல இருக்கின்றன.

இவ்வகையான சமுதாயப் பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களை ஆராயும்பொழுது தாய்வழிப் போர்முறையின் எச்சங்களைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது. பெண்களே வலிமைமிக்கோராயும், தலைமைப் பண்பை உடையவராயும் காணப்பட்டனர். காலம் செல்லச் செல்ல ஆண்வர்க்கம் தலைமைப் பண்பை ஏற்றுக்கொண்டது. இருப்பினும் சங்க இலக்கியத்தில் பெண்தலைமையின் எச்சங்களைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். பெண் தலைமை பற்றியும், பெண்களின் மறவுணர்வைப் பற்றியும் ஆய்வு செய்வதற்குமுன் தாய்வழிச் சமூகம் பற்றி ஆய்வு செய்தல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

2.3.1 தாய்வழிச் சமூகம்

தாய்வழிச் சமூக அமைப்பே மனிதச் சமூகத்தின் தொல் அமைப்பென்று மீண்டும் ஒருமுறை உரக்க ஒலிக்கும் வாய்ப்பைப் பெண்ணியலாளரும் ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இந்நிலையில் தாய்வழிச் சமூக அமைப்பு எவ்வாறான மாற்றத்தைப் பெற்று வந்திருக்கிறது என்பது ஆய்வுப் போக்கில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

இப்பகுதி தாய்வழிச் சமூகத்தைப் பற்றியும், தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்கள் எவ்வாறு சமூக வளர்ச்சியின் ஊடாகப் பரிணமித்துள்ளன என்பதனைப் பற்றியும், பெண்களின் போர்ச் சிறப்பையும், மறவுணர்வையும் ஆய்வு செய்வதாய் அமையும்.

தாய்வழிச் சமூகங்கள் குறித்த புரிதலை ஆராய்ந்த ஆங்கிலேய மானிடவியலார் எட்வர்ட் பர்னட் டைலர் பகிர்ந்தளிப்பதிலிருந்து தொடங்குவது பொருத்தமானது என்கிறார்.

டைலரின் எஞ்சி நிலைத்தவைக் கோட்பாட்டின் மையக் கருத்தின்படி,

ஒரு சமூகத்தின் சில வழக்கங்கள், கூறுகள், கூறுகளின் தொகுதிகளாக அமையும் பகுதிகள் போன்ற எந்த ஒன்றும் பல காலகட்டங்களைக் கடந்து செல்லும்போது அவற்றின் செயல்களை இழக்க நேரிடும். சில சூழல்களில் அச்செயலிழந்த கூறுகள் வருங்காலத்தில் தொடர்ந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அவற்றின் தன்மைகள் சமூகத்தின் நிகழ்வுகளில் ஏதோ ஒருவகையில் வெளிப்படும் இயல்புடையனவாக இருக்கும். அவையே எஞ்சி நிலைத்தவை ஆகும் என்கிறார்.

ஒரு சமுதாயத்தின் இப்போதைய நிலையை அதன் முந்தைய கட்டத்தோடு ஒப்பிடுவதன் வாயிலாகப் பரிணாம நிகழ்வுகளின் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என டைலர் நம்பியதால் சமுதாய நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆராயும் ஒப்பியல் முறையிலான பரிணாம ஆய்வுகள் முதன்மையாவை எனக் கொண்டார்.

பழங்கற்காலச் சமுதாயத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய வேட்டுவச் சமூகம் தொடங்கிப் பழம்பெரும் நாகரிகங்கள் தோன்றியது வரையிலான இன்றைய நிகழ்காலப் பரிணாமங்களைக் கொண்டு ஒப்பிட முடியும் என்று டைலர் கருதினார். மேற்கூறிய அணுகுமுறையைக் கொண்டு டைலர் பேறுகாலத் தனிமை (Couvade), சேய்வழி அழைத்தல் (teknonymy) ஆகிய இரண்டு கூறுகளின்வழி தாய்வழிச் சமூகமே முதலில் தோன்றிய சமூகம் என்பதை முன்நிறுத்துகிறார்.

2.3.2 பேறுகாலத் தனிமை

பேறுகாலத் தனிமை என்பது மனைவி, குழந்தை பெறும் இறுதி நாட்களில் அவள் படும் அவதியில் கணவனும் பங்கேற்பதாகும். கணவன் அனைத்து வேலைகளையும் விட்டொழித்து மனைவியின் அருகிலேயே தனிமைப்பட்டுக் கொண்டும், மனைவி போன்றே குறைந்த உணவை உட்கொண்டும், மனைவிக்கு ஏற்படும் உடல்வலி தனக்கு

ஏற்படுவதுபோல் பாவனை செய்துகொண்டும், முடங்கிக் கொண்டும் இருப்பதே பேறுகாலத் தனிமை எனப்படும்.

இந்தத் தற்காலிகப் பாவனைவேதனை மூலம் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குத் தானே தந்தை என்றும், தந்தையின் பங்கும் குழந்தைப் பிறப்புக்கு முதன்மையானது என்றும் உணர்த்தும். இம்முறை உண்மையில் தாய்வழிச் சமூகத்திற்குரியதன்று. ஏனெனில், அங்குப் பெண்களே முன்னுரிமை பெறுவதால் ஆண்கள் அடையாளம் பெறுவதில்லை. மாறாக, 'தாய்வழிச் சமூகம் அழுக்கப்பட்டுத் தந்தைவழிச் சமூகம் கால்கொண்ட சூழலில் தந்தையின் அடையாளத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்தும் பொருட்டுப் பேறுகாலத் தனிமை ஏற்பட்டது என்பார் டைலர். ஆதலின், இப்பழக்கம் தாய்வழிச் சமூகமானது முழுமையான தந்தைவழிச் சமூகமாக மாற்றம் பெறுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட, அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது ஆகும் என்பார் டைலர்.

2.3.3 சேய்வழி அழைத்தல்

தாய்வழிச் சமூகமே மனிதகுலத்தின் தொடக்கநிலை என்று உறுதிப்படுத்த டைலர் பேறுகாலத் தனிமை முறையைச் சான்றாகக் காட்டியதுடன், சேய்வழி அழைத்தல் (teknonymy) முறையையும் சான்றாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். குழந்தைகள் பெயரை முன்வைத்து அக்குழந்தையின் பெற்றோரைக் (குறிப்பாகத் தந்தையை) குறிப்பிடுதல் அல்லது அழைக்கும் முறையையே சேய்வழி அழைத்தல் என்பர். உறவு முறையின் ஒரு பகுதியாக இம்முறை சமூகத்தில் நிலைபெற்று வந்துள்ளது.

சேய்வழி அழைத்தல் முறையானது தாய்த்தலைமைக் குடும்பமுறையில் எஞ்சிநிலைத்த தன்மை கொண்டதாக இன்றும் பல சமூகங்களில் காணப்படுகிறது

தமிழ்ச் சமூகத்தில் சேய்வழி அழைத்தல் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் தொட்டு அறிய முடிகிறது. மகள்/ மகன் பெயரைக் கூறிப் பின்னர் தந்தையைக் கூறும் மரபு சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. இதனைப் பின்வரும் சான்றுகளின் வழி அறியலாம்.

‘ஐயை தந்தை’ - (அகம். 06)

‘அகுதை தந்தை’ - (அகம். 96)

‘சேந்தன் தந்தை’ - (நற். 190)

‘இளையோன் தந்தை’ - (புறம். 341)

‘புதல்வர் தந்தை’ - (புறம். 250)

‘மைந்தர் தந்தை’ - (புறம். 340)

பெண்கள் தங்கள் தலைப்பிரசவத்தைப் பிறந்தகத்தில் (தாய்வீட்டில்) வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற மரபு தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சக்கூறு ஆகும். அதோடு, சில சமூகங்களில் தலைப்பிரசவம் மட்டுமல்லாமல் முதலிரண்டு பிரசவங்களையும் தாய்வீட்டிலேயே நிகழ்த்த வேண்டும் என்றும் விரும்புகின்றனர். இனச்சந்ததியின் தோற்றமும் தொடர்ச்சியும் தாய்வழித் தாயகத்தில் நிகழவேண்டும் என்பது தாய்வழி மனப்பான்மையாகும். தாய்வழி என்பது தன் தாயாதிகளின் வீடாகக் கொள்வது ஆதிகாலத் தாய்வழிச் சமூக மரபாகும் என்பார் கே.எஸ்.சிங். இவ்வாறே திருமணமான தம்பதியினருக்குச் செய்யப்படும் சாந்திமுகூர்த்தம் மணப்பெண்ணின் தாயகத்தில் நிகழவேண்டும் என்பதும் மேற்கூறிய கருத்தாக்கத்தின் தொடர்ச்சியே ஆகும் என்று கூறுவர். தென்னிந்தியச் சமூகங்களில் பெண் குழந்தைகளுக்கு மொட்டையடித்தலும், மேற்படி ஆய்வுத்திட்டத்தின் மூலம் பரவலாகக் கிடைத்த தரவாகும் என்கிறார் கே.எஸ்.சிங். இதுவுங் கூடத் தாய்வழி மரபின் எச்சமே எனக் கொள்ளலாம்.

டைலரின் எஞ்சி நிலைத்தவைக் கோட்பாடு மார்கன் தம் படிமலர்ச்சி ஆய்விற்கு உதவியாக இருந்ததெனக் கூறினார். உறவுமுறைச்

சொல் வழக்கில் ஒருவர் தம் தந்தையையும், தந்தையின் சகோதரரையும் ஒரே சொல்லால் குறித்தமை தொல் பழங்காலத்தில் தன்மைப் பண்பாட்டின் எஞ்சி நிலைத்தவை என்றும் அவ்வகைச் சொல்வழக்குச் சில உண்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது என்றும் மார்கன் நம்பினார்.

விலங்குத் தன்மை காலத்தில் (savage period) குழந்தைகள் தங்கள் தாயை மட்டுமே அறிந்திருந்ததால் தாயுடன் உடலுறவு கொண்ட ஆண்கள் அனைவரையும் ஒரே சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். அவ்வகை உறவுச் சொற்களை எஞ்சி நிலைத்தவை என்று எடுத்துக்கொண்ட மார்கன் தொடக்கக்காலக் குடிவழி (descent) தாய்வழியிலானது என்று முடிவு செய்ததற்கு எஞ்சி நிலைத்தவைக் கோட்பாடு உதவியாக இருந்தது எனத் தொன்மைச் சமூகம் (Ancient Society. 1827) நூலில் விவரிக்கிறார்.

ட்ரோபிரியாண்டுத் தீவினரும் (Trobriand Islander's) மத்திய ஆஸ்திரேலிய முதுகுடியினரும் தங்கள் சமூகத்தில் தந்தையை அடையாளம் காண்பதில்லை. அதற்கு அவர்களின் தாய்வழிச் சமுதாய முறையும் ஒரு காரணமாகும். தாயைத் தவிர மற்றவர்கள் வயது, பால், தலைமுறை ஆகிய ஒவ்வொன்றின் அடிப்படையில் தலா ஒரு சொல்லைக் கொண்டு அந்த வகையினத்தில் அடங்கும் பலரையும் குறிப்பிடும் வகைப்படுத்தும் சொற்கள் (dessificatory terms) ஆதியிலேயே தோன்றிவிட்டன; இது சில தொல்குடிகளுக்கான பழம்பெரும் முறை என்ற மார்கன் கருத்து இதற்கு வலுச் சேர்க்கின்றது.

ஜான் ஜேக்கப் பகோஃபன் தாய்வழிச் சமுதாயங்கள் இருந்ததற்கான குறிப்புகளைப் பண்டைய இலக்கியங்களிலிருந்தும் கண்டறிந்தார். இத்தரவுகளைக் கொண்டு மிகத் தொடக்கக்காலச் சமுதாயம் பற்றிய கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். இவரது கோட்பாட்டின் வழிக் கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவு நிலவிய தொல்பழங்காலத்தில் உலகளாவிய நிலையில் தாய்வழிச் சமுதாயங்கள் மட்டுமே இருந்திருக்க வேண்டும். சுதந்திரமான பாலுறவு நிலவிய அந்தக் காலத்தில் ஒருவரின் தந்தையைச் சரியாக அடையாளம் காண முடியாமல்

வாழ்ந்தனர். இது பாலாட்டிகளின் இனப்பெருக்கத்தில் தாயை மட்டும் அடையாளம் காணக்கூடிய நிலையைக் காட்டுகிறது என்று கூறினார்.

ஆகவே, தொடக்க காலத்தில் தாய்வழி உரிமையோ, தாய்த் தலைமையோ நிலவிய காலம் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தாய்வழி உரிமை கொண்டிருந்தவர்கள் பின்னர் ஆண்வழியில் அவரவர் மக்களுக்குச் சொத்துக்களைக் கொடுக்கும் ஆர்வத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அந்த ஆர்வத்தினால் ஆண்கள் தாய்வழி உரிமையை விடுத்து ஆண்வழிச் சொத்துரிமையை (inheritance) நிலைநாட்டத் தம் சந்ததியினர் தந்தையர்களை அடையாளம் காணும் வகையில் ஒரு துணை மணமுறையை (Monogamy) ஏற்க முற்பட்டனர். பகோஃபன் தம் முடிவுகளை 1861 இல் தாயுரிமை (Das Mutterrecht) என்னும் நூலாக ஜெர்மனி மொழியில் வெளியிட்டார். இவரது முடிவுகள் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. தாய்வழிச் சமுதாயங்கள் இருந்தன என்னும் கருத்தை உறவுமுறைச் சொற்களைக் கொண்டு உறுதிப்படுத்திய மார்கனின் கருத்து பகோஃபனுக்கு ஆதரவாக அமைந்தது.

இவ்வாறாகத் தாய்வழிச் சமூகம் பற்றிய பல மேனாட்டு அறிஞர்களின் கோட்பாடுகளின் வழி ஆதிச்சமூகம் தாய்வழிச் சமூகமே என்பதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், இக்கருத்துக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் மார்க்சியவாதியான பிரட்ரிக் எங்கெல்ஸ் பொருளாதார முறைகளையும், உற்பத்தி முறைகளையும், உடைமை முறைகளையும் முன்வைத்துத் தாய்வழிச் சமூகமே முதலில் தோன்றிய சமூகமாகும் என்கிறார். இவ்வாறாக மனித இனத்தின் தொடக்கத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் காணப்பட்டாலும் காலம் செல்லச் செல்ல அது தந்தைவழிச் சமூகமாக மாறியது. இருப்பினும், பெண்களிடம் இருந்த தலைமைப் பண்பும் மறவுணர்வின் எச்சங்களும் பரிணாமம் அடைந்து கொண்டே வந்துள்ளன என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றுகளாய் உள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடலில் உள்ள மூதின்முல்லைத் துறையில் அமைந்த

பாடல்கள் மறவர்க்கு மட்டுமின்றி மறக்குடிப் பெண்களுக்கும் உள்ள வீர மேம்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக்குறிப்புகள் ஒரு காலத்தில் நிலவிய பெண்களின் போர்ப் பங்களிப்பை எச்சநிலையில் வெளிப்படுத்தி உள்ளன. புராதனக் காலத்தில் பெண்களே போர் மறத்திகளாக விளங்கினர் என்பதைப் பின்வரும் கருத்துக்கள் உறுதிபடுத்துகின்றன.

2.3.4 அமேசான் போராளிப் பெண்கள்

அமேசான் போராளிப் பெண்கள் பற்றிய தொன்மங்கள், தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள பெண்களின் மறவுணர்வை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. அமேசான் போராளிப் பெண்கள் மரபுகளும் புராதனச் சமூகத்திற்குரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. அமேசான் போராளிப் பெண்கள் குறித்துச் சிலம்பு நா செல்வராசு (2013) கூறுவது வருமாறு,

அமேசான் போராளிப் பெண்கள் கிறித்துப் பிறப்பதற்கும் முன்பு வாழ்ந்த இனக்குழு மரபிற்குரியவர் கள். இவர் களது காலம் கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகலாம் என அறியப்பட்டுள்ளது. தாய்வழிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அமேசான் போராளிப் பெண்கள் மனித இனத்தின் மிகப் பழைய போர் மறவர் களாகக் கருதப்படுகின்றனர் .

புராதன மனிதச் சமூகத்தில் பெண்களே போர்களை முன்னின்று நடத்தினர் என்பதற்கு இப்பெண்களையே வரலாற்று ஆசிரியர் கள் மேற்கோள் காட்டியுள்ளனர் . மிக மூர் க்கமாகப் போராடும் குணத்தைக் கொண்ட இவர் கள் தம் எதிரிகளை அழிப்பதற்குச் சினத்தோடு தமது முலைகளை அறுத்து எறிவது என்பதும் அதன்மூலம் எதிரி அழிவான் என்பது தாய்வழிச் சமூகத்திற்குரிய நம்பிக்கைகள் ஆகும்.

இவ்வகையான அமேசான் பெண் போராளிகள் வியக்கத்தக்க பெண் குழுவினர் ஆவார். இவர் கள் வெற்றிக்காக எதையும் செய்யக் கூடியவர் கள். அமேசான் பெண்கள் கிரேக்கத்தை ஒட்டிய கருங்கடல் பகுதியில் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் வாழ்ந்த மூர் க்கமான போராளிப் பெண்கள் என்பதை அறிஞர் கள் கூறியுள்ளனர் .

கஜகஸ்தான் நாட்டுத் தொல்பொருள் ஆய்வுக் கழகத் தலைவர் ஜான்டேவிட் இம்பால், அகழாய்வில் பெண் போராளிக் குழுவினர் பற்றிய சில தடயங்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளார். அமேசான் பெண் தலைவி ஒருத்தி ஆயுதம் தாங்கிய நிலையில் புதைக்கப்பட்ட தடயம் கிடைத்துள்ளது. அவளது உடலில் நீண்ட அம்பு தைத்த அடையாளம் உள்ளது. கால் எலும்புகள் வளைந்த நிலையில் காணப்படுவதாகவும் இவ்வாறு வளைந்து காணப்படுவதற்குக் காரணம் இப்பெண்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் குதிரையில் பயணம் செய்து போர்புரிந்ததே என்றும் அவர் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். கிரேக்கத் தொன்மம் ஒன்று அமேசான் போராளிப் பெண் குழுவினரை ஏரஸ் (Ares) என்ற போர்க்கடவுளின் வாரிசுகள் என்று கூறியுள்ளது. ஹர்மோனியா (Harmonia) என்ற கடல் தெய்வத்தின் வாரிசுகள் என்றும் இவர்கள் கூறப்பெறுகின்றனர். அமேசான் பெண்கள் அர் டியிஸ் (Artemis) என்ற வேட்டைக் கடவுளை வழிபட்டு வந்தனர் என்றும் கூறப்பெறுகின்றர்.

ஹிராட்டஸ், அமேசான் பெண்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்புப் பற்றிய தகவல்களைத் தந்துள்ளார். தெற்கு ருஷ்யாவின் நிலப்பகுதி, தரேஸ் (Thrac) அல்லது அல்பேனியா வடக்கில் உள்ள கொக்காசஸ் மலையின் அடிவாரம், தற்போதைய துருக்கிக் கடற்கரைப் பகுதியான ஆசியா மைனர் , தென் மோடான் ஆற்றுப் பகுதிகள் முதலிய இடங்களில்

இப்பெண் குழுவினர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கள் கருதுகின்றனர் .

ஜெசிகா சால்மன்சன் (Jessica Salmonson) எனும் ஆய்வாளர் அமேசான் போராளிப் பெண் குழுவினர் கற்பனைப் படைப்பினர் அல்லர் என்றும் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்த உண்மை மாந்தரே என்றும் கூறியுள்ளார். அமேசான் குழுவினர் தாய்வழிச் சமூகத்திலிருந்து உருவானவர் கள் என்று கூறும் இவர் , இவர் களுள் ஒரு குழுவினர் திரித்தோனியா ஆப்பிரிக்காக் கடற்கரையைச் சேர்ந்த லிபியன் பெண் போராளிகள் என்றும் கூறியுள்ளார். மிக அழகானவர் கள் என்றும் இரத்தவெறி கொண்டவர் கள் என்றும் இடிபோன்று முழக்கமிட்டு வருபவர் கள் என்றும் போர்வெறி கொண்டு அலைபவர் கள் என்றும் இவர்கள் கூறப்படுகின்றனர். இக்குழுவினர் ஆண்களை அடிமையாக வைத்திருந்ததாகவும் சில சமயம் ஆடவர் கைகளை வெட்டி முடமாக்கி வைத்திருந்ததாகவும் ஆடவர் களை உடல் உறவிற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தினர் எனவும் பல நேரங்களில் ஆண் குழந்தைகளைக் கொன்றுவிடுவதும் உண்டு எனவும் அல்லது தேவைப்படும் வேறு குழுவினர் களுக்கு அளித்துவிடுவர் என்றும் பெண் குழந்தைகளுக்குச் சிறுவயது முதல் போர்ப்பயிற்சி அளித்து வருவர் என்றும் கூறப்படுகின்றன. மூர் க்கமாகவும் வெறிபிடித்தும் இவர் கள் போரிடும்போது எதிரிகளை அழிப்பதற்காகத் தமது மார்பை அறுத்து எறிவர் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கள் கூறியுள்ளனர் . இவ்வாறாக அனிஷ் சாண்ட் [www. The woman warriors of the Amazan. com](http://www.The.woman.warriors.of.the.Amazon.com) இணைய தளத்தில் அளித்துள்ள தகவல்களை சிலம்பு நா. செல்வராசு. (2013) மேற்கோள் காட்டியுள்ளதன் மூலம் அமேசான் போராளிப் பெண்களின் மறப்பண்பை அறியமுடிகின்றது. இனிப் பண்டைத் தமிழர் சமூகத்தில்

நிலவிய மறக்குடிப் பெண்களின் போர் முறையின் எச்சங்கள் சிலவற்றை அறியலாம்.

2.3.5 இலக்கியங்களில் போராளிப் பெண்கள்

மூதின்முல்லை குறித்துத் தொல்காப்பியம் கூறவில்லை. உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் தத்தம் உரைகளில் இத்துறைக்கு உடன்படுவர். மகளிர்வீரம் மூதின்முல்லை என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. மறவனின் வீரத்தைத் தாயர் கூறின் இத்துறையாம் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இத்துறைக்கு இலக்கணம் கூறும்.

‘அடல்வே லாடவர்க் கன்றியு மவ்வில்

மடவரன் மகளிர்க்கு மறமிகுத் தன்று’ (175)

என்பது புறப்பொருள் வெண்பாவின் இலக்கணம். வீரக்குடிப் பெண்களின் வீரத்தைக் கூறுவது இத்துறை என்பது கருத்து. இதன்மூலம் மூதின்முல்லை துறையானது பெண்களின் போர்க்கள மறப்பண்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது தெளிவாகிறது.

சங்க கால மகளிர் மிகவும் நாட்டுப் பற்றுடையவர்களாய் விளங்கினர். பகைவரிடமிருந்து தாய்நாட்டைக் காக்கத் தம் மக்கள், கணவர் ஆகியோரைத் தியாகம் செய்வதைப் பெருமையாகக் கருதினார்கள். இது அவர்களுடைய வீர உணர்வைப் புலப்படுத்துகிறது. ‘போர்க்களத்தில் புறமுதுகுகாட்டி ஓடாத கொள்கையினை உடைய ஒரு வீரனுடைய தாய் தன் மகன் இறந்த திறத்தைக் காணப் போர்க்களஞ் சென்றாள். அங்கு எதிர்த்த பகைவர்களைக் கொன்று, முடிவில் உடல் வெட்டுண்டு வேறுபட்டுக் கிடந்த தன் மகனுடைய வீரச் சிறப்பைக் கண்டு, அப்பெருமிதத்தால் அவளுடைய வற்றிய மார்புகள் மீண்டும் பாலூறிச் சுரந்தன என்பதனை,

‘வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி

இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே றாகிய

சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி

வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்தன

ஓடாப் பூட்கை விடலைத் தாய்க்கே’ (புறம். 295.5-8)

என்று ஒளவையார் பாடுகிறார். தன் மகன் போரில் இறந்ததற்காக வருந்தாமல், நாட்டைக் காக்கத் தன் மகன் உயிர் கொடுத்ததற்காக அவன் எய்திய பெருமித உணர்வு இதனால் தெரிகிறது.

வயது முதிர்ந்த ஒரு தாயினுடைய மகன் போர்க்களத்திற்குச் சென்றிருந்தான். அவன், பகைவர் படைகண்டு அஞ்சி முதுகில் புண்பட்டு இறந்தான் என்று சிலர் அத்தாயிடம் கூறினர். அதைக் கேட்டவுடன் ‘என்மகன் முதுகில் புண்பட்டு இறந்து கிடப்பானானால் அவன் வாய் வைத்து உண்ட என் மார்பை அறுத்தெறிவேன்’ என்று அத்தாய் வஞ்சினங் கூறிப் போர்க்களத்திற்குச் சென்றாள். அங்கு, மார்பில் புண்பட்டுத் தன் மகன் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டவுடன் அவனைப் பெற்றெடுத்தபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மிகுதியான மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் என்பதனை,

‘நரம்பு எழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்றோள்

முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற

மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்

முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்

கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்

செங்களத் துழவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணாண்

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே’

(புறம். 278. 1-9)

என்று காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடுகிறார்.

நரைத்த கூந்தலையுடைய முதியவள் தன் மகன் பொருகளத்தில் பகைவர் யானைகளைக் கொன்று தானும் விழுப்புண்ணுடன் இறந்தான்

எனக் கேட்டதும் அவள் அவனைப் பெற்றெடுத்த பொழுது ஏற்பட்ட
மகிழ்ச்சியினும் பேர் உவகை கொண்டாள் என்பதனை,

**‘வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே’**

(புறம். 277.2-6)

என்று பூங்கணுத்திரையாரின் புறப்பாடல் கூறுகிறது.

பெண்ணொருத்தி ஒரு தாயிடம் சென்று வீட்டிலிருக்கும் தூணைப்
பிடித்துக் கொண்டு “உன் மகன் எங்குள்ளான்?” என்று கேட்கிறாள்.
அத்தாய் “புலி தங்கி விட்டுச் சென்ற குகைபோல, பெற்றெடுத்த வயிறு
இங்கே உள்ளது. ஆனால் அவன் போர்க்களத்தில்தான் காணப்படுவான்.
ஆதலால் அங்குச் சென்று காண்பாயாக” என்று கூறுகின்றாள். இதனை,

**‘சிறி னற்றாண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னோவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டுள னாயினு மறியே னோரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
ஈன்ற வயிறோ விதுவே
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே’**

(புறம்.86.1-6)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

முதல்நாள் போரில் ஒரு மறக்குடி மகளுடைய தந்தை யானையைக்
கொன்றதோடு, அவனும் வீழ்ந்து இறந்தான். இரண்டாம் நாள் போரில்
ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லாதவாறு பகைவர்களைத் தடுக்கும்போது
அவளுடைய கணவன் இறந்தான். மூன்றாம் நாள், போருக்குரிய முரசு
ஒலியைக் கேட்ட அம்மறக்குடி மகள் சிறிதும் வருந்தாது மகிழ்ச்சியுடன்
தனக்கு ஆதரவாக இருந்த ஒரே மகனையும் கையில் வேலைக்
கொடுத்துப் போருக்கு அனுப்பினாள். இதனை,

‘மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னை
யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே
நெருந லுற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி யாண்டுப்பட் டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்ல தில்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே’

(புறம். 279.3-11)

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

மறக்குடி மகளொருத்தி நடுகல்லைத் தொழுது தான் நாள்தோறும்
விருந்து பெறவேண்டும் என்றும், தன் தலைவனும் அரசனும் போர்
செய்யப் பகைவேந்தரும் உண்டாக வேண்டும் என்றும் வேண்டுவதன்
மூலம் அவளின் மறச்செயலை அறியமுடிகிறது. இதனை,

‘ஒலிமென் கூந்த லொண்ணுத லரிவை
நடுகற் கைதொழுது பரவு மொடியாது
விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே யென்னையும்
ஓ வேந்தனொடு
நடுகற் கைதொழுதுபரவும்’ (புறம். 306: 3-7)

என்ற அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடல்வழி அறியலாம்.

போர்வீரன் விழிப்போடு போர் செய்தபோதும் மாற்றாரெறிந்த
வேல் மார்பிற் பாய்ந்ததற்கு, அவன் வருத்தமடையாது நாணம்
பெரிதுமெய்தித் தலைகுனிந்து நிலத்தைச் சேர்ந்தான். பெருகியொழுகும்
குருதியுடன் அவன் மார்பு அசைவதாயிற்று. பின் பருந்து முதலிய
பறவைகள் மொய்க்கத் தொடங்கின. போர்வீரனைக் காண்பதற்கு அவன்
மனைவி வந்து சேர்ந்தாள். அவள் சிறிதும் அஞ்சாமல், அவன்
உடம்பருகே வந்து மார்பிற் புண்ணிருக்கக் கண்டு முகம் மலர்ந்து தன்
மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். பருந்துகள், அவள் அணுகி

அணைப்பதற்கு எளிதில் இடந்தராது மொய்த்தன. இக்காட்சி குழாத்தலையார் உள்ளத்தை உருக்கிற்று. அதனை, உருப்படுத்திக் காட்டும் வகையில் இப்பாட்டு அமைந்துள்ளது.

‘திண்டிணி முரசு மிடைப்புலத் திரங்க

ஆரமர் மயங்கிய ஞாட்பிற் றெறுவர

நெடுவேல் பாய்ந்த நாணுடை நெஞ்சற்

தருமுறை மன்ற

குருதியொடு துயல்வரு மார்பின்

முயக்கிடை யீயாது மொய்த்தன பருந்தே.

(புறம்.288: 4-9).

என்ற பாடலடி மூலம் தன் கணவன் போர்க்களத்தில் இறந்ததற்கு வருந்தாமல், நாட்டைக் காக்கத் தன் கணவன் உயிர் பிரிந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்த மறவுணர்வை இப்பாடல் வழி உணரமுடிகிறது.

புறம். 308 ஆவது பாடலில் ‘வேந்தன் எறிந்த வேலால் தன் கணவன் மார்பு கிழிய அப்பொழுது அவன் அதனைப் பிடுங்கி வீசங்கால், பகைவர்களின் யானைகள் புறங்கொடுத்தன’ எனப் பெண்ணொருத்தி தன் கணவனின் போர்த்திறத்தைக் கூறுகிறாள். இப்பாடலின் மூலம் தலைவியானவள் தம் அவல உணர்விலும் மறநிலையை வெளிப்படுத்தி உள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இதனை,

‘உளங்கழி சுடர்ப்படை யேந்திநம் பெருவிறல்

ஒச்சினன் றுரந்த காலை மற்றவன்

புன்றலை மடப்பிடி நாணக்

குஞ்சர மெல்லாம் புறக் கொடுத்தனவே’.

(புறம். 308: 8-11)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் உணரமுடிகின்றது.

மற்றொரு பாடலில், தாயின் கடமை, தந்தையின் கடமை, அரசனின் கடமை ஆகியவற்றைச் சுட்டும் ஒருதாய், மண்ணில் பிறக்கும்

ஓர் ஆண்மகனுக்குரிய கடனாக, போர்க்கடமையைப் புறநானூறு 312
ஆவது பாடலில் கூறுவதைக் காணலாம். அவை,

**‘ஈன்றுபுறந் தருத லென்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிநெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே’**

(புறம். 312: 1-6)

என்று தன்மகன் போருக்குச் சென்று போர்புரியும் செயலைக்
கூறுகின்றான்.

இவ்வாறாகப் பெண்கள் மறவுணர்வு அதிகம் கொண்டவர் களாகக்
இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

2.4 தொகுப்புரை

மனிதனுக்கு இயல்பாகவே சண்டையிடும் குணம் உள்ளது.
மனிதனுக்குத் தேவையான பொருள், எப்பொழுது அவனுக்குத்
தொடர்ச்சியாக இல்லாமல் போகின்றதோ, அப்பொழுது அக்குணம்
வெளிப்படுகிறது. சிறு சண்டையே போராகவும் பரிணமிக்கிறது என்ற
மேனாட்டறிஞர்களின் கருத்துக்கள் போர்களின் தொடக்கம் பற்றி
உரைக்கின்றன.

இரு குழுக்களுக்கும் இடையே நடைபெறும் சண்டையே போராக
உருவெடுக்கிறது. போர்க்களத்தில் கருவிகளைக் கொண்டும்
படைகளைக் கொண்டும் ஒருவரையொருவர் தாக்கி ஒரு குழுவினர்
மட்டுமே போரில் வெற்றி காண்பர் என்பது போரின் வரையறையாக
அமைகிறது.

போர் என்பது தொடர்ச்சையலாக நடந்து வருகின்ற ஒன்று.
வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலேயே தொடங்கி நகர அரசுகள், நாடுகள்,
பேரரசுகள் வரை போர்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவும் தம்முடைய பயத்தைப் போக்க வேண்டியும் பிற இனத்தவரிடம் உள்ளவற்றைக் கொள்ளையடிக்கவும் பெண் மற்றும் அடிமைகளைக் கொண்டு வரவும், சமயத்தைத் திணிப்பதற்காகவும், பொழுதுபோக்கிற்காகவும் போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

லாரன்ஸ் கீலி என்பவர் அமெரிக்காவை ஆய்வு செய்த அகழாய்வில் சிறுசிறு கூர்மையான கற்களையும் எலும்புக்கூட்டுகளையும் ஆய்வு செய்ததன் மூலம் தொடக்ககால மக்கள் கூர்மையான கற்களைக் கொண்டு பிறரைத் தாக்கியுள்ளனர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

தொடக்கக்காலத்தில் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திய கருவியையே தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும், தாக்குதலுக்காகவும் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. நன்கு ஆக்கப்படாத முரட்டுக் கற்களையே அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை தமிழ்நாடு, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களில் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

தொடக்கக்கால மனிதன் பயன்படுத்திய கற்கருவிகள் திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, செங்கற்பட்டு, சேலம், வட ஆற்காடு ஆகிய மாவட்டங்களில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளின் மூலம் கிடைத்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

போரையே தொழிலாகவும், போர்ச்சாவையே புகழ்குரியதாகவும் பண்டைத் தமிழர் கருதியுள்ளதையும் பெண்கள் அதிக மறவுணர்வு கொண்டவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளதையும் இலக்கியங்களில் பதிவாகி உள்ளதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்கள் வலிமைமிக்கோராயும், தலைமைப் பண்பை உடையவராயும் விளங்கியுள்ளனர்.

டைலரின் எஞ்சி நிலைத்தவைக் கோட்பாட்டின்படி பேறுகாலத் தனிமை, சேய்வழி அழைத்தல் ஆகிய இரண்டு கூறுகளின் வழி தாய்வழிச் சமூகமே முதலில் தோன்றிய சமூகம் என்பதையும், தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்களே முன்னுரிமை பெற்றுள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

ஜான் ஜேக்கப் பகோஃபன் தாய்வழிச் சமூகம் இருந்ததற்கான குறிப்புகளைப் பண்டைய இலக்கியங்களிலிருந்து கண்டறிந்தார். இத்தரவுகளைக் கொண்டு மிகத் தொடக்கச் சமுதாயம் பற்றிய கோட்பாட்டில் கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவு நிலவிய தொல் பழங்காலத்தில் உலகளாவிய நிலையில் தாய்வழிச் சமூகம் மட்டுமே இருந்துள்ளது என்பது பெறப்படுகின்றது.

புராதனக் காலத்தில் பெண்களே போர் மறத்திகளாக விளங்கினர் என்பதனை அமேசான் போராளிப் பெண்களின் தொன்மங்களைக் கொண்டும், தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள மறக்குடிப் பெண்களின் மறப்பண்பைக் கொண்டும் அறியமுடிகின்றது.

தாய்வழிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அமேசான் போராளிப் பெண்கள் மனித இனத்தின் மிகப் பழைய போர் மறவர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் புராதன மனிதச் சமூகத்தில் பெண்களே போர்களை முன்னின்று நடத்தினர் என்பதற்கு இப்பெண்களே சான்று காட்டப்பட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மிக மூர்க்கமாக போராடும் குணத்தைக் கொண்ட பெண்கள் சினத்தோடு தங்கள் முலைகளை அறுத்து எறிவதன் மூலம் எதிரி அழிவான் என்று எண்ணி அவ்வாறு செயல்படுவது என்பது தாய்வழிச் சமூகத்திற்குரிய நம்பிக்கையாக இருந்துள்ளது.

கஜகஸ்தான் நாட்டுத் தொல்பொருள் ஆய்வுக்கழகத் தலைவர் ஜான்டேவிட் இம்பால், தம்முடைய அகழாய்வில் அமேசான் பெண் தலைவி ஒருத்தி ஆயுதம் தாங்கிய நிலையில் புதைக்கப்பட்ட தடயம் கிடைத்துள்ளது

கஜகஸ்தான் நாட்டுத் தொல்பொருள் ஆய்வுக்கழகத் தலைவர் ஜான்டேவிட் இம்பால், தம்முடைய அகழாய்வில் அமேசான் பெண் தலைவி ஒருத்தி ஆயுதம் தாங்கிய நிலையில் புதைக்கப்பட்ட தடயம் கிடைத்துள்ளது; அவளது உடலில் நீண்ட அம்பு தைத்த அடையாளமும் உள்ளது என்பதனைக் கூறியுள்ளார்.

அமேசான் பெண்கள் அர்டியிஸ் என்ற வேட்டைக் கடவுளை வழிபட்டு வந்துள்ளனர் என்றும் இவர்கள் பெண் குழந்தைகளுக்குச்

சிறுவயது முதல் போர்ப்பயிற்சி அளித்துள்ளனர் என்றும் அனிஷ் சாண்ட் குறிப்பிடுகின்றார்.

புராதனத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய மறக்குடிப் பெண்களின் போர்முறையின் எச்சங்கள் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளதன் மூலம் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் மறவுணர்வு கொண்ட பெண்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

‘ஆடல்வே லாடர்க் கன்றியு மவ்வில்

மடவரன் மகளிர்க்கு மறமிகுத் தன்று’

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூற்பா பெண்களின் வீரத்தையும், வெண்களின் போர்க்கள மறப்பண்புகளையும் வெளிப்படுத்துக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள் நாட்டுப்பற்றுடையவர்களாகவும், பகைவர்களிடமிருந்து தாய்நாட்டைக் காக்கத் தம் தந்தை, கணவர், மகன் ஆகியோரைத் தியாகம் செய்வதைப் பெருமையாகவும் கருதுவோராயும் இருந்துள்ளனர். மறக்குடிப் பெண் ஒருத்தி போர்க்களத்தில் தன் மகன் வெட்டுண்டு கிடந்த வீரச் சிறப்பைக் கண்டு, அப்பெருமிதத்தில் வற்றிய அவளுடைய மார்புகள் மீண்டும் பாலூறிச் சுரந்தன என்னும் பாடல் செய்தி, தாய், மகன் உறவில் போர்மறம் என்பது வலிமையான கூறாக இருந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது.

போர்க்களத்தில் தன் மகன் முதுகில் புண்பட்டு இறந்து கிடந்தால், அவன் வாய் வைத்து உண்ட என் மார்பை அறுத்தெறிவேன் என்றும், அவன் மார்பில் புண்பட்டு இறந்து கிடந்தால் அவனைப் பெற்றெடுத்த போது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் மிகுதியான மகிழ்ச்சி அடைவேன் என்று கூறுவதன் மூலம் பெண்களின் மறவுணர்வை அறிய முடிகின்றது.

போர்க்களத்தில் முதல்நாள் தந்தை இறந்தார், இரண்டாம் நாள் கணவன் இறந்தான், மூன்றாம் நாள் போருக்குரிய முரசு ஒலியைக் கேட்ட அம்மறக்குடி மகள் சிறிதும் வருந்தாது மகிழ்ச்சியுடன் தனக்கு ஆதரவாக இருந்த ஒரே மகனையும் கையில் வேலைக் கொடுத்துப் போருக்கு அனுப்பினாள். இச்சங்கப் பாடல் செய்தி மூலம் மறக்குடி மகளின் வீரத்தை அறியமுடிகின்றது.

போர்க்களத்தில் கணவன் இறந்ததற்கு வருந்தாமல், நாட்டைக் காக்கத் தன் கணவர் உயிர்பிரிந்ததை கண்டு மகிழ்கின்றாள். வேந்தன் எறிந்த வேலால் தன் கணவன் மார்பு கிழிய, அப்பொழுது அவன் அதனைப் பிடுங்கி வீசியபோது, பகைவரின் யானைகள் புறங்கொடுத்து ஓடின எனப் பெண்ணொருத்தி தன் கணவனின் போர்த்திறத்தை பெருமையோடு தன் அவல உணர்வினையும் மறந்து, தனது மறநிலைக் காட்டுவதன் மூலம் அறியலாம்.

இயல் – மூன்று

ஆநிரைப் போர்

3.0 முன்னுரை

3.1 ஆநிரை கவரும் சமூகம்

3.2 ஆநிரை உடைமைச் சமூகம்

3.3 வெட்சிப் போர் இலக்கணம்

3.4 வெட்சித் துறைகள்

3.4.1 படையியங்கு அரவம்

3.4.2 பாக்கத்து விரிச்சி

3.4.3 புடைக்கெடப் போகிய செலவு

3.4.4 புடைக்கெட போகிய ஒற்றின்வேய்

3.4.5 வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை

3.4.6 முற்றிய ஊர்க் கொலை

3.4.7 ஆகோள்

3.4.8 பூசல் மாற்று

3.4.9 நுவலுழித் தோற்றம்

3.4.10 தந்து நிறை

3.4.11 பாதீடு

3.4.12 உண்டாட்டு

3.4.13 கொடை

3.5 கரந்தைத் துறைகள்

3.5.1 ஆ பெயர்த்துத் தருதல்

3.5.2 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தல்

- 3.5.3 அனைக்குறி மரபினது கரந்தை
- 3.5.4 நடுகற்கள்
- 3.5.5 காட்சி
- 3.5.6 நீர்ப்படை
- 3.5.7 நடுதல்
- 3.5.8 வாழ்த்து
- 3.6 புறநானூற்றில் வெட்சிப் போர்
- 3.7 ஏனைய சங்க இலக்கியங்களில் வெட்சிப் போர்
- 3.8 புறநானூற்றில் கரந்தைப் போர்
- 3.9 சிலப்பதிகாரத்தில் ஆநிரை கவரும் சமூகத்தாரின் செயல்பாடுகள்
 - 3.9.1 எயினர் தொழில்
 - 3.9.2 குமார்க்கு கொற்றவை வேடம் புனைதல்
 - 3.9.3 மரக்கால் கூத்து
 - 3.9.4 வாள் கூத்து
 - 3.9.5 வெட்சி புனையும் வீரர்கள்
 - 3.9.6 கவர்ந்த ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளித்தல்
 - 3.9.7 கொற்றவைக்குக் குருதிப்பலி செலுத்துதல்
- 3.10 பெருங்கற்படைக்கால நடுகற்கள்
 - 3.10.1 நடுகல் மரபின் நான்கு வளர்ச்சி நிலைகள்
- 3.11 சங்க இலக்கியத்தில் நடுகற்கள்
- 3.12 செங்கம் நடுகற்கள்
 - 3.12.1 வெட்சி மறவர் நடுகற்கள்
 - 3.12.2 கரந்தை மறவர் நடுகற்கள்
- 3.13 தொகுப்புரை

ஆநிரைப் போர்

3.0 முன்னுரை

ஆநிரைப் போரில் ஈடுபட்ட ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினரைப் பற்றியும், ஆநிரை கவரும் சமூகத்தினரைப் பற்றியும் விளக்குவதாய் இவ்வியல் அமைகிறது.

ஆநிரைப் போரைத் தொல்காப்பியம் வெட்சியெனக் குறித்துள்ளது. வெட்சி பற்றிய செய்திகளும், வெட்சித் துறைகளின் மூலம் ஆநிரைப் போரின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரையிலான ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளித்தல் வரையிலும் உள்ள செய்திகளும் இலக்கியச் சான்றுகளுடன் இவ்வியலில் இடம்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆநிரைப் போர் பற்றிய செய்திகளும், ஆநிரைப் போரில் இறந்த வீரர் களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் பற்றிய செய்திகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேலும், ஆநிரை கவரும் சமூகத்தினரான எயினர் களின் தொழில் பற்றிய செய்திகளும், எயினர் களின் தெய்வமாக்கி கொற்றவைக்கு ஆநிரை கவர செல்லும்முன் வழிபாடு செய்தலைப் பற்றியும் விளக்குவதாயும் இவ்வியல் அமைகிறது.

3.1 ஆநிரை கவரும் சமூகம்

ஆநிரை கவரும் சமூகத்தினர் பாலை நில மக்களான எயினர், எயிற்றியர் ஆவர். பாலைநில மக்களின் மறத்தொழிலுக்கும் அவர்கள் வாழ்ந்த மண்ணின் இயல்பிற்கும் தொடர்பு உள்ளது. இவர்களுக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் இவை மூன்றுமே வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளாகும். பாலைநில மக்களுக்கு இவை மூன்றும் கிடைப்பதற்கே போராட்டமாக இருந்தது. இதற்கு முக்கியக் காரணம் இவர்கள் வாழ்ந்த

பாலை நிலமும் சூழ்நிலையுமே ஆகும். இந்நிலத்தில் கதிரவனின் கதிர் மிகுதியாகக் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் (கலி. 2, 8). அதனால் ஏற்படும் வெம்மையின் விளைவாக அழல் மேயும் (அகம். 379; கலி. 25; நற். 256). கதிராலும் அழலாலும் எங்கும் நீர் வறட்சி இருக்கும் என்ற சான்றுகளின் மூலம் பாலைநிலத்தின் தன்மையை உணரலாம். மேலும், பாலைநிலமானது மாரி வறண்ட அருஞ்சுரமாகவும் (கலி. 6, அகம். 291), புயல் மாறிய போக்கறு வெஞ்சுரமாகவும் (கலி. 13), இந்நிலம் காணப்பட்டதை இப்பாடல்வழி அறியலாம். மேலும், விலங்குகள் நீர் வேட்கையால் அலைந்து கானலை நீராகக் கருதி ஏமாறுவதை (அகம்.111), (கலி 7, 13, 24) அறியலாம். மரங்கள் வேரோடு வெம்பிக் காணப்படுவதனைப் பாடல் (கலி. 10) உணர்த்தும். இத்தகைய நிலத்தில் இருந்துகொண்டு வாழ்க்கையோடு போராடுபவர்களே பாலைநில மக்களான எயினரும் எயிற்றியரும் ஆவர்.

3.2 ஆநிரை உடைமைச் சமூகம்

ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினர் ஆயர், ஆய்ச்சியர் ஆவார்கள். இளம்பூரணர் ‘ஆயர் என்பார் நிரை மேய்ப்பாளர் எனவும், காடு பற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினர்’ எனவும் கூறுவர் (தொல். பொருள். இளம். ப. 20).

‘ஆயர்’ என்னும் பெயர் ‘ஆவினம்’ என்று பொருள்படும். ‘ஆ’ என்ற திராவிடச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியதே என்கிறார் (கனகசபை. வி., 1972: 112). ‘ஆவினை மேய்ப்பவர்’ ஆயர் என வழங்கப்பெற்றனர் (வெள்ளைவாரனர். க., 1950: 51). ஆ – பசு, அதையுடையவர் ஆயர் எனப்படுவர் (விஜய துரைசாமி கிராமணி. 1990: 137). “Ayar (Cow – herd). A Synonym, or Sub-division of Idaiyan and Kolayn” என்று ஆயர் என்பார் பசுமேய்ப்பாளர் எனவும் இடையன் அல்லது கோலாயனின்

உட்பிரிவுகளுள் ஒன்று அல்லது அச்சொற்கள் உணர்த்தும் பொருளைக் கொண்டது எனப் பொருள் தருகிறார் எட்கர் தர்ஸ்டன் (Vol. I.P.63).

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் வழி ஆநிரைக்குச் சொந்தமானவர்கள் ஆயர், ஆய்ச்சியர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. ஆநிரை கவருவோரைத் தொல்காப்பியர் வெட்சி மறவர் எனக் குறிப்பிட்டதைப் போன்று ஆநிரை உடைமையினரைக் கரந்தை மறவர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பழந்தமிழர்களின் தொன்மைப் போரான ஆநிரை போரைத் தொல்காப்பியம் வெட்சி எனக் குறித்துள்ளது. பழந்தமிழர்கள் வேளாண்மைத் தொழில் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டதைவிடத் தம் பொழுதின் பெரும்பகுதியைப் போர் செய்வதிலேயே கழித்தனர் என்பதனைப் புறத்திணை பாடல்களான வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் திணைகளின் மூலம் அறியலாம். 'எல்லா வகையான போர் முறைகளும் எல்லா வகையான சமுதாயங்களிலும் இருந்தன எனக் கொள்ளவியலாது. எந்த வகையான பொருளாதாரம் மையப்படுத்தப்பட்டதோ, அந்தப் பொருளாதார ஆதாரத்திற்கு ஏற்பப் போர்முறைகளும் போர் நோக்கங்களும் வேறுபட்டிருந்தன' என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள ஒவ்வொரு போர்முறைகளும் ஒவ்வொரு காரணத்திற்காக நிகழ்ந்தவையாகும். இவற்றுள் வெட்சித் திணையில் ஆநிரை கவர்தல், மீட்டல் செயல்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. பாலை நிலங்களில் வாழும் வலிமைமிக்க முரட்டுக் கொள்ளையர் எல்லைப்புற ஊர்களிலிருந்து ஆநிரை கவர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்(அகம். 7). இத்தகைய பகைவர்களோடு போரிட்டுக் கரந்தை மறவர் ஆநிரைகளை மீட்டுத் தம் ஊர்க்குக் கொண்டு வருவர். இக்குறிப்புகளிலிருந்து, குறிஞ்சி முல்லை நிலப்பகுதிகளை அடுத்த பாலை நிலத்திற்குரிய மக்களின் தனித்தன்மை கொண்ட போர்முறை இது என

அறியலாம் (அகம். 63, 101, 129). முல்லைக் குறிஞ்சி நில எல்லைகளில் மட்டுமே இத்தகைய பூசல்களும் எல்லையில் நிகழும் கொள்ளைகளும் இடம்பெறும்.

ஏனெனில் மலைக்குப் பக்கமாக உள்ள முல்லைக் காடுகளிலேயே ஆயர் வாழ்வதோடு தம் நிரையையும் வளர்க்கின்றனர். குறிஞ்சிநில எல்லையில் வாழும் மக்கள் தம்பக்கத்தே உள்ள முல்லைநிலத்துக்குரிய நிரையைக் கவர்வர் என்ற செய்தி 'முனை ஆதந்து' என்ற குறிப்பினாலும் (அகம்.35), 'கோவலர் காத்த நிரை கொணர்ந்தனர்' என்ற குறிப்பினாலும் அறியலாம் (அகம். 253). இவ்வாறாக 'நிரைகவர்தல்' 'நிரை உய்த்தல்', 'நிரை பாதீடு' என்பனவற்றை அகநானூற்றின் பாலைத்திணைப் பாடல்களிலும் காணலாம். இப்பாடல்களில் நடுகல் நடுதலும் வழிபாடும் கூடக் குறிக்கப்பெறுகின்றன(அகம். 35, 97). இவ்வகையான வெட்சிப் போரில் வெட்சி, கரந்தை மறவர்களின் செயல்பாடுகளையும், போரின் நெறிமுறைகளையும் தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியச் சான்றுகளின் துணையுடன் விளக்குவதாய் இப்பகுதி அமைகின்றது.

3.3 வெட்சிப்போர் இலக்கணம்

**'வேந்து விடுமுனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்றாகும்' (தொல். 1002)**

வேந்தனால் ஏவப்பெற்ற, நாட்டின் முனையில் வாழ்ந்த மறவர், பகைநாட்டின் கண் உள்ள ஆநிரையைக் கவர்ந்து கொணர்ந்து பாதுகாத்தமையே, 'வெட்சிப்போர்ச் செயல்' எனத் தொல்காப்பியர் வெட்சிக்கான இலக்கணம் தந்துள்ளார். எனில் தொல்காப்பியர் கூறும் வெட்சிக்குரிய முனைஞர் யார்? என்ற வினா எழுகிறது. முனைப்புலத்தில் நாட்டைக் காத்த வீரர்களே முனைஞர் எனப் பெற்றனர். சங்க கால நில அமைப்பில் நாட்டின் வாயிலாக, முனைப்புலமாக அமைந்திருந்தது காட்டரணே ஆகும். இதற்குச் சான்றாகப் போர் மறவர் பகைநாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் செல்லக் காட்டரணைக் கடந்து சென்றனரென்பதைப்,

**‘போர் எனில் புகலும் புனைகழல் மறவர்
காடிடைக் கிடந்த நாடு நனிசெய**

செல்வேம் அல்லேம் என்னார்’ (புறம். 31: 9-11)

எனப் புறநானூறு உணர்த்துகிறது. ஆக, குறிஞ்சியும் முல்லையும் இணைந்த நிலமான பாலைநிலத்தைச் சார்ந்த மறவரே முனைஞர் எனப் பெற்றனர். இவர்கள் ஏன் ஆநிரை கவர்வதில் ஈடுபட்டனர் என்பது இங்கு வினாவாக அமைகிறது.

**‘வித்திவான் நோக்கும் புன்புலம் கண்ணகன்
வைப்பிற் றாயினும் நண்ணி ஆளும்**

இறைவன் தாட்கு உதவாதே’ (புறம். 18: 24-26)

அதாவது, குறிஞ்சி நிலத்தில் கிடைத்த இயற்கை வளங்கள் தேனும், தினையும், கிழங்கும், பலாவும் ஆகிய நான்கு உணவுப் பொருள்களே. இவை உணவிற்கேயன்றிச் செல்வ வளம் தரக்கூடியவை அல்ல. ஆகவே, செல்வமாகக் கருதப்பெற்ற ஆநிரைகளை இவர்கள் கவர்ந்தனர் எனலாம்.

மேலும், பாலைவாழ் எயினரான மீளி, விடலை எனப்பெறும் மறவரும் வெட்சிப்போரில் ஈடுபட்டதை,

‘முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்

நெடுநிரை தழீஇய மீளியாளர்’ (புறம். 260: 12-13)

‘நரையிவண் தந்து நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை’ (புறம். 261: 15-16)

என்ற புறநானூற்று அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

வெட்சிப் போரில் ஆநிரை கவர்வதைப் போன்று ஆடு, எருமை, யானை போன்றவற்றையும் வெட்சி மறவர்கள் கவர்ந்து வந்துள்ளனர். வேளிருள் ஒருவனான ஆய் அண்டிரன் குறித்த பாடல்களை எடுத்துக் கொண்டால் இவன் யானை கவர்வதில் வல்லவனென்பதை,

‘----- கன்றொடு

கறையடி யானை யிரியல் போக்கும்

மலையொழு நாடன்’

(புறம். 135: 11-13)

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளடிகள் மூலம் அறியலாம். இவ்வாறாக வெட்சிப் போர் பற்றிய செய்திகளையும், வெட்சி இலக்கணத்தையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. வெட்சிப் போருக்கு இலக்கணம் கூறிய தொல்காப்பியர் வெட்சித் துறைகளைப் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். வெட்சித் துறைகளில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள துறைகளை இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி அணுகும்போது அவை போரின் பரிணாமத்தை விளக்குபவையாய் அமைகின்றன அமைகின்றன. இதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

3.4 வெட்சித் துறைகள்

தொல்காப்பியர் வெட்சித்திணையின் செயல்களைப் படையியங்கு அரவம் முதலாகக் கொடை ஈறாகப் பதினான்கு துறைகளாகத் தந்துள்ளார் (தொல்.1004). இந்நூற்பாவின் இறுதியில் துறைகளின் மொத்த எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிட ‘என வந்த ஈர்ஏழ் வகையிற்றாகும்’ என்று கூறப்பெற்றதில் ‘வகை’ என்ற சொல் ‘பகுதி’ என்ற பொருளிலேயே கையாளப்பெற்றுள்ளது. வெட்சிப் போரானது பதினான்கு பகுதிகளை உடையது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. அந்நூற்பா கீழ்வருமாறு:

‘படையிங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி

புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட

ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்

முற்றின் ஆகிய புறத்திறை முற்றிய

ஊர்கொலை ஆகோள் பூசல்மாற்றே

நோயின்று உய்த்தல் நுவல் வழித் தோற்றம்

தந்துநிரை பாதீடு உண்டாட்டுக் கொடையென

வந்த ஈர்ஏழ் வகையிற்றாகும்'

(தொல்: 1004)

மேற்கூறப்பட்ட வெட்சியின் துறைகளை ஆராயுங்கால், இஃது ஒரு தனிவகைப் போரென்று விளங்கும். 1. வெட்சிப் படை பேராரவாரத்தோடும் கூச்சலோடும் இயங்குதல். 2. வழியிடை நற்குறி காணல். 3. நிரைகள் எங்கு உள்ளன என்பதை ஒற்றாய்ந்து அறிதல். 4. நிரை முற்றுகை. 5. ஊரைக் கொள்ளையிடல். 6. நிரைகளைத் தம்மூர்க்குக் கொண்டுச் செல்லுதல். 7. நிரைகளை ஊறின்றிக் கொண்டு சென்று தம்மூர் அடைதல். 8. அவர் வருகை கண்டு ஊர் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தல். 9. கொள்ளையிட்டதைப் பகுத்துக் கொள்ளுதல். 10. கள் உண்டு களித்தல். இறந்த படைவீரர்க்குக் கல்நடுதலும் வழிபடலும் போன்றவை இத்திணைக்குரிய சிறப்பியல்புகளாகும். எனவே, இதனை ஒரு குறித்த வகையில் தொடங்கி அவ்வகையாக முடியும் ஒரு தனித்தன்மை உள்ள போரென உறுதிப்படுத்தலாம்.

வெட்சித் துறைகளை ஆராயுங்கால் இது ஒரு தனிவகைப் போரென்று விளங்கும். எனவே, இலக்கிய சான்றுகளோடு வெட்சி துறைகளைப் பொருத்திப் பார்ப்பது அவசியமாகிறது.

3.4.1 படையியங்கு அரவம்

வெட்சிப்போர் என்பது பகைநாட்டினர்க்கு அறிவிக்காமல் நள்ளிரவில் மேற்கொள்ளும் ஒரு போர்முறையாகும். ஆனால், ஓசை எழுப்பாமல் நிரைகவர்தல் மறத்துக்கு இழுக்கு. ஆகையால் துடியும், கழலும் ஒலிக்கப்பெறும் ஆரவாரத்துடனேயே கவரச் செல்வர். நாங்கள் நிரை கவரப் போகிறோம்; முடிந்தால் போரிட்டு ஆநிரையைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள் என்ற எண்ணத்துடன் ஒலியெழுப்பிக் கொண்டுதான் கவர்ந்தனர். இவர்கள் துடி ஒலிக்க மற்றுமொரு காரணம், துடி ஒலியால் ஆநிரையை மிரட்சியடையச் செய்து தம் நாட்டிற்கு ஓட்டிச் செல்ல முனைந்ததே ஆகும். இளம்பூரணர், படையியங்கு அரவம் என்பது

நிரைகோடல் கருதிப் படையெழும் அரவம் என்று உரைத்து,
(தொல்.பொருள். இளம். 61)

‘நெடிபடு கானத்து நீள்வேல் மறவர்

அடிபடுத் தாரதர் செல்வான் – துடிபடுத்து

வெட்சி மலைய விரவார் மணிநிரைக்

கட்சியுள் காரி யொழும்

(புறப்.வெ.மாலை.வெட்சி. 3)

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாடலை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

3.4.2 பாக்கத்து விரிச்சி

சங்க காலத்தில் நாள், புள், விலங்கு, மரம், கோள் முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிமித்தங்கள் அறியப்பெற்றமை போன்று பொதுமக்களின் உரையாடல்களில் வரும் நல்ல சொற்களைத் தமக்கு நிகழப்போகும் நன்மை வாக்காகக் கருதுவர். இதனையே விரிச்சி என்பர்.

பாக்கத்துக்குக்கண் நற்சொல் ஆய்தல் என விரிச்சிக்குப் பொருளுரைக்கும் இளம்பூரணர்,

‘எழுவணி சீறார் இருள்மாலை முன்றில்

குழவினங் கைகூப்பி நிற்பத் – தொழுவில்

குடக்கண்ஆக் கொண்டுவா என்றாள் குனிவில்

தடக்கையாய் வென்றிதரும்

(புறப்.வெ.மாலை. வெட்சி. 4)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாடலை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

3.4.3 புடைகெடப் போகிய செலவு

மாற்றரசர் பக்கத்தாராகித் தம்மோடு ஒற்றொடு நிற்பார் அறியாமல்
போதல் என உரை செய்யும் இளம்பூரணர்,

**‘கூற்றினத்து அன்னார் கொடுவில் இடனேந்திப்
பாற்றினம் பின்படர முன்படர்ந்து – ஏற்றினம்
நின்ற நிலைகருதி ஏகினார் நீள்கழைய
குன்றங் கொடுவில் அவர்’**

(புறப்.வெ.மாலை.வெட்சி.5)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை செய்யுளைச் சான்றாகத்
தந்துள்ளார். இதற்குப் பொருத்தமான சான்றாக அகநானூற்றுப்
பாடலடிகளும் அமைந்துள்ளன. இதனை,

**‘----- இடம் பார்த்துப் பகைவர்
ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவைஇமில் விடைய வேற்றுஆ ஓய்யும்’**

(அகம். 113: 12-14)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடியின் மூலமும் அறிய முடிகின்றது.

3.4.4 புடைகெடப் போகிய ஒற்றின்வேய்

மாற்றரசர் பக்கத்துள்ளார் அறியாதவகை ஒற்றரால் ஆகிய
ஒற்றுதல் என்பார் இளம்பூரணர்.

**‘நிலையும் நிரையும் நிரைப்புறத்து நின்ற
சிலையுஞ் செருமுனையுள் வைகி – இலைபுனைந்த
கள்ளவிழ் கண்ணிக் கழல்வெய்யோய் சென்றறிந்து
நள்ளிருட்கண் வந்தார் நமர்’** (புறப்.வெ.மாலை.வெட்சி.6)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூற்பா இதற்குச் சான்றாக
அமைந்துள்ளது.

3.4.5 வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்து இறை

ஒற்றறியப் பெற்ற இடத்தின் புறத்தினைச் சூழ்தலான் ஆகிய
புறத்திருக்கை என்பார் இளம்பூரணர்,

‘உய்ந்தொழிவார் ஈங்கில்லை ஊழிக்கண் தீயேபோல்

முந்தமருள் ஏற்றார் முரண்முருங்கத் – தந்தமின்

ஒற்றினான் ஒற்றி உரவோர் குறும்பினைச்

சுற்றினார் போகாமற் சூழ்ந்து’

(புறப்.வெ.மாலை. வெட்சி.7)

பகைவரது குறும்பினை அகத்தார் புறம்போகாதபடி
வளைத்துக்கொண்டு வெட்சி மறவர் தங்கிய இடம் புறத்து இறை எனப்
பொருளுரைப்பர் வெண்பாமாலையர்.

3.4.6 முற்றிய ஊர்கொலை

வெட்சி வீரர் தாம் குறும்பினை வளைத்துக் கொண்டபின் அங்கு
நிரையைக் காவல் செய்யும் மறவரைக் கொல்வதே முற்றிய ஊர்கொலை
எனப்பட்டது.

‘இகலே துணையா எரிதவழச் சீறிப்

புகலே அரிதென்னார் புக்குப் – பகலே

தொலைவிலார் வீழத் தொடுகழல் ஆர்ப்பக்

கொலைவிலார் கொண்டார் குறும்பு’

(புறப்.வெ.மாலை. வெட்சி.8)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தெரிவிக்கிறது. முற்றிய
ஊர்கொலை, ஆகோள், பூசல்மாற்று ஆகிய துறைகள் அடுத்தடுத்துக்
காணப்பெறுவதன் காரணம், இச்செயல்களின் தொடர்ச்சியே ஆகும்.
முற்றிய ஊர்கொலை என்ற துறை வெட்சியார், கரந்தையாரைக் கொன்ற
செயலை மட்டுமே குறித்து நிற்கிறது. இந்த நிலை ஏனெனில் வெட்சி

வீரர் போரை அறிவிக்காமல், நள்ளிரவில் பகைப்புலத்தார் வலி குன்றியிருக்கும் நேரத்தை ஒற்றறிந்து, தாக்குவதற்கு ஆயத்த நிலையில் சென்றதால் வெட்சிப் போர்களில் பெரும்பாலும் கரந்தை வீரரே கொல்லப்பெற்றுள்ளனர். இதற்கு,

‘முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்

அம்பொடு துளங்கி ஆண்டு ஒழிந்தன்றே

(புறம். 260: 12-24)

‘நிரைஇவண் தந்து நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை

(புறம். 261: 15-16)

போன்றவை சான்றாக அமைகின்றன.

இதன்மூலம் கரந்தை வீரர்க்கே உடம்பிற்கும், உயிருக்கும் பெரும்பாலும் ஊறு ஏற்பட்டுள்ளமை உறுதியாகிறது. அதனால்தான் பெரும்பாலும் சங்ககால நடுகல் வழிபாடும் இறந்துபட்ட கரந்தை வீரர்க்கே உரியதாய் அமைந்துள்ளது.

3.4.7 ஆகோள்

நிரையைக் கோடலே ஆகோள் ஆகும். அம்மறவர் ஆகோள் மள்ளர் எனப்பெற்றனர். நிரைகவரும் செயலில் எதிர்க்கும் மறவரைத் தாக்கி நிரை கொள்ளுதலே ஆகோள் (அகம். 13) ஆகும்.

‘----- புல்லா நினநிரை செல்புறநோக்கிக்

கையிற் சுட்டிப் பையென எண்ணிச்

சிலையின் மாற்றி யோனே’

(புறம். 257: 7-10)

‘அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்தென’ (அகம். 7: 14)

‘வில்லவன் வந்தான், வியன்தேர் இமயத்துப்

பல்லான் நிரையொடு படர் இவிரி’

(சிலம்பு. 27: 238-239)

என்று சங்க இலக்கியங்களும் சிலம்புவும் ஆகோள் பற்றிய செய்திகளைப் பதிவுசெய்துள்ளன.

3.4.8 பூசல் மாற்று

பூசல் என்ற சொல் 'ஆரவாரம்' என்ற பொருளிலேயே கையாளப் பெற்றுள்ளது. மேலும், பூசல் என்ற சொல்லானது குறிஞ்சித் திணைச் செய்யுள்களில் பரவலாகவும் நெய்தல் திணைச் செய்யுள்களில் சிலவற்றிலும் பயின்று வந்துள்ளது. ஆனால், வெட்சித்திணையைப் பொறுத்தவரை வெட்சியார் கரந்தை வீரரோடு புரியும் அச்சிறிய போரே பூசல் எனப் பெற்றது என வாணி அறிவாளன் என்பார் குறிப்பிடுகின்றார். புலியைப் போல முழங்கும் சிவந்த கண்ணையுடைய வெட்சி வீரர் தீக்கொள்ளியையும் அம்புகளையும் கைக்கொண்டவராய்ப் போய், இரவுப்பொழுதில் மாற்றார் ஊரைப் போரில் அழித்துப் பல பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்வர்.

ஆநிரைக் களவிற்பின் வெட்சியாருக்கும் கரந்தையாருக்கும் இடையே நிகழும் பூசலினால் வெஞ்சுரம் முழுவதும் போர் ஆரவாரம் ஒலிக்கும் (அகம். 239: 3-6) என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் சான்றுகள் மூலம் அறியலாம்.

'முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்'

நெடுநிரை தழீஇய மீளியானர்'

(புறம். 260: 12-13)

'அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்தென'

பிற்படு பூசலில் வழிவழி ஓடி (அகம். 7: 14 -15)

முதலான பாடலடிகளில், ஆநிரையைக் களவு கொண்ட வெட்சிச் செயலுக்குப் பின் வெட்சியாருக்கும், தம்முடைய நிரையை மீட்க வந்த கரந்தையாருக்கும் நிகழ்ந்த அச்சிறிய போரே பூசல்மாற்று என்ற துறையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

3.4.9 நுவலுழித் தோற்றம்

வெட்சிப்போரில் வென்று ஆநிரையுடனும், மகிழ்வுடனும் சீருருக்குள் மறவர் தோன்றியமை நுவலுழித் தோற்றம் ஆகும். இவ்வாறு இவர் மகிழ்வுடன் வரும்போது துடி ஒலித்துக் கொண்டே வருவர். மகிழ்துடியின் ஒலிகேட்டு எயிற்றியரும் உவகை கொண்டனர் என்பது,

‘மொய்யண லானிரை முன்செல்லப் பின்செல்லு

மையணற் காளை மகிழ்துடி – கையணக்

வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ணிடனாட

வுய்த்தன் உவகை யொருங்கு’

(புறப். வெ.மாலை. வெட்சி.12)

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூற்பாவால் அறியப்படுகிறது. வெற்றியுடன் திரும்பும் இம்மறவருக்கு அவர்தம் சுற்றத்தார், மூங்கிலால் பந்தரிட்டு, புதுமணல் பரப்பி, கள்ளுடனும், இறைச்சியுடனும், மகிழ்வுடன் காத்திருந்த காட்சியை,

‘நறவும் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்

பாசுவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்

புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்

ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்நின்று

நிரையொடு வருஉம் என்னைக்

குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சாயலரே’

(புறம்.262. 1-6)

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் வழி அறியலாம்.

3.4.10 தந்துநிறை

உவகையுடன் திரும்பும் வெட்சிமறவர் தாம் கவர்ந்துவந்த ஆநிரையைச் சுற்றத்தார் எதிர்நோக்கியிருக்கும் அம்மன்றத்திற்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்துவர். இச்செயலே தந்துநிறை எனப்பெற்றது.

**‘தண்டா விருப்பினள் தன்னை தலைமறைந்த
வண்டார் கமழ்கண்ணி வாழ்கென்று – கண்டாள்
அணிநிறை வாள்முறுவல் அம்மா எயிற்றி
மணிநிறை மல்கிய மன்று’**

(புறப். வெ.மாலை. வெட்சி. 15)

என மன்றம் நிரம்பிய ஆநிறை கண்டு உவந்த எயிற்றின் நிலையை வெண்பா கூறுகிறது.

**‘எச்சில் ஈர்ங்கை வில்புறம் திமிரிப்
புலம்புக் கன்னே புல்அனற் காளை;
ஒருமுறை உண்ணா அளவைப் பெருநிறை
ஊர்ப்புறம் நிறையத் தருகுவன் யார்க்கும்’
(புறம்.258. 5-8)**

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் ‘தந்துநிறை’ செயல் விளக்கம் பெற்றுள்ளதை அறியலாம்.

3.4.11 பாதீடு

வெட்சி மறவர், ஒற்றறிந்து வந்து பகைவர் குறும்பின் நிலை உரைத்த ஒற்றர், விரிச்சி நின்றோர், ஊக்கமளித்த புலவர் ஆகியோர் தம் பங்கினால் நிரைகொள் பூசலில் வெற்றிபெற்று நிரைகவர்ந்தனர். அதனால் வெற்றிக்குக் காரணமாக விளங்கிய இவர்களுக்கும் தம் சுற்றத்தார்க்கும், வெற்றி மறவர் நிரையைப் பங்கிட்டுத் தருவர். இதனை,

**‘ஒள்வாண் மலைந்தார்க்கும் ஒற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும் – விள்வாரை
மாறட்ட வென்றிமறவர்தம் சீறாரிற்
கூறிட்டார் கொண்ட நிறை’**

(புறப். வெ.மாலை. வெட்சி. 14)

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியிலும் துடியன், பாணன், கள் விற்பவள், ஒற்றறிந்த கானவன், புள்நிமித்தம் கூறிய கணி, எயினர்,

எயிற்றியர் என ஆநிரையைக் கவர்ந்து வருவதில் பங்காற்றிய அனைவருக்கும், கவர்ந்து வரப்பெற்ற ஆநிரை பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்ற நிகழ்வை ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார் (சிலம்பு. வேட்டுவ வரி. 16).

எனவே, நிரைகோளில் தொடர்புடையவர் கவரப்பெற்ற ஆநிரைகளைத் தம்முள் பங்கிட்டுக் கொண்டதையே பாதிடு எனும் இத்துறை குறிக்கிறது என அறியலாம்.

3.4.12 உண்டாட்டு

நுவலுழித் தோற்றத்தில் குறிப்பிட்டது போன்று சுற்றத்தார் மகிழ்துடியின் ஒலிகேட்டுத் திரும்பி வரும் வென்றி மறவர்க்குக் கள்ளும், இறைச்சியும் தயார் செய்து பசுந்தழைகளால் பந்தரிட்டுக் காத்திருப்பர். நிரையுடன் வந்த மறவர், அவற்றைத் தம்முள் பங்கிட்ட பின்னர் இறைச்சியுடன் கள்ளுண்டு மகிழ்வர். இதனைப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியலாம் (புறம். 256, 257, 269).

3.4.13 கொடை

வெற்றி மறவர் தாம் கொண்ட நிரையினை இரவலர்க்கு வரையாது கொடுத்து மகிழ்தலே கொடை என்ற துறையாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பெரும்பாலான கொடைப் பாடல்கள் வேளிக்களையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளன. வேந்தர் கொள்ளுவதற்கரிய வேளிரின் குன்றத்தைக் கிணைமகன் பாடிவந்து எளிதில் பெறமுடியும் (புறம். 111). வெட்சிக்குரிய பதினான்கு துறைகளில் இறுதித்துறை கொடையாகும்.

புறநானூற்றுக் கொடைப்பாடல்களில் இரவலர்க்குப் பசுக்களையோ மற்ற கால்நடைகளையோ கொடை அளித்ததாகப் பெரிதும் காணமுடியவில்லை. ஆனால், புலவர்க்கு யானையைப் பரிசளித்தல் ஒரு மரபாகவே இருந்தமை எண்ணத்தக்கது. ஆய் அண்டிரன், பாணர் பெருமக்களுக்குக் களிறுகளை நிரம்ப வழங்கியமையால் அவனது அரண்மனையின் வெறுமையான கட்டுத்தறியில் காட்டு மயில்கள் தங்கினவாம். பகையரசர் திறையாக அளித்த பொருளையும் புலவர்க்குக் கொடையாகக் கொடுப்பரென்பதை,

**‘பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்துநின்
நகைப்புல வாணர் நல்குர வகற்றி’**

(புறம்.387: 12-13)

எனப் புறநானூறு விளக்குகிறது. பெருவளச் செல்வராகிய மூவேந்தரே எனினும் விருப்பமில்லாமல் தரும் கொடையைப் புலவர் விரும்பமாட்டார். ஆனால், கொடையளிப்பதையே விருப்பமாகக் கொண்டு வாழும் முனைஞரிடத்துக் கொடை பெறாமல் திரும்பமாட்டாராம். இதனை,

**‘முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்
பெட்பின்று ஈதல் யாம்வேண் டலமே**

**கடல் வயின் குழீஇய அண்ணலங் கொண்மூ
நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரொடு
ஒளிறுமருப்பு ஏந்திய செம்மல்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே’**

(புறம். 205. 1-14)

எனப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியுள்ளது போன்றே கருத்துடைய வேறுசில புலவர்களின் பாக்களும் (புறம். 158) அமைந்துள்ளதன் மூலம் அறியலாம்.

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகளின் வழி, தொல்காப்பிய வெட்சித்துறைகள் ஒரு போரின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை நடைபெறும் செயல்பாடுகளை ஒரு தொடர்நிகழ்வாகவும் ஒரு முழுமை நிறைந்த தனித்தன்மை வாய்ந்த போராகவும் விளக்கி நிற்கின்றன என்பதனை அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியர் வெட்சித் திணைக்குரிய துறைகளாகப் பதினான்கு துறைகளைக் குறிப்பிட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் போர் பற்றிய பொதுச் செய்திகளையும் நடுகல் மரபு பற்றிய செய்திகளையும், கரந்தைக்குரிய துறைகளையும் இருபத்தொரு துறைகளாகப் பொதுவியல் நூற்பாவில் தந்துள்ளார்.

3.5 கரந்தைத் துறைகள்

தொல்காப்பியக் கரந்தைத் துறையில் உள்ள சில துறைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றில் மறவர்களின் வீரச்செயல்பாடுகளும், அவர்களின் மறவுணர்வும் எவ்வாறு உள்ளன என்பதனைப் புறநானூற்றுச் சான்றுகளின் வழி ஆய்வு செய்வதாய் இப்பகுதி அமையும்.

3.5.1 ஆபெயர்த்துத் தருதல்

கரந்தை மறவர், வெட்சி மறவர் கவர்ந்து போகும் நிரையைத் தடுத்து அவர்களுடன் போரிட்டு, விரட்டியபின் நிரையைத் தம் ஊர் கொண்டு சேர்ப்பர்.

‘முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்

நெடுநிரை தழீஇய மீளி யாளர்

விடுகணை நீத்தம் துடிபுணை யாக்

உரிகளை அரவம் மானத் தானே

அரிது செல் உலகில் சென்றனன் உடம்பே’

(புறம்.கரந்தை. 260: 12-21)

என்ற பாடலடியில் ஊர்முனையில் நிகழ்ந்த ஆகோள் பூசலில், கலந்துகொண்டு ஆநிரை மீட்கச் சென்ற கரந்தை மறவரை, படைவலியோடு வந்த வெட்சிவீரரின் அம்புகள் உடம்பெங்கும் தைத்தாலும், துடியோசை தரும் மனவெழுச்சியால் தளராமல் போரிட்டு நிரையைத் தம் உறவினரிடம் ஒப்படைத்த பின்னர், அவன் உயிர் பிரிந்தது என்பதை மேற்கூறப்பட்ட பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

இப்பாடலில், நிரை மீட்கும் கரந்தை வீரரே சிறப்பிற்குரியவர். வெட்சி வீரர், கரந்தையரின் படைவலி குறைந்திருக்கும் நேரம் ஒற்றறிந்து

பின்னரே படையுடன் செல்வர். கரந்தையர், வெட்சி மறவரின் எதிர்பாராத தாக்குதலினால் அதிர்ச்சி உற்றாலும், வெட்சிப் படையைத் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு விரட்டி, ஆநிரையை மீட்டுத் தந்தனர். திட்டமிட்டு வரும் வெட்சி மறவரைவிட, எதிர்பாராத தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் கரந்தை மறவருக்கு அதிக பாதிப்புகள் ஏற்படுவது இயல்பு.

வெட்சி, கரந்தைப் பாடல்களில் கரந்தையரே வெட்சிப் போரில் இறந்துபட்டதாகக் கூறுவது இக்காரணத்தினால்தான். எனவேதான், கரந்தை வீரரின் செயலைப் போற்றி, அம்மறவர் இறந்துபட்ட நிலையில், நடுகல் நாட்டிக் கடவுளாகத் தொழுதனர். வெட்சி மறவரிடமிருந்து பரிசில் பெறும் புலவன், பாணன் முதலானோர் புகழ்ந்த சிறப்பு மட்டும் வெட்சி மறவனுக்கு உண்டு. ஆனால் கடவுளாக நினைத்து வழிபடப்பெறும் சிறப்பு ஆநிரை காக்கும் கரந்தையாருக்கு மட்டுமே உரியதாக உள்ளது என்பதனை அறிய முடியும்.

3.5.2 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தல்

சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தல் என்னும் துறைக்கு உரைகூறும் இளம்பூரணர், சீர்மை பொருந்திய வேந்தனது மிகுதியை எடுத்துக் கூறல் என்பார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் “வேந்தர்க்கு உரிய புகழ் அமைந்த தலைமைகளை ஒருவற்கு உரியனவாக அவன்தன் படையாளரும் பிறருங்கூறுதல்” என்பார். இதற்குச் சான்றாகப் புறநானூற்றுப் பாடல் அமையும். அது குறுநில மன்னனின் படைவீரன் ஒருவன் தன் மன்னன் வேந்தன் இருவரின் போர்க்களச் சிறப்பைக் கூறுமாறு அமைத்துள்ளது. அப்பாடல் கீழ்வருமாறு,

*‘வெஞ்சின யானை வேந்தனும் இக்களத்து
எஞ்சலிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இல்லெனப்
பண்கொளற்கு அருமை நோக்கி*

நெஞ்சற வீழ்ந்த புரைமை யோனே'

(புறம்.307. 11-14)

சீறார் மறவன், ஒருவன் தன் வேந்தனுக்காக வேறு காரணமில்லாமல், உயிரையும் தர முன்வந்தான். அவ்வேந்தன் சீறார் மறவனைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டுப் புரிந்த செயலைச் சீறார் மனைவி பாடுவதாக நெடுங்களத்துப் பரணர் கீழ்க்காணும் புறநானூற்றுப் பாடலை அமைத்துள்ளார்.

'என்போல் பெருவிதுப் புறுக வேந்தே

கொன்னும் சாதல் வெய்யோற்குத் தன்தலை

மணிமருள் மாலை சூட்டி, அவன்தலை

ஒருகாழ் மாலை தான் மலைந் தனனே'

(புறம். 291. 5-8)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது.

3.5.3 அனைக்குரி மரபினது கரந்தை

அனைக்குரி மரபினது கரந்தை என்பது கரந்தையார் குடும் கரந்தைப் பூவைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு துறையாகும். வெட்சி மறவர் வருகையை அறிந்து எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த கரந்தை மறவர் ஊர்ப்புறத்திலுள்ள வயலில் ஒளிந்திருந்தனர் என்பதனை,

'ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயராது

இலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரந்து இருந்த

வல்வில் மறவர் ஒடுக்கம் காணாய்'

(புறம். 259: 1-3)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் உறுதி செய்கின்றன.

அனைக்குரி மரபினது கரந்தை என்ற இத்துறை கரந்தையார் கரந்தைப் பூவைச் குடும், மரபினைக் குறிக்கிறது. நிரை காக்கும் சீறார் மறவர் பனந்தோட்டினால் வேப்பம் பூவைத் தொடுத்துப் படலை சூட்டும் மரபைப் போன்று (புறம். 265) கரந்தை வீரர் நிரை மீட்கச் செல்லும்போது

கரந்தைப் பூவைச் சூட்டும் மரபினை ஆவூர் மூலங்கிழார் எனும் புலவர் மல்லிநாட்டுக் காரியாதி என்ற கரந்தை மறவனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தப்பெற்றதைக் கூறுமிடத்து,

*‘பல்லா தழீஇய கல்லா வல்வில்
உழைக்குரற் கூகை அழைப்ப ஆட்டி
நாகுமுலை அன்ன நறும்பூங் கரந்தை
விரகறி யாளர் மரபிற் சூட்ட
நிரையிவண் தந்து நடுகல் ஆகிய
வென்வேல் விடலை (புறம்.கரந்தை. 261. 11-16)*

என்று கரந்தை வீரனுக்கு வீரகறியாளர், மரபின்படிக் கரந்தைப் பூவைச் சூட்டி அனுப்பிய செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

3.5.4 நடுகற்கள்

கரந்தைப் போரில் ஒரு வீரன் ஆநிரைகளைப் பகைவர்களிடமிருந்து மீட்டபின், அவன் உடம்பு முழுவதும் பகைவருடைய அம்புகள் தைத்திருக்க இறந்துபோன செய்தியை வடமோதங்கிழார் எனும் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவன் உயிரானது, பாம்பு தன் தோலை உரித்துப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டதுபோல, அவனுடைய உடம்பை விட்டு பிரிந்து சொர்க்கத்துக்குப் போய் விட்டதெனவும் அம்மறவனின் பெயர் நடுகல்லில் எழுதப்பெற்றிருந்ததெனவும் கூறும் புலவர் அந்நடுகல் மயில்பீலி சூட்டப்பெற்றுப் பந்தலின்கீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்ததெனவும் (புறம். 260) கூறுகிறார். இதனை,

*‘----- கடிதண் மையவே
முன்னூர்ப் பூசலிற் றோன்றித் தன்னூர்
நெடுநிரை தழீஇய மீளி யாளர்
விடுகணை நீத்தந் துடிபுணை யாக
வென்றி தந்து கொன்றுகோள் விடுத்து
வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்
வையேயிற் றுய்ந்த மதியின் மறவர்
கையகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லான்
நிரையொடு வந்த வுரைய னாகி*

உரிகளை யரவ மானத் தானே
அரிதுசெல் லுலகிற் சென்றன னுடம்பே
கானச் சிற்றியாற் றருங்கரைக் காலுற்றுக்
கம்பமொடு துளங்கிய விலக்கம் போல
அம்பொடு துளங்கி யாண்டொழிந் தன்றே
உயரிசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே
மடஞ்சாண் மஞ்ஞை யணிமயிர் சூட்டி
இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செல் பந்தர்க் கன்மிசை யதுவே'

(புறம். 260: 11-28)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது. நடுகல் பற்றிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியர், 'காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல், பெரும்படை, வாழ்த்தல்' என்ற ஆறு துறைகளாக (தொல். 1006) அளித்துள்ளார். இவற்றைப் பற்றி பின்வருவனவற்றுள் புறநானூற்றுப் பாடல்களைச் சான்றுகளாகக் கொண்டு விளக்கப்பெறும்.

3.5.5 காட்சி

போரும் வாழ்க்கையும் இரண்டறக் கலந்துவிட்டிருந்த சங்ககால போர்ச் சமூகத்தில் போர்க்கள மரணங்கள் நிரம்ப நிகழ்ந்துள்ளன. கரந்தைப் போரில் மரணமடைந்தவர்க்கே நடுகற்கள் நாட்டப்பெற்றன. தொறுப்பூசல்கள் முனைப் புலங்களில் அடிக்கடி நிகழ்ந்ததையும் நடுகற்கள் நிரம்பவும் காணப் பெற்றதையும் இலக்கியங்கள் காட்டியுள்ளன. காட்சி என்ற துறைக்குக் கற்காண்டல் எனப்பொருள் கொள்வதைவிட இறந்த மறவரின் உடம்பினைக் களத்தில் கண்டமையும் அவருடம்பை எரிக்கவோ, புதைக்கவோ செய்த பின்னர் நடுகல் எடுக்கத் துணிந்தமையுமே காட்சி எனப் பெற்றிருக்கலாம் என வாணி அறிவாளன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குச் சான்றாக, புறநானூற்றுப் பாடல் 260 அமைகின்றது.

'கானச் சிற்றியாற்று

படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே'

(புறம். 260. 22-28)

3.5.6 நீர்ப்படை

நீர்ப்படை என்பது நடுகல்லை நீரால் கழுவுதல் ஆகும். மகளிர் நடுகல்லை வழிப்பட்டதைக் கீழ்க்காணும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். இதனை,

‘..... அம்குடிச் சீறார்

ஒலிமென் கூந்தல் லொண்ணுத லரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவும்’ (புறம். 306: 2-4)

என்ற பாடல்வழி அறியலாம். தற்காலத்தில் பெண்ணையாறு, பாலாறு, சேயாறு ஒட்டிய பகுதிகளில் அதாவது கிருஷ்ணகிரி, தருமபுரி, திருவண்ணாமலை, வேலூர், விழுப்புரம் ஆகிய மாவட்டங்களில்தான் 80 சதவீத நடுகற்கள் கண்டறியப்பட்டு ஆய்வுச் செய்யப்பட்டன என நடுகற்கள் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (கிருஷ்ணமூர்த்தி.ச. நடுகற்கள்.ப. 39).

3.5.7 நடுதல்

பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி மரல்வகுத்துத் தொடுத்த செம்பூங்கண்ணியொடு அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்துக் கல் நாட்டியதைப்

‘பரலுடை மருங்கிய பதுக்கை சேர்த்தி

மரல் வகுத்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு

அணிமயில் பீலிசூட்டிப் பெயர் பொறித்து

இனிநட் டனரே கல்லும்; கன்றொடு

கறவை தந்து, பகைவர் ஒட்டிய

நெடுந்தகை கழிந்தமை அறியாது

இன்றும் வரும்கொல் பாணரது கடும்பே’

(புறம். 264. 1-7)

என இளம்பொன்வாணிகனார் புறநானூற்றுப் பாடலில் தெரிவித்துள்ளார்.

3.5.8 வாழ்த்து

முல்லைநில மக்களுக்கு நடுகல் வழிபாடு அன்றிப் பிறவழிபாடு இல்லை என்பதை ‘ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக் கல்லே பரவின் அல்லது நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே’ என்று ஒரு புறநானூற்றுப் பாடல் (புறம். 335) குறிப்பிடுகிறது. நடுகல்லுக்கு மயிற்பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்துப் பூமாலை சூட்டிவழிபடுவர் என்பதை,

‘பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர் த்தி
மரல் வகுத்து தொடுத்து செம்பங் கண்ணியொடு
அணிமயில் பீலி சூட்டி பெயர் பொறித்து
இனிநட் டனரே கல்லும்’ (புறம். 264. 1-4)

‘மடஞ்ஞால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி
இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே’
(புறம். 260. 26-28)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன.

நடுகல்லினை நாள்தோறும் வணங்கி விருந்தெதிர் பெறல் வேண்டும் என்றும் தன் கணவருக்கு நாடுதரு விழுப்பகை எய்தல் வேண்டும் என்றும் மறக்குடி மகளொருத்தி வழிபட்டதை அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடியுள்ளார் என்பதனைப் புறம்.306 வழி அறிய இயலுகின்றது. இவ்வாறாகக் கரந்தைப் போரில் மறவர்களின் வீரச் செயல்பாடுகளும், மறவுணர்வும், போரில் இறந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகளும் அறியலாகின்றன.

3.6 புறநானூற்றில் வெட்சிப்போர்

வெட்சிபோர் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வைந்து பாடல்களும் உண்டாட்டு என்னும்

துறையில் அமைந்த பாடல்களாகவே உள்ளன. இவை பற்றிய செய்திகளை விளக்கமாக அறியலாம்.

வெட்சித்திணையில் இடம்பெற்றுள்ள முதல்பாடலின் பொருள்: வில் வீரனான அவன் பகைவர்க்குத் துன்பம் செய்வதில் செருப்பணிந்த காலின் இடையே சிக்கிய பரற்கல்லைப் போன்றவன். திரட்சி பெற்ற கால்களையும் அழகிய வயிற்றினையும் பரந்த மார்பினையும் உடையவன். பசிய கண்களையும் குச்சுப்புல் நிறைந்தாற் போன்ற நிறம் பொருந்திய மயிரினை உடைய தாடியினையும் செவி மறைய வளர்ந்த தலைமுடியினையும் கொண்டவன்.

ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவன் தன் ஊரை விட்டு மிகுதியும் நீங்கியதுமில்லை. பகைவர்க்கு அஞ்சிக் காட்டை அரணாக அடைந்ததும் இல்லை. இன்று காலை பகைவரின் பசுக்கூட்டம் போகின்ற இடத்தையும் பார்த்து அறிந்து, மெல்ல எண்ணிக் கரந்தையார் செய்யும் பூசலைத் தன் வில்லாலே மாற்றி, மிகுதியான ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்தான். அப்பசுக்களை வெள்ளி என்னும் விண்மீன் தோன்றுதற்கு முன்னரும், பிறருக்குக் கொடுத்தல் வல்லனாயினான் என்பதைப் பின்வரும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

*‘செருப்பு இடைச்சிறு பரல் அன்னன்; கணைக் கால்,
அவ் வயிற்று, அகன்ற மார்பின், பைங் கண்,
குச்சின் நிரைத்த குருஉ மயிர் மோவாய்,
செவி இறந்து தாழ்தரும் கடவுளன், வில்லொடு,
யார்கொலோ, அளியன்தானே? தேரின்
ஊர்பெரிது இகந்தன்றும் இலனே; அரண் எனக்
காடு கைக்கொண்டன்றும், இலனே; காலை,
புல்லார் இனநிரை செல்புறம் நோக்கி,
கையின் கூட்டிப் பையென எண்ணிச்*

சிலையின் மாற்றியோனே, அவைதாம்

மிகப் பலவாயினும், என்ஆம் – எனைத்தும்

வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு

நாள் உறை மத்து ஒலி கேளாதோனே?’

(புறம். 257)

பகைப்புலத்திலிருந்து தான் கொண்டு வந்து நிறுத்தின பசுக்கூட்டத்தை முட்களை உடைய காரைச் செடியின் முதிர்ந்த பழத்தை ஒத்த முற்ற விளைந்த இனிய கந்தாரம் (கந்தாரம் என்பதும் காவிரிக் கரையைச் சார்ந்த ஓர் ஊர்) என்றும் பெயருடைய மதுவிற்கு விலையாகத் தந்து உண்பான். பசிய ஊனைத் தின்று, நிணமிக்க எச்சிலாகிய ஈரம்பொருந்திய கையைத் தன் வில்லில் முறுக்கேறப் பூசுவான். புல்லிய தாடியை உடைய காளை போன்ற அவ்வீரன் பகைவரின் பசுக் கூட்டங்களைக் கவர வேற்றுநாட்டில் புகுந்துள்ளான். இங்குள்ள மறவர் ஒருமுறை மதுவை உண்பதற்கு முன்பே ஆநிரையை இவ்வூர்ப்புறம் நிற்கக் கொண்டு தருவான். அவ்வாறு வருங்கால் அவன் தாகமுடையவனாய் இருத்தலும் கூடும். எனவே, அவன் தாகம் தணிக்க முதிர்ந்த மதுவை உடைய சாடியை யாரும் தொடாதவாறு பாதுகாத்து வைப்பாயாக என்பதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

‘முட் கால் காரை முதுபழன் ஏய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த தீங் கந்தாரம்

நிறுத்த ஆயம் தெலைச்சென்று உண்டு,

பச்சூன் தின்று, பைந் நிணம் பெருத்த

எச்சில் ஈர்ங் கை விற்புரம் திமிரி,

புலம் புக்கனனே, புல் அணற் காளை,

ஒருமுறை உண்ணா அளவை, பெருநிரை

ஊர்ப்புறம் நிறையத் தருகுவன், யார்க்கும்

தொடுதல் ஓம்புமதி, முதுகாட் சாடி

ஆத் தரக் கழுமிய துகளன்,

காய்தலும் உண்டு, அக் கள் வெய்யோனே’

(புறம். 258)

மறவர் ஆநிரையைக் கவர்ந்து வெற்றியுடன் திரும்புவதைக் கண்டு ஊர் மக்கள் அவர்களை வரவேற்கும் வண்ணம் இப்பாடலடிகள் அமைகின்றன. தலைவன் ஒருவன் துணை மறவர் புடைசூழப் பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்த ஆநிரையுடன் திரும்பி வருகின்றான். எனவே “மதுவை உண்பதற்கு ஏற்றபடிப் பிழியுங்கள். ஆட்டுக் கடாயையும் வெட்டுங்கள். பசிய தழையாலே மூடப்பட்ட புல்லிய காலை உடைய பந்தலின் கீழ் நீரினின்றும் பிரித்துக் கொணரப்பட்ட புதிய மணலைப் பரப்புங்கள்” என ஊர்மக்கள் அவனை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றனர். அம்மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடவே உண்டாட்டு நிகழ்ந்தது. அதுவே பின்வரும் பாடலாக அமைகிறது.

**‘நறவும் தொடுமின், விடையும் வீழ்மின்,
பாசுவல் இட்ட புன காற் பந்தர்ப்
புனல் தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்
ஒன்னார் முன்னிலை முருக்கி, பின்நின்று,
நிரையொடு வருஉம் என்னைக்கு
உழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே’**

(புறம். 262)

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தலைவன் ஒருவனின் வெற்றிச் சிறப்பிற்கு உறுதுணையாக விளங்கிய வாளைப் புகழ்வதாகப் பின்வரும் பாடலடிகள் அமைகின்றன. குயிலின் அலகு போன்ற கூர்மையான மொட்டுகளை உடையது புணலிக் கொடி. அதில் சிலவாக மலர்ந்த காம்புகளைக் கொண்ட பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைக் கரிய தலைமயிர் பொலிவு பெறச் சூடினாய். இப்புதிய அகலிடத்தே கொள்ளப்பட்ட புலியின் கண்ணைப் போலும் நிறத்தை உடைய வெம்மையான நறவு ஒன்றையே இரண்டு முறை இருந்து உண்டாய். பசிய தழையாயல் விரவித் தொடுத்த கண்ணியை உடைய துடி கொட்டுவோன் அதனைக் கொட்ட, வடித்த கள்ளை உண்க என வேண்டியும் உண்ணாது கள்ளினை வாழ்த்தி வாளைக் கொண்டாய். மிகுதியான கரந்தையார் மறைந்திருத்திலை அறிந்து அவரோடு மாறுபட்டுப் போர் புரிந்தாய். அவருடைய பலவாகிய இனமான ஆநிரைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு வளைந்த சிறகினையும் திரட்சியினையும் உடைய பருத்துகள் ஆரவாரிக்கும்படிக் கரந்தையராகிய வில் மறவர்களைக் கொன்று மாறுபாட்டினைப் போக்கியது உன்

வலிமையான கையில் இருந்த இப்பெரிய வாளே என்று வாளின் புகழைப் பாடுவதாய் அமைகின்றது.

‘குயில் வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்
பயிலாது அல்கிய பல்காழ் மாலை
மைஇரும் பித்தை பொலியச்சூட்டி
புத்தகல் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்
ஒன்று இரு முறை இருந்து உண்ட பின்றை,
உவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தென,
பிழிமகிழ் வல்சி வேண்ட, மற்றுஇது
கொள்ளாய் என்ப, கள்ளின் வாழ்த்தி,
கரந்தை நீடிய அறிந்து மாறு செருவில்
பல்ஆன் இனநிரை தழீஇய வில்லோர்
கொடுஞ் சிறைக் குருஉப் பருந்து ஆர்ப்ப,
தடிந்து மாறுபெயர்த்தது, இக் கருங்கை வாளே”.

(புறம். 269)

மருத நிலத்தில் மிக்க நீரின்கண் இருத்தலையே தண்ணிய நடையினை உடைய எருமைகள் விரும்பும். எருமைகளின் கரிய கொம்புகளைப் போன்று நீண்ட முற்றிய பயற்றின் நெற்றுக்கள் இருக்கும். பயறு நீக்கப்பட்ட சக்கையைப் படுக்கும் இடமாகக்கொண்டு காட்டுப் பசுக்கள் கிடக்கும். இத்தகைய சிற்றூர்களைப் புரவாகக் கொள்வதை இப்பொழுது விரும்போம். கூர்மை மிக்க நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பினை உடைய மடல் நிறைந்த வலிய பனைமரம் போல் இவ்வீரர்கள் உள்ளனர். நாரால் வடிக்கப்பட்டுப் பூக்களை இட்டு நன்றாக முதிரச் செய்த சாடியிலுள்ள கள்ளை வாழ்த்தி, நீர்த்துறைகட்கு அண்மையிலுள்ள கோரைப் புதர்களைப் பொருத்தி வாழும் கம்புள் என்னும் பறவை, முட்டைகளை ஈன்றெடுக்கும் மருதநிலத்து ஊர்களைப் பெறுதலும்

இவர்கட்கு உரியதே. புகழெனின் உயிரும் கொடுக்கத் தயங்காத
மறமாண்புடைய வீரர்களின் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதாகப்
பின்வரும் பாடல் அமைகிறது.

*‘பெரு நீர் மேவல் தண்ணடை எருமை
இருமருப்பு உறழும் நெடுமாண் நெற்றின்
பைம் பயிறு உதிர்த்த கோதின் கோல்அணை,
கன்றுடை மரையாத் துஞ்சும் சீறூர்க்
கோள் இவண் வேண்டேம், புரவே நார் அரி
நனைமுதிர்சாடி நறவின் வாழ்த்தி
துறைநனி கெழீஇக் கம்புள் ஈனும்
தண்ணடை பெறுதலும் உரித்தே – வைந்நுதி
நெடு வேல் பாய்ந்த மார்பின்,
மடல் வன் போந்தையின், நிற்குமோர்க்கே’*

(புறம். 297)

என்ற பாடலடியின் மூலம் வெட்சி மறவர் கள் பகைவர் ஆநிரையைக்
கவர் ந்து வந்தபின் மதுவுண்டு மனம் களித்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

3.7 ஏனைய சங்க இலக்கியங்களில் வெட்சிப்போர்

புறநானூறு தவிர்த்த ஏனைய சங்கத் தொகைநூல்களில்
வெட்சிப்போர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில
வருமாறு:

ஆநிரை கவரும் இடமாக ஒடுங்காடு விளங்கியது. இங்கு வெட்சி
வீரர்கள் பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்வதற்கு உதவியாக ஆசினிப் பலாவின்
மரங்கள் நீண்டு வளர்ந்து காணப்பட்டன. இதனை,

**‘கடுங்கண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த
நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு.....’**

(அகம். 91: 11-12)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மறவர்கள் கவர்ந்த ஆநிரைகளைக் கொன்று தின்றார்கள். தெளிந்த சுனைநீரை மிகுதியாகக் குடித்தார்கள் என்பதைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

**‘கொழுப்பு ஆத்தின்ற, கூர்ம்படை மறவர்
செருப்புடை அடியர், தென்சுனை மண்டும்
அருஞ்சுரம்.....’**

(அகம். 129: 12-14)

இதன் மூலம் மரங்கள் நிறைந்து காணப்படும் காட்டுவழி மறவர்களின் ஆநிரை கவரும் இடமாக விளங்கியதை அறியலாம்.

ஆநிரை கவர்வதற்கு முன்னர் மறவர்கள் நறுங்கள் குடித்த களிப்பில், எல்லை கடந்து செல்வார்கள். சென்று பருத்த சுரையை உடைய ஆநிரையைக் கவர்ந்து வந்தார்கள். இதனை,

**‘..... விழுத்தொடை மறவர்
தேம்பிழி நறுங்கள் மகிழின், முனைகடந்து
வீங்குமென் சுரைய ஏற்றினம் தருஉம்’**

**‘..... வீங்குசிலை மறவர்
பால்ஊழ் புக்குப் பயன்நிரை கவர்’**

(அகம். 105: 13-15, 377: 4-5)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் பகைவர் நடுங்கும்படி வலிய வில்லினை வளைத்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்ததை,

**‘..... கொடுவில் ஆடவர்
அணங்குடை நோன்சிலை வணங்க வாங்கி
பல்ஆன் நெடுநிரை தழீஇ.....’** (அகம். 159: 5-7)

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம்.

வேலையே கோலாகக் கொண்ட மறவர்கள், அக்கறைக் காவல் காத்தவர்களைக் கொண்டு அவர்களுடைய ஊரை எரித்தார்கள். பிறகு எரித்ததால் உண்டான விளக்கின் ஒளியில், ஆக்களைக் கவர்ந்து வந்தார்கள் என்பதற்குப் பின்வரும் பாடலடிகள் சான்றாகின்றன.

**‘வேல்கோல் ஆக ஆள்செலநூறி
காய்சின முன்பின் கடுங்கட் கூளியர்
ஊர்கடு விளகின் தந்த ஆயமும்’ (மதுரை. 690-692)**

**‘..... செங்கண் ஆடவர்
.....**

எல்ஊர் எறிந்து, பலஆத் தழீஇய’ (அகம். 239: 3-5)

வெண்ணெய் கடையும் மத்தினைக் கவர்ந்து கொண்ட மழவர்கள், தங்களுடைய செருப்புகளைத் தேய்த்துச் சென்று காவலையுடைய கன்றுகளின் ஆக்களைக் கொள்ளையிட்டார்கள் என்பதை,

**‘நூரை தெரிமத்தம் கொளீஇ, நிரைப்புறத்து
அடிபுதை தொடுதோல் பறைய ஏகி
கடிபுலம் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்’
(அகம். 101: 8-10)**

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

முல்லைத்திணைநிலை மாந்தராகிய ஆயர்கள் காட்டுப்பசுக்களை வசப்படுத்தி வீட்டுக் கால்நடைகளாகக் காவலில் வைத்து வளர்த்தார்கள். அக்கால்நடைகளையே எயினர்கள் வேட்டையாடும் நினைப்பில் கொள்ளையடித்தார்கள் என்பதை ஊகிக்க வழியுண்டு.

எயின மறவர்கள், கவர்ந்து வந்த ஆக்களைக் கட்டுவதற்காகக் கடிய ஒலியை எழுப்பும் தண்ணுமையை முழக்கினார்கள். இதனை,

**‘வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கண்
சேக்கோள் அறையும் தண்ணுமை’ (அகம். 63: 17-18)**

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம். வேட்டை விலங்கு கிடைத்து விட்டால், அதனை வேடர்கள் தண்ணுமை கொட்டித் தங்கள் சிறுகுடிக்கு அறிவித்த வழக்கத்தை இதனால் அறியலாம்.

கூட்டமாக வாழ்ந்த ஆயர்கள் தங்கள் ஆநிரைகளைச் சீழ்க்கை ஒலியால் அழைத்ததை அறிந்த வடுகர் தலைவன், மன்றத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஆநிரைகளைக் கன்றுகளோடு கவர்ந்து வந்தான். ஆநிரையிலிருந்த காளைமாட்டின் கழுத்தில் உணவினை உள்ளடக்கிய மூங்கில் குழாய் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. இதனைக் கீழ்வரும் பாடல்வழி அறியலாம்.

**‘பகைமுனை அறுத்துப் பல்இனம் சாஅய்
கணம்சால் கோவலர் நெடுவிளிப் பயிர் அறிந்து
இனம்தலைத் தருஉம் துளங்கு இமில் நல்ஏற்றுத்
தழுஉப்பினர் எருத்தம் தாழப் பூட்டிய
அம்தூம்பு அகம்அமைக் கமஞ்செலப் பெய்த
துறுகாழ் வல்சியர்தொழுஅறை வெளவி
கன்றுடைப் பெருநிரை மன்றுநிரை தருஉம்
நேரா வன்தோள் வடுகர் பெருமகன்’ (அகம். 253: 11-18)**

ஆநிரை கவர்தல் என்பது வேடர்கள் கூட்டமாகச் சென்று நிகழ்த்திய வேட்டைச் செயலாகும். கால்நடைகளைக் கொண்ட ஆயர்கள் மன்னராட்சிக்குள் பாதுகாவலைப் பெற்றிருந்தார்கள். வெட்சி வீரர்கள் கவர்ந்த இப்பசுக்களைப் பண்டமாற்றாக விற்றுக் கள்ளினைப் பெற்று உண்டார்கள் என்பதை,

**‘செல்நா யன்ன கருவிற் சுற்றமொடு
கேளா மன்னர் கடிபுலம் புக்கு
நாளா தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி’**

(பெரும்பாண். 139-141)

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாம்.

3.8 புறநானூற்றில் கரந்தைப் போர்

கரந்தைப் போர் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் பன்னிரண்டு பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை பற்றிய விளக்கங்களைப் பின்வருவனவற்றின் மூலம் அறிய இயலும்.

259-ஆம் புறப்பாடலின் விளக்கம், நிரை மீட்கும் வேட்கை கொண்டு புறப்பட்ட தலைவன் ஒருவனைப் பார்த்துச் சான்றோர் ஒருவர் அறிவுறுத்துவதாக அமைகின்றது. அப்பாடற் கருத்து பின்வருமாறு:

இடையிலே ஒளிவீசும் வாளுடன், வீரக்கழல் ஒலிக்க வரும் வீரனே போகாதே, சற்றே நில்! ஆநிரை கவர்ந்தனர் மறவர். நிரையோடு செல்லாது மீட்க வருவாரைக் குறித்துக் காட்டிலே எதிர்நோக்கிக் காத்துமிருக்கின்றனர். வெறியாடும் புலைச்சிபோலத் தாவித்துள்ளும் ஆநிரைகளை மீட்டுக்கொள்ளக் கருதி, அவரை எதிர்த்து நீ இப்போது போதல் வேண்டும்.

மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடலில் (புறம். 261) கரந்தை வீரனின் தளராத வீரம் புலப்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம்.

எம் இறைவனின் பெரிய இல்லமே! நின் முற்றம் நீரற்ற ஆற்றிலே கிடக்கும் ஓடம்போலப் பொலிவிழந்து கிடக்கக் காண்கின்றேனே! மதுவுஞ் சோறும் வழங்கி வந்த சிறப்பெல்லாம் மறைந்தனவே! என் கண்மணிகள் சோர்ந்து வீழ்வதாக நெய்சொரிந்த ஆட்டிறைச்சியைப் பொரித்து, இரவலர் காண முன்பு சமைத்து வழங்கினான். அதுவும் கழிந்தது. இன்றோ பகைவர் கவர்ந்த ஆநிரைகளை மீட்டுத் தந்த அப்போரிலே அவன் வீழ்ந்தான். நடுகல்லும் ஆயினான்! இல்லமே கைம்மைக் கோலம் மேற்கொண்டு பொலிவிழந்து தோன்றும் அவன் மனைவியைப்போல, நீயும் நின் பொலிவு அனைத்தும் அழிந்தனையோ!

தன் ஊர்ப் பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்த வீரருடன் போர் செய்து அவற்றை மீட்டு வீரமரணம் எய்திய காளை ஒருவனின் இறப்பிற்கு முன்பின் நிலைகளைக் கண்டு வருந்துவதாக இப்பாடலடிகள் (புறம். 261) விளங்குகின்றன.

மறவர் புடைசூழச் சென்று பசுக்களை மீட்டு வந்துகொண்டிருந்த தலைவனை வெட்சி வீரர்கள் அம்பெய்திக் கொல்ல, அவன் நடுகல்லாயினான். அத்தலைவனின் பெருமைகளைச் சான்றோர் ஒருவர் எதிரே வந்த பாணனுக்கு எடுத்துச் செல்வதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது (புறம். 263).

பல பசுக்களாகிய திரண்ட நிரையை மீட்டுத் தன்னோடு கொண்டு வந்தான் அத்தலைவன். அவ்வாறு வரும்போது இயல்பாகவே போர்த்தொழிலில் மேம்பட்ட வீரர்கள் அஞ்சி ஓடக்கரையை உடைத்துச் செல்லும் பெருவெள்ளத்தைத் தாங்கி நிற்கும் அணையைப் போலத் தான் ஒருவனாகவே எதிர்நின்று வில்லினின்றும் உமிழப்பட்ட விரைந்த அம்புகளால் மூழ்கப்பெற்று நடுகல்லாயினான். பெருங்களிற்றின் அடிபோலத் தோன்றும் ஒரு கண்ணினைக் கொண்ட பெரிய பறையை உடைய இரவலனே! நீ போகின்ற போது அதனைத் தொழுது செல்லுதலைப் பாதுகாப்பாயாக! அவ்வாறு செய்தால் வறண்ட இக்கொடிய வழியில் வண்டுகள் மேம்பட்டு வாழும் எனச் சான்றோர் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

தன் ஊர் ஆநிரைகளைப் பகைவர் கவர்ந்தமை அறிந்த தலைவன் ஒருவன் அப்பகைவரை வென்று ஆநிரையை மீட்குங்கால் மார்பில் அம்புபட்டுத் தன் ஊர்க்கு அண்மையில் வந்து உயிர் துறந்தான். இதனை அறியாத பாணன் அவனைக் காண வந்து கொண்டிருந்தான். வழியில் தீ நிமித்தம் ஏற்பட்டது. இடைவழியில் வேறொரு பாணனைக் கண்டான். அவன் தலைவனின் மறச் செயலையும் நடுகல்லானமையையும் எடுத்துக் கூறுவதாகப் பாடல் அமைகிறது (புறம். 260).

பருக்கைக் கற்களைக் கொண்ட இடத்து மேடு அமைத்தனர். மரலைக் கீறி எடுத்த நாரினால் சிவந்த பூக்களைக் கொண்ட கண்ணியைத் தொடுத்தனர். அழகிய மயிற்பீலியைச் சூட்டிப் பெயரை எழுதி கல்லும் நட்டனர். கன்றுகளுடன் கறவை மாடுகளையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்து பகைவரை விரட்டிய நெடுந்தகை இறந்துபட்டமை அறியாது பாணரது சுற்றம் இன்னும் வருமோ என வருந்துவதாகப் பாடல் அமைகிறது (புறம். 264).

‘பல் ஆன் கோவலர் படலை சுட்டி’ (புறம். 265 -4) என்பதன் மூலம் நிரை மீட்கப் போர் செய்து வீரன் கல்லாயினான். ஆதலின் அவனுக்குக் கோவலர் படலை சூட்டி வழிபட்டனர் என்பது புலப்படுகிறது.

கரந்தை சூடிப் போருக்குச் சென்ற வீரன் ஒருவன் வாளால் வெட்டுண்டு வீழ்ந்துபட்டமைக்கு வேந்தரும் சான்றோரும் வருந்தினர். அவ்வருத்தத்தை, அவனை ஈன்ற அன்னைக்கு உரைப்பதாக ஒரு பாடல் அமைந்துள்ளது (புறம். 270).

அனைவரினும் மேலாக அரசனால் மதிக்கப்பட்ட தன் மகன், நன்றிக் கடனாக, இன்னும் தன் உயிரைத் தருவதற்குரிய காலம் வரவில்லையே என்று மறக்குடி மகள் ஒருத்தி ஏங்குவதாகப் பின்வரும் பாடலடிகள் அமைகின்றன.

'வெள்ளை வெளியாட்டுச் செச்சை போலத்

தன் ஓர் அன்ன இளையர் இருப்ப,

பல்மீது நீட்டிய மண்டை என் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலில் கிடப்பி,

தூவெள் அறுவை போர்ப்பித்திலதே' (புறம். 286)

வேந்தனே! நின் பாட்டனுக்கு இவன் பாட்டன் மெய்க்காப்பாளனாய் இருந்தவன். நின் பாட்டன் மீது பகைவர் எறிந்த வேலைத் தன் மார்பிலே தாங்கி, ஆரக்காலோடு தச்சன் வடிக்கும் குடம்போல, வேல்கள் பாய மாய்ந்தவன் இவன் பாட்டன், இவனும் மறப்புகழ் நிறைந்த வலிமையுடையவன். கதிரவனின் வெம்மையான கதிர்கள் உறைக்கும்போது ஓலைக்குடை காத்தலைப் போல, நின்னைக் குறித்து வரும் வேலையும் மறைத்துக் காக்கும் ஆண்மையாளன் இவன். ஆதலின், இவனுக்கே முதலில் கள்ளினைத் தருக! அதன் பின்பே நீயும் உண்பாயாக! என வீரன் ஒருவனின் குடிச் சிறப்புக் கூறி அவனுக்குத் தரும் வகை சிறப்புச் செய்க என்று வேண்டுவதாக ஒரு பாடல் அமைகிறது (புறம். 290)

பகைவரோடு பொருது வீழ்ந்து கிடந்த தன் தலைவன் மார்பில் அரசன் அணிவித்த மணிமாலை கண்டு மகிழ்ந்து புலம்பிய தலைவி பற்றியதாக ஒரு பாடல் அமையும் (புறம். 291). அதுவருமாறு: சிறுவர்களே! வெள்ளாடை அணிந்து, அதோ புண்பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் கருநிறத்தோனான எம் தோழனை மொய்க்கும் பறவைகளை வெருட்டுங்கள். யானும், விளரி பாடி வெண்ணாரிகளை வெருட்டுவேன். வேந்தன் பொருட்டு உயிர் நீத்தான். அவன்! தன் மாலையை அவனுக்கு அணிந்து, அவன் மாலையைத் தான் அணிந்து, அந்நாள் போற்றிய வேந்தனும் அவன் நிலைகண்டு துயருறுவான். எனவே, நீவிர் விரைந்து அவனிடத்தே செல்வீராக!

போருக்குத் தன்னை முன்னே ஏவாமல் தன் தலைவன் முந்திச் சென்ற செயலுக்கு வீரன் ஒருவன் வருந்துவதாக பாடலொன்று அமைகிறது (புறம். 298). தெளிந்த கள்ளைத் தான் பருகிச் சுவைமிக்க இனிய பண்பினான். இப்போது, பகைவரின் காவலரண்களை முற்றுகையிட்டவனாக, இதழ்களை மடித்து முழக்கமிட்டு, 'நீ முந்திச் செல்' என்று எம்மை ஏவாது தானே முற்படச் செல்லுகின்றானே! இதுவோ அவன் அன்பு! என்பதன் மூலம் கரந்தை மறவர் களின் மறவுண்வினை அறிய முடிகின்றது. போரில் இறந்த கரந்தை மறவர் களுக்கு நடுகற்கள் நடப்பெற்றுள்ளதையும் மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

3.9 சிலப்பதிகாரத்தில் ஆநிரை கவரும் சமூகத்தாரின் செயல்பாடுகள்

சிலப்பதிகாரத்தில் ஆநிரை கவரும் சமூகத்தினராக எயினர்கள் காணப்படுகின்றனர். எயினர்கள் வழிப்பறிக் கொள்ளையையும், ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருவதையும் தொழிலாகக் கொண்டனர். நிலத்தின் தன்மை எவ்விதப் பயிர்த்தொழிலுக்கும் ஏற்றதாக இல்லாத காரணத்தினாலும், உடலுரம் மிகுந்தவர்களாக இருந்ததனாலும் அவர்கள் வேறு தொழில்களில் சிந்தனையைச் செலுத்தாமல் ஆநிரை கவர்வதில் ஈடுபட்டனர் என்று (சு. முத்தையா. 1998) குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் அம்பை வில்லோடு பிடித்து உயர்ந்த இடத்தின் மேல் ஏறி வழியில் வருவோரை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பர். வழிச்செல்வோர் அருகில் வந்ததும் தம் அம்பால் எய்து கொல்வர் (அகநானூறு. 319). சிலர் இருள் நிறைந்த விடியற்காலை வேளையில் வேற்று நிலங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள ஊர்களிலிருந்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்து அவற்றை ஊர் மன்றுகளிலே அடைத்து வைத்தனர் (அகம். 63, 67). கவர்ந்து வந்த நிரையைத் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வர் (அகம். 97).

இவ்வாறாக வாழ்ந்த எயினர்களுக்கு ஊன் கலந்த சோறும் கள்ளுமே தலையாய உணவாக அமைந்தன. கொற்றவையே எயினர்களின் வழிபடு தெய்வமாகும். கொற்றவைக்கு விலங்குகளைப் பலி கொடுத்துப் படைப்பது உண்டு. பாலைநில மக்கள் ஆநிரை கவரச் செல்லும்முன் தம்வழிபடு தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ததையும், வழிபடாமல் சென்றால் தமக்குத் தீமை நேரும் என்பதனையும் அறிந்தவர்களாய் இருந்தனர். இவற்றிற்கான சான்றுகள் சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியின்வழி அறியலாம். சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியில் வேட்டுவர் தம் வறுமை நீங்கி வேட்டை வளம்பெறத் தம் வழிபடு கடவுளாம் கொற்றவையாகத் தம் குலப்பெண் ஒருத்திக்குக் கோலம் செய்து வாழ்த்த, அவள் ஆவேசம் வரப்பெற்றுக் கொற்றவையாகக் கூத்தாடி அருள்புரிந்து எயினர்களைப் பார்த்து பின்வருமாறு முழங்குகிறாள்.

வழங்குவில் தடக்கை மறக்குடித் தாயத்துப்

கட்டுஉண் மாக்கள் கடந்தரும் என ஆங்கு (சிலம்பு.வேட்டுவ. 6-19)

இப்பாடலின் பொருள்: 'சுற்றிலும் முள்வேலியிட்ட எயினர்களின் குடியிருப்பின் நடுவே சாலினி வந்து நிற்கிறாள். அதாவது எயினர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி உண்ணும் நடு ஊர் மன்றத்தில் தெய்வமேறிய நிலையில் மருள் வந்து ஆடத் தொடங்குகிறாள். அவளுடைய உடல் மயிர்கள் குத்திட்டு நிற்கின்றன. கைகளை ஓங்கி உயர்த்தி வீசுகிறாள். கால்களைப் பெயர்த்து ஆடுகிறாள். எயினர்களே! பெரிய கைகளால் வில்லேந்தி அம்பெய்தும் மறக்குடிகளே! கொற்றவையிடம் உங்களுடைய பழைய கடனைச் செலுத்தி விடுங்கள்! அறக்குடிகளிடம் ஆநிரைகள் மிகுதியாகிவிட்டன. உங்களுடைய

மன்றுகளோ ஆநிரையில்லாமல் பாழடைந்து இருக்கின்றன. அறக்குடி மக்கள் போல் செருக்கடங்கி வீரமிழந்து நிற்கின்றீர்கள். வழிப்பறி, ஆநிரையில்லாமல் வளங்குன்றிக் காணப்படுகின்றீர்கள். இந்நிலை மாற வேண்டுமானால் கலை அமர் செல்வியாகிய கொற்றவைக்கு நேர்த்திக் கடனைச் செலுத்திவிட்டு நிரைகவரப் புறப்படுங்கள்! கடனைச் செலுத்தாமல் வெற்றிபெற மாட்டீர்கள்! கள்ளுண்டு களவு செய்யும் உங்கள் வாழ்வில் வெற்றியடைய வேண்டுமானால் கொற்றவைக்கான காணிக்கையைத் தாருங்கள், என முழங்கிறாள்.

இவ்வாறாக எயினர்கள் கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்யாமல் இருந்ததனையும், கொற்றவை வழிபாடு செய்யக்கோரி வலியுறுத்தியதனையும் இதன்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3.9.1 குமரிக்குக் கொற்றவை வேடம் புனைதல்

எயினர்கள் கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டித் தம் குலப்பெண் ஒருத்திக்குக் கொற்றவைக் கோலம் புனைந்ததனைப் பின்வரும் வேட்டுவரிப் பாடலின் கருத்துக்கள் மூலம் அறியலாம்.

வீரமறவர்கள் பழங்குடியில் பிறந்த குமரிப்பெண் ஒருத்தியின் கூந்தலுக்குச் சிறிய வெள்ளிய குட்டிப் பாம்புபோல் பொன்னால் செய்த சரட்டினால் குறுகிய நெளிந்த கூந்தலை நீண்ட சடையாகச் சுற்றிக் கட்டினர். பின்னர் கட்டுவேலி அமைத்த தோட்டத்தில் உள்ள பயிரை அழித்த காட்டுப் பன்றியின் கொம்பைப் பிடுங்கி, அதைப் பிறைத்திங்கள் போல் தலையில் சூட்டினர். அடுத்து வலிமைமிக்க புலியின் வாயைப் பிளந்து, அதன் பல்லை எடுத்து ஒழுங்காகத் தாலி போல் கோத்துக் கழுத்தில் கட்டினர். கட்டியபின் வரிகளும், புள்ளிகளும் உடைய அந்த அழகிய புலித்தோலை இடையில் அணிவித்தனர். பின்னர் வில் ஒன்றை

வளைத்துக் கையில் கொடுத்தனர். பின்னர் முறுக்கிய கொம்புகளை உடைய எருதின் மேல் அமரச் செய்து, மதனப் பாவையும், கிளியும், காட்டுக் கோழி இறகும், மயில்தோகையும், பந்தும், கழற்சிக்காயும் தந்து பணித்தனர்.

வண்ணக் குழம்பும், சுண்ணப் பொடியும், குளிர்ச் சந்தனமும், எள்ளுருண்டையும், ஊன் உணவும், பூக்களும் அகில் புகையும், இன்னும் உண்டான வாசனைப் பொருட்களும், பணிப்பெண்கள் ஏந்திப் பின்தொடர வழிப்பறி செய்யும்போது முழங்கும் பறைச் சத்தமும், சூறை இடும்போது ஊதும் குழலும், கொம்பும், புல்லாங்குழலும், பேரொலி எழுப்பும் காண்டா மணியும், கூடி ஒலிக்க, அவற்றை எல்லாம் அந்தக் குமரிப் பெண் முன்னர் வரிசையாக வைத்துத் தான் தந்த வெற்றிக்கு விலையாக, பலிக் கடன் பெறுகிற பலி பீடத்தை வணங்கிப் பின்னர்க் கொற்றவை வாகனத்தையும் தொழுது வணங்கித் துதித்தனர்.

இவ்வாறாக எயினர்கள் குலப்பெண்ணுக்குக் கொற்றவைக் கோலம் புனைந்து, வெற்றிக்கு விலையாகப் பலிக்கடன் பெறுகிற பலிபீடத்தை வணங்கிப் பின்னர்க் கொற்றவை வாகனத்தைத் தொழுததை அறியமுடிகின்றது.

3.9.2 மரக்கால் கூத்து

அவ்விடத்திலேயே கொன்றையும், துளசியும் சேரக்கட்டிய, மலர்கள் நெருங்கத் தொடுத்த மாலையைத் தோள்மேல் அணிந்து, அரக்கர்கள் வருந்தவும் தேவர்கள் மகிழவும் ஆடிய மரக்கால் கூத்தும் நடக்கும்.

3.9.3 வாள் கூத்து

அழகிய பொன்னால் செய்த மணிகளை உடைய பாதச் சிலம்பும், மேகலையும் ஒலிசெய்து முழங்க மாயம் புரிவதால் வல்லவர்களான வாளேந்திய அரக்கர்கள் அழிந்தொழிய, கொற்றவை மரக்கால்மேல் நின்று வாள் கூத்திடுவேன். இப்படி மாயம் புரியும் வானரக்கர் வீழ்ந்தழிய, கொற்றவை மரக்கால் மேல் நின்று வாள் கூத்து நிகழ்த்தினாள். இவளுடைய காயாம் பூப்போன்ற உடல்வனப்பைப் போற்றி விண்ணவர்கள் கைதொழுது தூவும் மலர்கள் மாரியாய்ப் பெய்யும் எனவும் வாள் கூத்துப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

3.9.4 வெட்சி புனையும் வீரர்கள்

பகைவர்க்கு அச்சம் தரும் அழகிய சிற்றூரில் உள்ள ஒருவன் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்துசெல்ல முயலும்போது ஆடும் வெட்சி மலர் மாலையை, வெள்ளிய வாள் ஏந்திய கொற்றவையும் விரும்புவாள். வெட்சி மலர்மாலை சூட, வெள்ளிய வாள் ஏந்தும் கொற்றவை விரும்பி விட்டால் பகைவர் ஊரைச் சூழ்ந்த காட்டிடை, கரிக்குருவி, கடுங்குரலெடுத்துக் கூவி, அவ்வூருக்குச் சூழ உள்ள கேட்டைக் காட்டிவிடும்.

வீரன் கள் விற்பவளிடம் கள் கேட்க, முன் வாங்கிய கடன் தரப்படாததால் கள் தரப்படமாட்டாது என்று கூற, அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத அவன், வில்லைக் கையில் ஏந்தி, பறவைகளின் பின்தொடர்ந்து சென்று பகைவர்களின் பசுக் கூட்டத்தைக் கவர்ந்து வரப் புறப்படுவான். அப்படி அவன், பகைவர் பசுக் கூட்டத்தைக் கவர்ந்து வரப் புறப்படும்போது, தான் கையில் கொண்டிருக்கும் சிங்கக்

கொடியை எடுத்துக்கொண்டு, தேவி கொற்றவையின் பின் வில்லேந்தியவனாய் வீரன் செல்வான்.

3.9.5 கவர்ந்த ஆநிரைகளைப் பகிர்ந்தளித்தல்

வீரன் வேடர்குலப் பெண்ணைப் பார்த்து இவற்றைப் பார்! இவை எல்லாம் நின் தந்தை முதலியோர், முன்பு வேட்டை ஆடிக்கொண்டு வந்த பசுக் கூட்டங்கள். இவை எல்லாம் இன்று வேல் வடிக்கும் கொல்லர், பறை கொட்டுபவர், இசையோடு நல்ல யாழ் மீட்டிப் பாடும் பாணர் இவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாம் நின் முன்னோர்கள், பசுக் கூட்டங்கள் மீட்க வருவோர் வருந்திப் புலம்பக் கவர்ந்து வந்த இளம் பசுக்கூட்டங்கள், இவை, கள் விற்பவள் நன்கு உளவறிந்து கூறும் ஒற்றன், புள் நிமித்தம் கூறும் சோதிடன் இவர்கள் வீட்டின் முற்றத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாம் நின் தந்தை முதலானோர் வெளியூர் சென்று அவர்கள் வருந்தி அழக் கவர்ந்து கொண்டு வந்த பசுக்கூட்டங்கள். இவை இன்று காடு மொழிபேசும் நரைத்துப் பழுத்த தாடி உடைய மறவர்கள் வீட்டிலும், மறத்தியர்கள் வீட்டு முற்றத்திலும் நிறைத்திருக்கின்றன என்று கூறுவதன் மூலம் வெட்சி வீரர்கள் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளை பகிர்ந்தளித்துள்ளமையினை அறிய முடிகின்றது.

3.9.6 கொற்றவைக்குக் குருதிப் பலி செலுத்துதல்

அழகிய மணிமுடி அணிந்த தேவர்கள், தம் அரசனாகிய தேவேந்திரனுடன் வந்து பணிகின்ற நீலமணி போலும் நிறம் உடையாய்! உன் மலரடி பணிந்து வணங்குகின்றோம். திரண்ட பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து வந்த மறவர்கள் பகைவரை வென்று பெற்ற தங்கள் வெற்றிக்கு விலையாகத் தருவது, சிந்தும் இரத்தமும் சதையுமே ஆகும்.

பறையும், மத்தளமும், கொம்பும் ஒலி செய்து முழங்க வருகின்ற, புலிபோன்ற மறவர்கள் நள்ளிரவுக் காலத்தில் குமரித்தெய்வதை, அடிபணிந்து, நேர்த்திக் கடனாகக் குருதியைக் கொட்டுவர்.

புதிதாக வழிநடக்க வருபவர்கள் மிகுவதாய்ச் செல்லும் வழிப்பாதை செழிப்படையும் வகையில் அம்போடு கூடிய வில்லேந்திய மறவர்கள் தரும் நேர்த்திக் கடனாகிய பலியை ஏற்பாய் என்று கூறுவதன் மூலம் எயினர் களின் செயல்பாடுகளை அறியமுடிகின்றது.

மேற்கூறிய சான்றுகளின் வழி எயினர் சமூகத்தினரே ஆநிரை கவரும் போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதனை அறியவியலும். இவர்களே வெட்சி மறவர் என தொல்காப்பியத்துள் பதிவாகியுள்ள சான்றுகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

3.10 பெருங்கற்படைக்கால நடுகற்கள்

சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கையை உயர்நிலைக்கு இட்டு சென்றவர்கள். அவர்களுக்கு முன்பு தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பெருங்கற்படைக்காலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் ஆவர். திராவிடப் பண்பாட்டின் முக்கியக் கூறாக விளங்கிய 'இறந்தவர்களைப் புதைத்து அவர்களை வழிபடுகின்ற வழக்கம்' பின்னாளில் பெருங்கற்படைச் சின்னங்களாக உருவாவதற்கு அடிகோலியது எனலாம். நீத்தோர் நினைவாகப் பெரிய கற்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே இந்தியாவின் தீபகற்பப் பகுதியில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பற்றிக் கா. ராஜன் (2000) தம் நூலில் விரிவாக விளக்கியுள்ள செய்தியை இப்பகுதி இங்கு விவரிக்கிறது.

பெருங்கற்களைக் கொண்டு நீத்தோர் நினைவு சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டதன் காரணத்தால் இது பெருங்கற்படைக் காலம் எனத் தொல்லியலாளரால் அழைக்கப்படுகிறது. இப்பெருங்கற்படைக் காலம் தமிழகத்தில் கி.மு. ஆயிரம் முதல் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டு வரை நின்று நிலைத்திருந்தது. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இப்பண்பாட்டுக் காலம் தென்னகத்தில் வழக்கில் இருந்ததால் இது பல்வேறு பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலைகளைப் பெற்றது. அதனால், இதன் தொடக்கக் காலத்திற்கும் இறுதிக் காலத்திற்கும் இடையேயான பண்பாட்டுக் கூறுகள் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன.

இப்பண்பாட்டுக் காலத்திற்குரிய சில சிறப்பம்சங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் விரவிக் கிடப்பதால், இதன் இறுதிக்காலம் சங்க காலத்தோடு தொடர்பு உடையதாகக் காணப்படுகிறது. பெருங்கற்படைக் காலத்தின் முக்கியப் பண்பாட்டுக் கூறான பரண் உயர் பதுக்கைகள் தமிழகத்தின் தகடூர், நாடு முழுவதும், தொண்டை நாட்டின் மேற்குப் பகுதிகளிலும், கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளிலும், பாண்டி நாட்டின் மேற்குப் பகுதிகளிலும் அதிகமாகக் காணப்படுவதால் இப்பெருங்கற்படைச் சின்னங்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் வடக்கிலிருந்து தெற்காகத் தமிழகத்திற்குள் ஊடுருவியிருக்க வேண்டும் எனவும் காலத்தால் முந்திய பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் தமிழகத்தின் வடபகுதி மாவட்டங்களிலும் பிந்தியவை பிற பகுதிகளிலும் இருக்க வேண்டும் எனவும் தொல்லியலாளர் கருதுகின்றனர்.

3.10.1 நடுகல் மரபின் நான்கு வளர்ச்சி நிலைகள்

பெருங்கற்களாகை கொண்டு நேர்த்தியாக உருவாக்கப்பட்ட சின்னங்கள் இடையே வளர்ச்சித் தன்மை காணப்படுவதை அறியலாம். இவ்வளர்ச்சி நிலையைச் சங்கப் பாடல்களும் மறைமுகமாக உணர்த்தி

நிற்கின்றன. இதை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் குறிஞ்சி மற்றும் முல்லைநில வாழ்மக்களின் குறிப்பாக வட தமிழ்நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டு நிலை புலப்படும்.

இந்தியாவில் பெருங்கற்படை, நடுகல் தொடர்பான தெளிவான செய்திகள் முதன்முதலில் சங்க இலக்கியத்திலேயே காணப்படுகின்றன என்பது இவ்விலக்கியத்திற்குரிய சிறப்புத்தன்மை ஆகும். இருபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட சங்கப் புலவர்கள் இந்நடுகல் குறித்துப் பல்வேறு செய்திகளைத் தந்துள்ளனர். தமிழகத்தில் கிடைத்த நடுகற்கள் பெரும்பாலும் வட்டெழுத்து வரிவடிவத்தில் காணப்படுகின்றன. இவை சங்க காலத்தைச் சார்ந்த நடுகற்களாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. காரணம், சங்ககால ஊர்களாகக் கொற்கை, மாங்குடி, உறையூர், அரிக்கமேடு, கரூர், கொடுமணல், அழகன்குளம் போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்வுகளில் கிடைத்த பாணை ஓடுகளிலும் சமணத் துறவிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட கற்குகைகளிலும் காணப்படுகின்றன. மன்னன் நெடுஞ்செழியன், சேரமன்னன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், அதியமான் ஆகியோரின் கல்வெட்டுக்களிலும், பாண்டியன் பெருவழுதி, சேரமன்னர்கள் மாக்கோதை, கொல்லிப்பாறை வெளியிட்ட காகுகளிலும் தமிழ்ப்பிராமி எழுத்து வரிவடிவமே காணப்படுகிறது. எனவே, சங்ககாலத் தமிழகத்தில் புழக்கத்தில் இருந்த வரிவடிவம் தமிழ்ப்பிராமிதான் என்பதில் எவ்வகை ஐயப்படும் இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.

சங்க மருவிய காலத்திலேயே குறிப்பாக, கி.பி. 4-5ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தமிழ்ப்பிராமி வரிவடிவம் வட்டெழுத்து வரிவடிவமாகத் திரிபுற்றுப் பின்னர் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் வட்டெழுத்து என்ற முழுமையான வரிவடிவத் தன்மையைத் தமிழகம் முழுவதும் அடைகிறது.

சங்கப் பாடல்களில் வரும் நடுகல் தொடர்பான செய்திகள் பெரும்பாலும் அதியமான் ஆட்சிபுரிந்த தகடூர்ப் பகுதி, நன்னன் ஆட்சிபுரிந்த செங்கம் பகுதி, மலையமான் திருமுடிக்காரி ஆட்சிபுரிந்த கோவிலூர்ப் பகுதி, பாலாறு ஆற்றில் நீர்ப்பிடிப்புப் பகுதியில் மட்டுமே கிடைப்பதாலும், பிற்காலத்திய வட்டெழுத்து நடுகற்கள் இப்பகுதியிலேயே நிறைந்து காணப்படுவதாலும் இச்சங்கப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் இப்பகுதி குறித்துப் பாடப்பட்டவையாகவே உள்ளன.

தமிழகத்தில் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும், சங்கப் பாடல்களின் அடிப்படையிலும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் நடுகற்களாக மாறியதை நான்கு வளர்ச்சி நிலைகளில் பார்க்கலாம்.

அகப் பாடல்களில் வரும்,

1. அம்பின் விசை இட வீழ்ந்தோர்

எண்ணு வரம்பு அறியா உவல் இடு பதுக்கை

(அகம். 109: 7-8)

2. வில் இட வீழ்ந்தோர் பதுக்கை

(அகம். 157: 5)

3. ஆள் அழித்து உயர்ந்த அஞ்சவரு பதுக்கை

(அகம். 215: 11)

4. படுகளத்து உயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை

(அகம். 231: 6)

போன்ற சொற்றொடர்கள் தெளிவாக இறந்துபட்ட வீரர்களுக்குப் பதுக்கை எழுப்பப்பட்டன என்பதைச் சுட்டுகின்றன.

நிலத்திற்கடியில் எழுப்பப்பட்ட ஏராளமான இத்தகைய கற்பதுக்கைகள் அகழாய்வுகளின் மூலம் வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். இதனை முதல்நிலை பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் என்று கூறலாம்.

இரண்டாம் நிலையில் பெருங்கற்படைச் சின்னமான கற்பதுக்கையைச் சுற்றி நெடுங்கற்கள் நடப்பட்டன. இவை பெரும்பாலும் தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்டு இறந்துபட்ட வீரர்களுக்காக எழுப்பப்பட்டவை என்பதனை அறியலாம். ஆனால், முதல்நிலைப் பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் பெரும்பாலும் வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பால் இறந்துபட்டவர்களுக்காக எழுப்பப் பட்டவையாக உள்ளன.

‘----- நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர்தொறும்
பீலிகூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
----- நிரை கண்டன்ன
உவல் இடு பதுக்கை -----

(அகம்.67: 8 -10, 13 -14)

‘பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி

(புறம். 264: 1)

‘----- பெயர் பொறித்து,
இனி நட்டனரே, கல்லும், கன்றொடு
கறவை தந்து பகைவர் ஓட்டிய
நெடுந்தகை -----

(புறம். 264: 3 - 6)

இப்பாடல் வரிகள் தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்டு இறந்த மறவர்களுக்குக் கற்பதுக்கைகள் உருவாக்கி அதனுடன் நெடுங்கற்கள் நடப்பட்டன என்பதை உணர்த்துகின்றன.

இத்தகைய சின்னங்கள் கி.மு. 3 -1 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு இடைப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும். இப்பாடலில் காணப்படும் பெயரும் பீடும் எழுதி, பெயர் பொறித்து என்ற சொற்றொடர்கள் வீரனின் உருவம் வண்ணமாகத் தீட்டப்பட்டதையும், பொறிக்கப்பட்டதையும் குறிக்கின்றனவே தவிர எழுத்து வரிவடிவத்தைக் குறிப்பிடவில்லை என்று கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பெயர் பொறித்து என்பது வீரனின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டதாகச் கூறி வட்டெழுத்துப் பொறிப்புப் பெற்ற

பிற்காலத்தில்ய நடுகற்களைச் சுட்டிக்காட்டிச் சங்கப் பாடல்கள் கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை என்று கூறுவது கள ஆய்விலும், அகழ்வாய்விலும் கிடைக்கும் சான்றுகளுக்கு மாறாக உள்ளது என்பதை இவை உணர்த்துகின்றன.

மூன்றாம் நிலையில் பெருங்கற்கடைச் சின்னத்தின் முக்கிய கூறாக விளங்கிய கற்பதுக்கைகளைத் தவிர்த்து அப்பண்பாட்டின் இறுதிக் கூறாக விளங்கிய நெடுங்கல்லை மட்டும் தொறுப்பூசலில் ஈடுப்பட்டு இறந்த மறவர்களுக்கு எழுப்பினர். அகப்பாடல் குறிப்பிடும் (269) நட்ட போலும் நெடுங்கல் என்பது இதையே குறித்தது எனலாம். இவை கி.பி. 1-2 – ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாக இருக்கலாம்.

நான்காம் நிலையில் இந்த நெடுங்கற்கள் அளவில் சிறுத்து நடுகற்களாக, கி.பி. 2 – 3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மாறியிருக்க வேண்டும் என்பதை 'எழுத்துடை நடுகல்' (அகம். 53), 'முதிர் நடுகல்' (அகம். 297), 'நடுகல் ஆயினன்' (புறம். 221) போன்ற சொற்றொடர்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

பெருங்கற்படைச் சின்னப் பண்பாட்டில் ஏற்பட்ட நான்கு நிலைகளிலான வளர்ச்சியை அண்மையில் வெளிக்கொணரப்பட்ட தொல்லியல் தரவுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. தகடூர்ப் பகுதிகளிலும், செங்கம் பகுதிகளிலும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்ற பகுதியிலேயே நடுகற்களும் நடப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

3.11 சங்க இலக்கியத்தில் நடுகற்கள்

தமிழர்கள் இறந்தவர்களுக்கு நடுகல் வைக்கும் மரபினை,

*‘காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை மரபினை,
சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்றும்
இருமுனுறு வகையில் கல்லொடு புணர்’*

(தொல். புறத். 5)

எனத் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார்.

போர்க்களத்தில் போர் செய்து மடிந்த மறவர்க்கும் நிரை கவரும்போதோ, நிரை மீட்கும்போதோ இறந்தவர்களுக்கு

எடுக்கப்படுவதே நடுகல் ஆகும். இவ்வகையான நடுகல் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

ஐங்குறுநூற்றில் நடுகல் பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. அதுதரும் விளக்கமாவது: சிறந்த அம்பு தொடுக்கும் வீரர் தம் வில்லைத் தொடுக்க எதிர்நின்று உயிர்விடும் வீரர் பொருட்டு நடப்படும் நடுகல்லில் அவரது பெயரும் அவரின் பெருமைகளும் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

பட்டினப்பாலையில் வேல்களை நட்டு அந்த வேல்களின் தலையில் கேடயங்களை வரிசையாக வைத்து, நடுகல் நட்டு அதற்குக் காவல் வைத்ததுபோல இருக்கும் பரதவர் குடியிருப்பு என நடுகல்லினைப் பற்றி செய்தி உள்ளது (ப. பா. 79).

கரந்தை வீரர்கள் தமது அம்பினால் வெட்சியரை வீழ்த்தி ஆநிரையை மீட்டனர். பின்னர்த் தம் வலிய ஆண்மைக்கு அறிகுறியான மணற்குன்றின் மேலுள்ள நடுகல் தெய்வத்தை வழிபடுவதற்காக, அக்கல்லில் மயில் தோகைகளைச் சூட்டிச் செம்மறிக்குட்டியையும் பலி கொடுத்து வழிபாடு செய்தனர் என்று அகநானூறு விளக்கியுள்ளது (அகம். 35).

பாலை நிலத்தில் கள்ளிக் காடுகள் நிரம்பியிருந்தன. அப்பாலை நில வழியிலே வலிமையான பற்களையுடைய செந்நாய் தன் பிணவுடன், பிழையாது எய்வதில் சிறந்தவர்கள் வில்லில் அம்பினைத் தொடுத்து எய்ய இறந்துபட்டோரது பெயரும் பீடு எழுதிய எழுத்துக்களுடைய நடுகல்லின் இனிய நிழலிலே சென்று தங்கியிருக்கும் என்று அகநானூற்றுப் பாடலில் நடுகல்லின் சிறப்புக் (அகம். 53) கூறப்பட்டுள்ளது.

கரந்தை மறவர்கள் அரத்தினால் போழ்ந்து அராவப்பட்ட முனையைக் கொண்ட பற்களையுடைய அம்புகளையும் இடுக்கிக் குறி பார்க்கும் பார்வையினையும் உடையவர்கள். அவர்கள் பருக்கைக்

கற்களுள்ள அகன்ற மேட்டு நிலத்தில், நெல்லிக் கனிகளைக் கொண்டு நீண்ட இடங்களில், இருட்டு வேளையில் தம் ஆநிரைகளை மீட்க வேண்டி வெட்சியாருடன் நற்போரிட்டு வென்று வீரமரணம் அடைந்தனர்.

நடுகற்களில் மானம் மிகுந்த அம்மறவர்களுடைய பெயரினையும், வெற்றியினையும் பொறித்தனர். மயில்தோகையினைச் சூட்டிய நடுகல்லும், நடுகற்களின் முன் வேலும், அதனருகில் கேடயமும் அடைந்திருந்த இக்காட்சி, போர்முனை இருப்பைப் போன்று காட்சி தந்தது என்று அகநானூறு 67-ஆம் பாடல் கூறுகிறது.

வெட்சி சூடின மறவர்கள் விடியற்காலையில் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்து கொண்டுபோகும் வழியானது அச்சம் தரும் கொடிய பாலை நிலத்தினைக் கொண்டது. வெட்சியாருடன் போரிட்டு ஆநிரைகளை மீட்வரச்சென்ற கரந்தையர், போரில் இறந்தனர். அவர்களுக்கு நடுகல் நடப்பட்டு அந்நடுகல்லில் மயில்தோகையும், அக்கற்கள் முன் வேலும், அதனருகில் கேடயமும் அமைந்திருந்தன. அக்காட்சியானது அவ்வழியே செல்லக்கூடிய பிற மறவர்களுக்கு அச்சம் தரும் செயலினை உடையதாகக் காணப்படுகிறது என்பதனை அகப்பாடல் குறிக்கின்றது (அகம். 131).

ஆறலைக் கள்வர் வில்லில் கோத்து எய்த அம்பால் வழிப்போக்கர்கள் இறந்துபட்டனர். அவர்தம் உடலை மூடிய உயர்ந்த கற்குவியல்களில் காட்டுமல்லிகை ஏறிப்படரும். அம்மல்லிகையின் மலர்கள் கொண்டு நெடிது காலம் நிலைத்து நிற்கும். நடுகல்லாகிய தெய்வத்திற்கு நாட்பலியிட்டு வழிபாடு செய்வர் என்று அகநானூறு விளக்கியுள்ளது (அகம். 289).

அழகிழந்த பொலிவற்ற தாடியினையும், அஞ்சாமையும் உடைய மறவர்கள் தம் அம்புகளை அச்சம் தரும் நடுகல்லில் தீட்டுவர். அதனால் பக்கம் தேய்ந்து மெலிந்துபோன நடுகல்லில் பெயரும் பெருமையும் விளங்கத் தோன்றுமாறு பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை ஒன்று சேர்த்துப் பொருட்பொருத்தமுடன் படித்துப் பார்க்க இயலாதவராய், வழிநடை வருத்தத்தால் தளர்ச்சியுடன் செல்லும் வழிப்போக்கர்கள் அதனை விடுத்து அகன்று செல்வர் என்பதனை அகநானூறு விளக்குகிறது (அகம். 297).

பிறிதொரு பாடலில் தலைவன் கடந்து வந்துள்ள கானகத்துப் பாறையிலுள்ள நடுகல்லை அவ்வழிச் செல்லும் உப்பு வணிகரது வண்டிச் சக்கரத்தின் பூண் சிதையச் செய்கின்றது. அந்த நடுகல்லில் சூட்டப்பெற்ற மாலை வாடப்பெற்றதும், கழுவித் தூய்மைச் செய்யப்படாததுமாகிய இடத்தின்கண், கூரிய உளியால் செதுக்கப்பெற்ற கோடுகள் தேய்ந்தொழிந்த எழுத்துக்கள், அவ்வழியில் செல்லும் புதிய வழிப்போக்கர்களுக்கு உண்மைக்கு மாறான வேறுபொருளை அறிவிக்குமாறு காணப்படுகின்றன என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது (அகம். 343).

அடுத்துவரும் பாடல் இருள் யாண்டும் பரவுகின்ற மாலைக் காலம் வந்தபோது காட்டு யானையானது பாலை வழியிலுள்ள நடுகல்லை ஆள் என நினைத்து வதைத்தமையால் அதன் வளவிய பெருநகம் சிதைவுற்றும் முறிந்தும் விழும் என நடுகல்லினைப் பற்றிக் கூறுகிறது (அகம். 365).

அகநானூற்றில் விற்படை கொண்ட போரினை வஞ்சியர் வென்று, நல்ல புகழை நிலைநாட்டி இறந்துபோன வீரர்களுக்கு நடுகல்லைப் பொருத்தினர். யானைமீது செல்லும் அரசியராயினும், அவ்விடத்தினின்று மேலும் செல்ல நினைக்காது திரும்பச் செல்வர் என்பதனைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது (அகம். 387).

பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்த வெட்சி வீரருடன் போர்ச்செய்து, அவற்றை மீட்டு வீரமரணம் எய்திய வீரனுக்கு நடுகல் நடப்பட்டது என்பதனை 'நிரை இவண் தந்து நடுகல் ஆகிய' என்னும் அடி (புறம். 261: 15) விளக்குகிறது.

'நடுகல்லின் நாட்பலி யூட்டி, நன்னீர் ஆட்டி நெய்ந்தறைக் கொளீஇய' (புறம். 329: 2-3) என்பதன் மூலம் நடுகல்லுக்கு விடியற்காலத்தில் பலியைப் படைத்து, நல்ல நீரை முழுக்காட்டி நெய்விளக்கு ஏற்றுவர் என்பது புலப்படுகிறது.

மறக்குடிமகள் தன் கணவன் போரில் வெற்றிப் பெற்றுத் திரும்புமாறு நடுகல்லைத் தொழுகின்றாள். இதனை 'நடுகல் கை தொழுது பரவும்' (புறம். 306: 4) என்னும் புறநானூற்று அடியின் மூலம் அறியலாம்.

வெட்சி, கரந்தைப் போர்களில் இறந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகள் செங்கம் பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இப்பகுதியில் ஆநிரை கவரும்போது வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கும், ஆநிரை மீட்கும்போது வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கும் நடுகல் நடப்பட்டுள்ளது. ஆநிரையைப் போன்று எருமை, ஆடு போன்றவற்றைக் கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கும் நடுகல் நடப்பட்டுள்ளதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் இரா. நாகசாமி (1972) . இவற்றைப் பற்றிக் கீழ்வரும் பகுதி விளக்குவதாய் அமையும்.

3.12 செங்கம் நடுகற்கள்

சங்கப் பாடல்களில் வரும் நடுகல் தொடர்பான செய்திகள் பெரும்பாலும் நன்னன் ஆட்சிபுரிந்த செங்கம் பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன. இப்பகுதியில் ஆநிரைக் கவரும்போது வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகற்கள் நடப்பட்டுள்ளன. அதேபோல் ஆநிரையை மீட்கும்போது இறந்தவர்களுக்கு நடுகல் நடப்பட்டுள்ளது.

ஆநிரையைப் போன்று எருமையைக் கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு எடுக்கப்படும் நடுகல் பற்றியும், எந்த மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடுகல் நடப்பட்டது என்ற குறிப்பும் தரப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதியில் வீரமரணம் எய்தியவரின் நாடும் பெயரும் குறிக்கப்படுவதுடன், மறவர்களின் உருவமானது செதுக்கப்பட்டுள்ள தன்மைகளையும் விரிவாக விளக்குவதாக இப்பகுதி அமைகிறது.

3.12.1 வெட்சி மறவர் நடுகற்கள்

இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் (கி.பி. 700 – 728) காலத்து வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகற்களில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும் இடக் காலின் பக்கத்ல் ஒரு சிமிழும் உள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படிப் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மனின் இரண்டாம் ஆட்சி ஆண்டில் பாணை அரசரின் சேவகரும் மேல் கொன்றை நாட்டைச் சேர்ந்த மேல் வேளுரை ஆள்பவருமான பனையமாரியார் என்பார் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தபோது வீரமரணம் அடைந்ததை அக்கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது. இக்காரணத்தினால் இவருக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

எருமை கவர்ந்த போர்மறவர் நடுகற்கள்

கம்பவர்மன் (கி.பி. 847 – 869) கால நடுகல்

சாவுமேட்டு வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் நேராகப் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் வாளும் ஏந்திய நிலையில், இந்நடுகல் மூன்று தனிக்கற்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. வீரனின் உருவம் ஒரு கல்லிலும், கல்வெட்டின் முதல் ஏழு வரிகள் மற்றொரு கல்லிலும், பிற ஆறு வரிகள் மற்றொன்றிலுமாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நடுகல் பல்லவமன்னன் கம்பவர்மனின் மூன்றாவது ஆட்சிஆண்டில் வயிரமேகவாணகோவரையரனின் சேவகனும் மேல்குன்றை நாட்டு மலையனூரில் வாழும் செம்பத்தொண்டன் மகனுமான காரிப்பெருமான், பாசாற்றாரைச் சேர்ந்த எருமை நிரைகளை எயில் நாட்டார் கவர முற்பட்டபோது அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது.

சாவுமேட்டு வேடியப்பன் கோயில் நடுகல்லில் ஒரு பகுதியே உள்ளது. கல் உடைந்து தனியாக வீழ்ந்து கிடந்தது. வீரனது உருவம் பொறித்த கல் காணப்படவில்லை. பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மனது 6-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் மேல்கொன்றை நாட்டுப் புலியூரைச் சேர்ந்த சாகாடச் சிற்றன் என்பான் புலியூரில் எருமை கவர்ந்ததைக் குறிக்கிறது. அவ்வாறு கவர்ந்தபோது, அப்போர் நிகழ்ந்து போரில் வீரமரணம் அடைந்தவரைக் குறிப்பதாக இந்த நடுகல் அமைந்தது.

ஆடுகளைக் கவர்ந்த போர் மறவர் நடுகல்

இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் (கி.பி. 700 – 728) காலத்து நடுகற்கள்

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் இடமிருந்து வலமாகச் சரிபாதியாக உடைந்துள்ளது. கல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில் உள்ளது. உருவத்தின் மேற்பகுதியிலும் வலப்பகுதியிலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இடக்காலின் பக்கத்தில் சிமிழ் உள்ளது. இந்நடுகல் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மனின் பத்தாம் ஆட்சியாண்டில் மீவேணாட்டுக் கோவலூர் அரசர் பெரும்பாணதியரசரின் சேவகனும் சிற்றுப்பாடியில் வாழும் பனையன் என்பான் ஆடுகளைக் கைப்பற்றும்போதும் வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. இந்நடுகல்லில் உள்ள வேளூரில் கிடைத்த நரசிம்மவர்மனின் எழுத்துக்களை ஒத்துள்ளன.

3.12.2 கரந்தை மறவர் நடுகற்கள்

முதலாம் மகேந்திர வர்மன் (கி.பி. 590 -630) நடுகற்கள்

வலக் கையில் குறுவாளும், வலக் காலின் பக்கத்தில் கெண்டியும் உள்ளன. உருவத்தின் இடப்பக்கம் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அதன்படி, பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் பதினெட்டாம் ஆட்சி ஆண்டில் மேல் வேணாட்டு ஆந்தைபாடி ஓசை பெரும்பாணரை ஓர மருமக்கள் பொற்சேந்தியாரின் சேவகர் ஆநிரை கவர்ந்தபொழுது, வேணாட்டைச் சேர்ந்த நந்தியார் என்னும் வீரன் ஆநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது.

ஆற்றங்கரை வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல் மிகவும் சிதைந்துள்ளது. கல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில் உருவத்தின் வலக்காலின் பக்கத்தில் கெண்டியும், இடக்காலின் பக்கத்தில் அம்புத் தூணியும் உள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படிப் பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மனின் முப்பத்திரண்டாம் ஆட்சி ஆண்டில் அக்கந்தைக்கோடன் என்பவன் ஆநிரைகளை மீட்டபோது வீரமரணம் அடைந்ததை அறியமுடிகிறது.

சுடுகாட்டின் அருகில் ஏரிக்கரையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக் கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும், இடக்காலுக்குப் பக்கத்தில் கெண்டியும், சிமிழும், வில்லுக்கு மேற்பகுதியில் தோரணமும் உள்ளன. அதன்படி, பல்லவமன்னன் மகேந்திரவர்மனின் முப்பத்தெட்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் பாண அரசருடைய மருமக்களான கந்தவிண்ணனார் கூடலில் ஆநிரை கவர்ந்தபோது பொன்னரம்பனார் கொல்லகச் சேவகன் காகண்டி அண்ணாவன் என்பான் அவ்வாநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்ததை அறியலாம். இக்கல்லைக் கூடலைச் சேர்ந்த இளமக்கள் கட்டுவித்தனர் என்பதனையும் நடுகல் தெரிவிக்கிறது.

நரசிம்ம வர்மன் (கி.பி. 630 – 669) காலத்து நடுகற்கள்

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கை நீட்டியும் வலக்கையில் குறுவாளும் இருக்கின்றன. உருவத்தின் மேற்பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படிப் பல்லவமன்னன்

நரசிம்மவர்மனின் பதினோராம் ஆட்சி ஆண்டில் மேற்கோவலூர் நாட்டைச் சேர்ந்த அளவிற்பாடி கடிபகையார் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தபோது, அவற்றை மீட்ட உணங்கயாரின் மகனான கோத்தையார் என்பாரின் சேவகர் ஆராகவண்கரின் மக்கள் கணிமாதன் வீரமரணம் எய்தியமை அறிய முடிகிறது. இக்காரணத்தினால்தான் இவருக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. வலக்கையில் குறுவாளும் இடக்கையில் வில்லும் ஏந்திய நிலையில் மார்பில் அம்பு பாய்ந்துள்ளது. வலக்காலுக்கு அருகில் சிமிழ் உள்ளது. உருவத்தின் மேல்பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படி, பல்லவமன்னன் நரசிம்ம வர்மனின் பன்னிரண்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் மேற்கொன்ற நாட்டைச் சேர்ந்த பாசாற்றுப் பகைமதரின் சேவகர் பணையநாத்தன் என்பான் ஆநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்தமை அறியப்படுகிறது.

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. வலக் கையில் குறுவாளும், இடக்கையில் வில்லும் ஏந்திய நிலையில், வீரனது நெற்றியில் அம்பு பாய்ந்து காணப்படுகிறது. இடக்காலுக்கு அருகில் சிமிழ் உள்ளது. அதன்படி, பல்லவ மன்னன் நரசிம்மவர்மனின் பன்னிரண்டாம் ஆட்சி ஆண்டில் மேல் வேணாட்டுப் பாசாறு ஆள்கின்ற பகைமதரின் சேவகன் வண்ணக்கசாத்தன் என்பான் ஆநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்தமைக் குறித்து அறியமுடிகிறது.

பரமேசுவர்மன் (கி.பி. 670 -700) காலத்து நடுகல்

ஆனந்தவாடிக் காட்டின் நடுவிலுள்ள மொசவேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில் உருவம் உள்ளது.

இடக்காலின் பக்கத்தில் சிமிழும், வலக்காலின் பக்கத்தில் கெண்டியும் உள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியிலும் வலப்பக்கத்திலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பல்லவமன்னன் பரமேசுவர்மனின்

ஒன்பதாவது ஆட்சியாண்டில், கோலூர் நாட்டைச் சேர்ந்த கோயில் பட்டர் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தபொழுது மேற்செங்கை, மாம்முடைய பாரதாயர் மகன் அவ்வாநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. கல் மூன்று பகுதியாக உடைந்து கிடந்தது என்று கூறப்படுகிறது.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் (கி.பி. 731 – 797) காலத்து நடுகல்

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல் இரண்டாக உடைந்துள்ளது. வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் உள்ளது. இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில் உருவத்தின் வலக்காலுக்குப் பக்கத்தில் கெண்டியும், இடக்காலுக்குப் பக்கத்தில் சிமிழும் உள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியிலும், வலப்பகுதியிலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. அதன்படி, பல்லவமன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் இரண்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் வேணாட்டு வெண்மறுக்கோட்டு வேட்டுவர் தாழையூரில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தபொழுது தாழையூரைச் சேர்ந்த வண்ணக்க கடையனார் என்பார் ஆநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்தமையை அறியமுடிகிறது.

பராந்தகச் சோழன் (கி.பி. 907 – 953) காலத்து நடுகற்கள்

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில், உருவத்தின் கீழ்ப்பகுதியில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படி, சோழமன்னன் முதலாம் பராந்தகனின் நான்காம் ஆட்சியாண்டில் பாண அரசர் வேட்டுவரயரையரின் ஆளும் மேற்கோவலூர் நாட்டைச் சேர்ந்த அளவிப்பாடியில் வாழும் ஆந்தைப்பொன்னி என்பானின் மகனுமான மொடையன் ஆநிரைகளை மீட்டு வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. இக்காரணத்தினால் இவருக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுக்கல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும் ஏந்திய நிலையில் வீரனின் தலையில்

அம்பு பாய்ந்துள்ளது. வலக் காலுக்குப் பக்கத்தில் மாட்டின் உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. உருவத்தின் மேற்பகுதியில் வலப்பகுதியிலும் இடப்பகுதியிலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதன்படி, சோழமன்னன் முதலாம் பராந்தகனின் இருபத்து மூன்றாவது ஆட்சி ஆண்டில் பல்சுன்றக் கோட்டத்து மேல் வேணாட்டுத் தாழையூரில், கள்ளர்கள் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தபோது, அவ்வாநிரைகளை மீட்டுத் தந்தையும் மகனும் வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது.

எருமை மீட்ட போர் மறவர் நடுகற்கள்

முதலாம் மகேந்திர வர்மன் (கி.பி. 590 – 630) கால நடுகல்

ஊரின் மேற்கே உள்ள ஆமை வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லில் வீரனது உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் குறுவாளும் இடக்காலின் பக்கத்தில் சிமிழும் கெண்டியும், வலக்காலின் பக்கத்தில் காத்திருக்கும் நிலையில் ஒரு நாயும் உள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியிலும், வலப்பக்கத்திலும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. உருவத்தின் மேற்பகுதியில் இரு தோரணங்களும் உள்ளன. மேற்பகுதியில் பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் முப்பத்து நான்காவது ஆட்சியாண்டில் பாண அரசருடைய மருமக்கள் பொற்றொக்கையாரின் இளமகன் கருத்தேவக்கத்தி தன்னுடைய எருமைப் புறத்தே வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. வலப்பக்கத்தில் கோவிலன் என்னும் நாய் இரு கள்ளனைக் கடித்துக் காத்து நின்றதைக் குறிக்கிறது.

சாவுமேட்டு வேடியப்பன் கோயிலில் உள்ள நடுகல்லானது இரண்டு தனிக்கற்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வீரனது உருவம் நேராகப் பார்த்த நிலையில் தனிக் கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும், இடக்காலுக்குப் பக்கத்தில் கெண்டியும் உள்ளன. இந்த நடுகல் பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மனின் ஆறாம் ஆட்சி ஆண்டில் மேற்கொன்றை நாட்டிலுள்ள புலியூரைச் சார்ந்த எருமை நிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றபோது, கொங்குநாட்டைச் சார்ந்த எழுமாதூர் என்னும் ஊரில் வாழும் ரோகாடச் சிற்றன் என்பான் பின்தொடர்ந்து சென்றுமேல் வேணாட்டை மணிக்கலவடவூரில் போரிட்டு இவ்வெருமை நிரைகளை மீட்டு

வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. ஐந்தாம் வரிக்கும் கீழ், தலைகீழாகச் சில எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

புறநானூற்றில் மிகச்சில பாடல்களே வெட்சி, கரந்தைப் போர்களைப் பாடுவனவாய் அமைந்தன. 257, 258, 262, 269, 297 ஆகிய ஐந்து பாடல்கள் வெட்சித்திணையினவாயும் 259, 260, 261, 263, 264, 265, 270, 286, 287, 290, 291, 298 ஆகிய பன்னிரண்டு பாடல்கள் கரந்தைத் திணையினவாயும் காட்டப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிந்தது. இப்பதினேழு பாடல்களிலும் எந்த அரசரையும் பற்றிக் குறிப்பில்லை என்பது ஆய்வுக்குரியது. இப்பாடல்கள் அனைத்தும் பகைவரை வென்று அவர்களின் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்த வீரர்களைப் போற்றுகின்றன. இப்பாடல்கள் எதிர்த்துப் போர் செய்து நிரை மீட்டவர்களையும் போற்றுகின்றன. போரில் உயிர் நீத்த வீரர்களின் நினைவாகக் கல் நடப்பெற்று அவர்கள் வழிபடுகின்றதையும் அறியமுடிகின்றது. இதன்மூலம் ஆநிரையைச் செல்வமாக கொண்டு வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் நிரை கவர்தல், நிரை மீட்டல் போர் முறைகளைக் காணமுடிகின்றதே அன்றி நிலங்கவர் போர்களைக் காண இயலவில்லை. செல்வம் மிக்க பொருளாக ஆநிரைகள் அமைந்த காரணத்தினாலேயே அவை போருக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன. ஆநிரையைக் கவருவோரும் கவருவோரைத் தடுக்க முனைவோரும் மூர்க்கமான போரில் ஈடுபட்டனர் என்கிறார் க.கைலாசபதி. புறத்திணைகளும் புறத்துறைகளும் எல்லாக் காலச் சமுதாயத்திற்கும் பொதுவானவை எனும் பொதுநோக்கிற்கு மாறாகச் சமுதாயப் பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கோடும் அவற்றை ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

“பிற அரசரின் நாட்டை வென்று கைக்கொள்ளும் எண்ணமுடைய படையெடுப்போர் தாக்குதலைத் தொடங்குதற்கு நல்ல வசதியான தருணத்தைத் தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொள்ளும் ஆரம்பநிலைமை அவர்களுடைய பகைவனுடைய ஆநிரைகளை, அவற்றைக் காப்பதுதான் கருத்து என்று தோன்றும்படி, அவன் நாட்டிலிருந்து அப்புறப்படுத்தலோடு தாக்குதலைத் தொடங்குவர். நிரைகவர்தல் தொடர்ந்து வரும் போரைப் பற்றிய எச்சரிக்கையாகவும் அமையும்” என ந. சுப்ரமண்யன் (1986) குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், வெட்சிப் போரைப் போரின் தொடக்கநிலையாகக் கருதுவது பொருத்தமில்லை.

வெட்சித்திணையில் இடம்பெறும் துறைகள் இது தனித்ததோர் போர்முறையே அன்றிப் போர் தொடங்குவதற்கான அறிகுறி இல்லை என்பதனைக் காட்டியுள்ளது. இதனை, மேற்கூறப்பட்ட வெட்சித்துறைகளின் சான்றுகளின் வழி அறிய இயலும்.

வெட்சித்துறையில் 'பாதீடு', 'உண்டாட்டு' எனும் துறை இவற்றுக்குச் சான்றாகும். கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுதலைக் கூறுவதே இத்துறைகளின் பாடுபொருளாகும். அப்படியிருக்க வேந்தனால் ஏவப்பட்டவர்கள் ஆநிரையைக் கவர்ந்து வருவார்கள் என்றால் கவர்ந்து வரப்பட்ட ஆநிரைகளை, வேந்தர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்க வேண்டுமே. ஆனால் கவர்ந்து வந்த ஆநிரையை பங்கிட்டுக் கொண்டனர் என்பதிலிருந்து வேந்தர்கள் மறவர்களை வெட்சிப் போருக்கு விடவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இதைப்போலவே வேந்தர் சமுதாயப் போர்முறைகளைப் பற்றி,

'ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண்சேர் மினென

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறம்' (புறம். 9: 1-6)

என்ற பாடலில் பகைவர்நாட்டின்மேல் படையெடுக்கும் வேந்தர், பார்ப்பார், பெண்டிர், நோய்வாய்ப்பட்டோர், புதல்வர் பெறாதவர் ஆகியோருடன் பசுக்களும் போர் தொடங்கும் முன் தத்தமக்குப் பாதுகாப்பான இடத்தைச் சேர்ந்துக்கொள்ள வேண்டும் என அறிவிக்கிறான். ஆநிரையை கவரும் போரான வெட்சிப்போர்கள் வேந்தர்களின் நோக்கமில்லை என்பதனைப் பகைவர்தம் ஆநிரைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு இட்டுச் செல்லச் சொல்லும் இவ்வறிவிப்பினால் அறிய இயலும். நிலங்களைக் கவர்வதை நோக்கமாகக் கொண்ட சமுதாயத்தில் ஆநிரை கவர்வதை நோக்கமாய்க் கொள்ளவில்லை என்பதைத்தான் இப்பாடல் காட்டுகிறது.

எனவே, சமுதாயங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கேற்பப் போர்முறைகளிலும் போருக்கான நோக்கங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன என்பதனை இவை காட்டுகின்றன.

3.13 தொகுப்புரை

ஆநிரைப்போரில் ஆநிரைக் கவரும் சமூகத்தினராக எயினரும், எயிற்றியரும் இருந்துள்ளனர்.

ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினர் ஆயர், ஆய்ச்சியர் ஆவார்கள். இளம்பூரணர் ஆயர் என்பார் நிரை மேய்ப்பாளர் எனவும், காடு பற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினர் எனவும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆயரே ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

வெட்சித் துறைகளில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள படையியங்கு அரவம் முதல் கொடை ஈறாகப் பதினான்கு துறைகளும் ஒரு போரின் தொடக்க செயல்பாடு முதல் இறுதிச் செயல்பாடு வரை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழும் ஒரு முழுமை நிறைந்த போர்நிகழ்வை எடுத்துக்காட்டுவதை அறியமுடிகின்றது.

போர் பற்றிய பொதுச் செய்திகளையும், கரந்தைக்குரிய துறைகளையும் இருபத்தொரு துறைகளாகப் பொதுவியல் நூற்பாவில் தந்துள்ளதன் மூலம் மறவர்களின் வீரச்செயல்பாடுகளையும், அவர்களின் மறவுணர்வையும் அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட வெட்சிப்போர் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளதும், இவை உண்டாட்டு என்னும் துறையில் அமைந்த பாடல்களாகவே உள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் வெட்சி மறவர்கள் பகைவர்களின் ஊர்களை எரித்து அந்த வெளிச்சத்தில் தமது வலிய வில்லினை வளைத்து ஆநிரைகளைக் கவர்வர். பின் தாங்கள் கவர்ந்த ஆநிரைகளைப் பண்டமாற்றாக விற்றுக் கள்ளினைப் பெற்றுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

கள் விற்போர் ஆநிரை கவர்ந்து வந்த வீரர்களை வரவேற்கும் முறையாக மதுவை உண்பதற்கு ஏற்றபடிப் பிழிவர். ஆட்டுக்கடாவை வெட்டிச் சமைத்து உள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள ஒவ்வொரு போர்முறைகளும் ஒவ்வொரு காரணத்திற்காக நிகழ்ந்தவையாகும். இவற்றுள் வெட்சித்திணையில் ஆநிரை கவர்தல், மீட்டல் செயல்பாடுகள் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. பாலைநிலங்களில் வாழும் வலிமைமிக்க முரட்டுக் கொள்ளையர் எல்லைப்புற ஊர்களிலிருந்து ஆநிரை கவர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய பகைவர்களோடு போரிட்டுக் கரந்தை மறவர் ஆநிரைகளை மீட்டுத் தம் ஊர்க்குக் கொண்டு வருவர். இவற்றிலிருந்து, குறிஞ்சி, முல்லை நிலப்பகுதிகளை அடுத்த பாலை நிலத்திற்குரிய மக்களின் தனித்தன்மை கொண்ட போர்முறை இது என அறியமுடிகின்றது.

பாலைநில மக்களான இவர்களின் தொழில் வழிப்பறி, கொள்ளை, ஆநிரைக் கவர்தலாகவே இருந்துள்ளமைக்குக் காரணம் இவர்களின் நிலத்தில் கதிர்வனின் கதிர் மிகுதியாக இருந்துள்ளமையும், கதிராலும் அழலாலும் எங்கும் நீர் வறட்சி இருந்தமையும், அதனால் வறண்ட நிலமாகவும், இந்நிலம் இருந்தமையினால் வாழ்க்கையோடு போராடுபவர்களாகவே இம்மக்கள் இருந்துள்ளமையினை அறிய முடிகிறது.

ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினரைக் கரந்தை மறவர் என்பர். இவர்கள் ஆநிரையை மீட்கச் செல்கையில் வெட்சி மறவர்களால் தாக்கப்பட்டு இறப்பர். போரில் இறந்த கரந்தை மறவர்களுக்கே நடுகற்கள் அதிகம் நடப்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வெட்சிப் போரில் ஆநிரை கவர்வதைப் போன்று ஆடு, எருமை, யானை போன்றவற்றையும் வெட்சி மறவர்கள் கவர்ந்து வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

ஆநிரைக் கவர்ச் செல்லும்முன் தம்வழிபடு தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ததையும், வழிபடாமல் சென்றால் தமக்கு தீமை நேரும் என்பதனையும் அறிந்தவர்களாய் இருந்துள்ளதனைச் சிலப்பதிகார வேட்டுவவரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

எயினர்கள் கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ய வேண்டித் தம் குலப்பெண் ஒருத்திக்குக் கொற்றவைக் கோலம் புனைந்து, வெற்றிக்கு விலையாகப் பலிக்கடன் பெறுகிற பலிபீடத்தை வணங்கிப் பின்னர்க் கொற்றவை வாகனத்தைத் தொழுததையும், மரக்கால் கூத்து, வாள் கூத்து போன்றவற்றை எயினர்கள் நடத்தியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.

எயினர்களுக்கு ஊன்கலந்த சோறும், கள்ளுமே தலையாய உணவாகவும், கொற்றவையே வழிபடு தெய்வமாகவும் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

பெருங்கற்களைக் கொண்டு நீத்தோர் நினைவுச் சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டதென்ற காரணத்தினால் இது பெருங்கற்படைக் காலம் எனத் தொல்லியரால் அழைக்கப்பட்டது. நீத்தோருக்கு நடுகல் நடப்படும் வழக்கு, பெருங்கற்படைக் காலத்தில் காணப்பட்டதையும் அறியமுடிகின்றது.

மறவர்கள் ஆநிரை கவரும்போதோ அல்லது மீட்கும்போதோ போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் அமைக்கும் பழக்கம் பெருங்கற்படைக் காலந்தொட்டே உள்ளது. இவ்வகை நடுகல் நான்கு நிலைகளில் பரிணாம வளர்ச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது என்று கா. ராஜன் (2000) கூறுகிறார்.

முதல்நிலையில் நிலத்திற்கடியில் எழுப்பப்பட்ட கற்பதுக்கையானது வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பால் இறந்துபட்டவர்களுக்காக அமைக்கப்படுவதாகும்.

இரண்டாம் நிலையில் கற்பதுக்கையைச் சுற்றி நெடுங்கற்கள் நடப்படுவது.

மூன்றாம் நிலையில் பெருங்கற்படைச் சின்னத்தின் முக்கியக் கூறாக விளங்கிய கற்பதுக்கைகளைத் தவிர்த்து அப்பண்பாட்டின் இறுதிக் கூறாக விளங்கிய நெடுங்கல்லை மட்டும் இறந்த மறவர்களுக்கு எழுப்பினர்.

நான்காம் நிலையில் இந்த நெடுங்கற்கள் அளவில் சிறுத்து நடுகற்களாக மாறியதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நடுகற்களில் வீரனின் பெயரும், பீடும் எழுதப்பட்டிருக்கும். நடுகற்களின் முன் வேல்களையும் கேடயத்தையும் அமைத்திருப்பர். வலக் காலின் பக்கத்தில் ஒரு நாய் காத்திருக்கும் நிலையிலுமு அமைந்துள்ளதை அறியலாம்.

நடுகற்களின் அமைப்பானது, பகைவர் போர்முறை இருப்பைக் குறிப்பதுபோல் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

மறவர்கள் நடுகல்லைத் தெய்வமாக வழிப்பட்டதையும் அவற்றிற்கு நீராட்டி மயிற்றோகைகளைச் சூட்டி, மணப்பொருட்களைப் புகைத்து, செம்மறிக் குட்டியைப் பலிகொடுத்தும் வழிப்பட்டதை அறியலாம்.

இவ்வகையான நடுகற்கள் ஆநிரை கவரும்போதும், மீட்கும்போதும், எருமை கவரும்போதும், மீட்கும் போதும், ஆடு கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் நடப்பெற்றுள்ளன என்பதைச் செங்கம் பகுதியிலுள்ள நடுகற்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

ஆநிரை கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் இறந்த மறவர்களின் உருவமானது இடப்புறம் பார்த்த நிலையிலும், இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் குறுவாளும், வலக்காலுக்கு அருகில் சிமிழ், கெண்டி, மாட்டின் உருவம் முதலியவையும் காணப்படுகின்றன.

எருமை கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் இறந்துபட்ட மறவர்களின் உருவம் நேராகப் பார்த்த நிலையில் காணப்படும். இடக்கையில் வில்லும் வலக் கையில் வாளும் ஏந்திய நிலையில் காணப்பெறும் .

ஆடுகவரும் போது போரில் இறந்த வீரரின் உருவமானது இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் இடக்கையில் வில்லும், வலக் கையில் குறுவாளும் காணப்பட்டுள்ளமையினையும் அறியமுடிகின்றது.

ஆநிரையைச் செல்வமாக கொண்டு வாழ்ந்த இச்சமுதாயத்தில் நிரை கவர்தல், நிரை மீட்டல் போர் முறைகளைக் காணமுடிகின்றதே அன்றி நிலங்கவர் போர்களைக் காண இயலவில்லை.

செல்வம் மிக்க பொருளாக ஆநிரைகள் அமைந்த காரணத்தினாலேயே அவை போருக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன.

ஆநிரையைக் கவருவோரும் கவருவோரைத் தடுக்க முனைவோரும் மூர்க்கமான போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

வெட்சித்திணையில் இடம்பெறும் துறைகள் இது தனித்ததோர் போர்முறையே அன்றிப் போர் தொடங்குவதற்கான அறிகுறி இல்லை என்பதனைக் காட்டியுள்ளது. இதனை, மேற்கூறப்பட்ட வெட்சித்துறைகளின் சான்றுகளின் வழி அறிய முடிந்தது.

வெட்சித்துறையில் 'பாதீடு', 'உண்டாட்டு' எனும் துறை இவற்றுக்குச் சான்றாகும். கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுதலைக் கூறுவதே இத்துறைகளின் பாடுபொருளாகும். அப்படியிருக்க வேந்தனால் ஏவப்பட்டவர்கள் ஆநிரையைக் கவர்ந்து வருவார்கள் என்றால் கவர்ந்து வரப்பட்ட ஆநிரைகளை, வேந்தர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்க வேண்டுமே என்பதிலிருந்து ஆநிரைப்போர் என்பது தனித்ததோர் போர்முறை என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

ஆநிரைப் போரில் எந்த அரசர்களைப் பற்றிய குறிப்பும் இல்லை என்பதை அறியமுடிந்தது.

ஆநிரைப் போரில் நிரை கவர்தல், மீட்டல் செல்களையே காணமுடிகிறதே அன்றி நிலங்கவர் போர்களைக் காண இயலவில்லை.

ஆநிரையைக் கவரும் போரான வெட்சிப்போர்கள் வேந்தர்களின் நோக்கமில்லை என்பதனையும் நிலங்கவரும் போரே வேந்தர்களின் நோக்கமாக இருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது.

சமுதாயங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கேற்பப் போர்முறைகளிலும், போருக்கான நோக்கங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளன என்பதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் வழி அறியலாம்.

இயல் நான்கு
சிற்றரசர்களின் போர்முறை

4.0 முன்னுரை

4.1 சீறார் மன்னர் போர்முறை

4.2 முதுகுடி மன்னர் போர்முறை

4.3 குறுநில மன்னர்களின் போர்முறை

4.5 தொகுப்புரை

இயல் - நான்கு

சிற்றரசர் களின்போர்முறை

4.0 முன்னுரை

சங்ககாலம் என்பதைக் குறிப்பிட்ட ஒரு சமூக அமைப்பை மட்டுமே உடையது என்று கூறமுடியாது. இக்காலக் கட்டத்தில் பழைய சமூகச் சூழல்கள் மாற்றமடைந்து புதுவகையான சமூகச் சூழல்கள் உருவாயின. இந்நிலையில் பழைய சமூக அமைப்பின் எச்சங்களும், புதுவகைச் சமூக அமைப்பின் கூறுகளும் வெளிப்பட்டு நிற்கும் ஒரு காலக்கட்டமாகச் சங்ககாலம் அமைந்தது எனலாம்.

“சங்ககாலம் ஒரு மாறுதல் நிலையைக் குறிப்பதாகும். அது இனக்குழு வாழ்க்கை அழிந்து நிலவுடைமையாக மலரும் காலகட்டத்தைக் குறிக்கின்றது. சங்ககாலம் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளையும் குடியேற்றங்களையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வகைகளோடு உருவாயின” எனக் கா. சிவத்தம்பியின் கருத்தை, பெ. மாதையன் (பெ. மாதையன் 2004: 38) எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

சங்கப்பாடல்களான புறநானூற்றுப் பாடல்கள் கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களைத் தாங்கிய சமுதாயத்தையும், வேளாண்மையையும், கடல் வாணிகத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்ட மருதநிலச் சமுதாயத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இச்சமுதாயத்தில் போர்முறை, போர் நோக்கம், தலைவனின் செயல்பாடுகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன. “இனக்குழு வாழ்வுமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமுதாயத்தின் எச்சங்களும் நிலவுவது இயல்பே. இனக்குழு அழிவு முழுமையாக இராமல் அரைகுறையாக இருந்தால் இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு

எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்தில் எஞ்சி நிற்கும்” எனத் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா குறிப்பிடும் நிலையைச் சங்கப் பாடல்களும் காட்டுகின்றன. இந்த வகையில் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் எச்சங்களைத் தாங்கிய சங்கச் சமுதாயமாகச் சீறார் மன்னர் , முதுகுடி மன்னர் , குறுநில மன்னர் களின் சமுதாயங்கள் உள்ளன. இந்த இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களைக் கா. சுப்பிரமணியன் (2011) மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

“உணவு சேரித்தலும் வேட்டையாடுதலும் முதலில் உலகெங்கும் நிலவிற்று. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்த மாறுதல்கள் அந்தந்தச் சூழ்நிலையைப் பொறுத்ததாயிற்று. சில இடங்களில் கால்நடைப் பொருளாதாரத்திற்கும், விவசாயப் பொருளாதாரத்திற்கும் மாறினர் . இவற்றின் முன்னேற்றம் இனக்குழு முறை அழிய வழி செய்தன” என்கிறார் (கா. சுப்பிரமணியன் 2011:33).

இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களைத் தாங்கிய, அரசு எனும் அமைப்பு உருவாகாத சமுதாயத்தில் சீறார் மன்னர் , முதுகுடி மன்னர் , குறுநில மன்னர் களின் போர் நோக்கங்கள் அனைத்தும் சமுதாய நலம் பேணுதல் என்பதை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்தன என்பதைப் பின்வரும் ஆய்வுப் பகுதியில் காணலாம்.

4.1 சீறார் மன்னர் போர்முறை

இலக்கியத்தில் சீறார் மன்னர் கள் இயற்பெயரால் எங்கும் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. வீரம் சார்ந்த பெயர் களாலும் மன்னர் என்னும் பெயராலும் மட்டுமே குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளனர் .

‘புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார் க்

குடியு மனனுந் தானே கொடி யெடுத்து

நிறையழிந் தெழுதரு தானைக்குச்

சிறையுந் தானே தன் னிறைவிழு முறினே’ (புறம்.314. 4-7)

எனும் இப்பாடல் சீறாரின் குடியாகச் சீறார் மன்னன் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. “குமிழம் பழங்களை உண்ணும் வெள்ளாட்டின் பிழக்கைகள் பரந்து கிடக்கின்ற வலிய கால்களை உடைய பந்தலின் கீழ் இடையன் கொளுத்திய சிறுதீயின் வெளிச்சத்தில் பாணர் குழாத்துடன் வீற்றிருந்த நாணமாகிய நற்பண்பை உடைய தலைவன் குறித்துப் பின்வரும் சான்றுகளின் வழி அறிய இயலும்.

‘புன்புலந் தழீஇய வங்குடிச் சீறார் க்

குமிழுண் வெள்ளை மறுவாய் பெயர் த்த

வெண்காழ் தாய வண்காற் பந்தர்

இடையன் பொத்திய சிறுதீ விளக்கத்துப்

பாணரொ டிருந்த நாணுடை நெடுந்தகை’

(புறம்.324. 8-12)

எனச் சீறார் மன்னர் பாணரொடு இருந்த நிலையைக் காட்டும் பாடல் அவன் மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்ததைக் காட்டுகிறது. வில் கொண்டு வேட்டையாடும் சீறார் த் தலைவன் மிகவும் வறுமையுற்றவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதைப் பின்வரும் சான்று வழி அறிய இயலும்.

‘வில்லேர் வாழ்க்கை சீறார் மதவலி

நனிநல் கூர் ந்தணாயினும்.....’ (புறம்.331. 2-3)

ஆநிரைப் போரில் இறந்தவர் களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற்களைச் சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலும் காணமுடிகின்றது. சீறார் மன்னர் கள் வீரம் நிறைந்தவர் களாய் இருந்துள்ளனர் . ஆநிரைப் போரில் இறந்துபட்ட அனைவருமே சீறார் ச சமுதாயத்தினரால் மதிக்கப் பெற்றனர் . உடைமை காத்த கரந்தை வீரரை இறப்புக்குப் பின்னும் நடுகல்லாய்த் தம்மோடு

வாழ்பவராகக் கருதியுள்ளனர் . அதனால் சீறார் மன்னர் களிடம் நடுகல் வழிபாடு பெருவழக்காய் இருந்துள்ளது தெரிகிறது.

‘நிரம்பா நோக்கின் நிரயம் கொண்மார்

நெல்லி நீளிடை எல்லி மண்டி

நல்லமர் கூடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்

பீலி கூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்

.....

உவலிடு பதுக்கை அனுகு பறந்தலை’ (அகம்.67. 6-14)

‘வீளை யம்பின் விழுத்தொடை மழவர்

நாளா வுய்த்து நாம வெஞ்சுரத்து

நடைமெலிந் தொழிந்த சேட்படர் கன்றின்

கடைமணி யுகுநீர் துடைத்த ஆடவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்

வெருவரு தகுந கானம்’

(அகம்.131. 6-13)

எனவரும் பாடல்கள்வழி வேந்தர் சமுதாயத் தாக்கம் ஏதும் இல்லாத இனக்குழுச் சமுதாய எச்சமாகிய ஆநிரைப் போரே நடுகல்லுக்கான காரணமாய் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது. இவ்விரு அகப்பாடல்களும் தலைவனின் பொருள்வயின் பிரிவைச் சுட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. நடுகற்கள் தலைவன் செல்லும் வழியில் பழைய கால்நடைப் பொருளாதாரச் சான்றுகள் வழி உணரமுடிகின்றது.

இனக்குழுச் சமுதாய எச்சமாய் இருந்த சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலும் நடுகல் வழிபாடே நிலவியுள்ளது. கரந்தைப் போரில் ஈடுபட்ட வீரர் க்குக் கல் நடப்பட்டதைப் புறநானூற்றின் 263, 264 –ஆம் பாடல்களின் வழி அறிய இயலும். சீறார் மன்னர்ச் சமுதாயம் நடுகல் நிறைந்த சுடுகாட்டை உடையது என்பதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் வழி அறியலாம்.

‘நடுகற் பிறங்கிய வுவலிடு பறந்தலைப்

புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார் க்

குடியு மன்னுந் தானே.....’ (புறம்.314: 3-5)

மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகள் வழிச் சீறார் மன்னர் களின் போர்முறையானது தமது மக்களின் அல்லது குடிகளின் நலனைப் பேணுதலாகவும், தங்களுக்குத் தேவையான உணவைப் பெற வேண்டியும் மட்டுமே நிகழ்ந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது. சீறார் மன்னர் களின் சமுதாயங்கள் இனக்குழு வாழ்க்கையின் எச்சங்களைத் தாங்கிய வண்ணமே உள்ளன. இவர் களுக்கென்று தனிச் சொத்துக்களோ, உடைமைகளோ இருந்ததாக காணப் பெறவில்லை. இவர் களின் சமூகம் பொதுவுடைமைச் சமூகமாகவே காணப்பட்டுள்ளதை ஆய்வுகளின் மூலம் அறியமுடிந்தது.

4.2 முதுகுடி மன்னர் களின்போர்முறை

சீறார் மன்னர் களைப் போன்றே முதுகுடி மன்னர் களும் ஓர் ஊரை ஆள்பவராகக் காணப்படுகின்றனர் . முதுகுடி மன்னர் கள் சீறார் மன்னர் களின் சமூகத்தைக் காட்டிலும் சற்றுப் பரிணமித்து வளம் பொருந்திய மருத நிலப்பகுதியை ஆண்டு வந்துள்ளனர் . இவர் கள்

மருதநிலச் சொந்தக்காரர் களாய் இருந்ததை இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

‘பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்ப ணேமுற்

நுணங்குகல னாழியிற் றோன்றும்

ஓரெயின் மன்ன னொரு மடமகளே’ (புறம்.338: 10-12)

‘தண்பணைக் கிழவனிவள் தந்தை’ (புறம்.342: 11)

என இவர் கள் மருதநில உடமையாளர் களாய்க் காட்டப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

உடைமைப் பாதுகாப்பிற்கு எடுக்கப்பட்ட மதில், ஞாயில் இவற்றை உடையனவாய் முதுகுடி மன்னர் களின் ஊர் கள் அமையப் பெற்றுள்ளதைப் பின்வரும் பாடல் வழி அறியலாம்.

“சீறார் மன்னர் கள் ஊர் ப்பசி போக்குதலை நோக்கமாய்க் கொண்டு வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்டனர் . ஆனால், முதுகுடி மன்னர் கள் குறிப்பிட்ட நில எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உடைமைச் சமுதாயமாய் இருந்து உள்ளதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

சீறார் மன்னரைப் போல் இவர் களும் இயற்பெயரால் குறிப்பிடப் பெறாமல் ஓரெயில் மன்னன் (338), தண்பணைக் கிழவன் (342), தொல்குடி மன்னன் (353) எனப் பொதுப் பெயரால் மட்டுமே சுட்டப் பெற்றுள்ளனர் (பெ. மாதையன் 2001: 16).

‘பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்ப ணேமுற்

நுணங்குகல னாழியிற் றோன்றும்

ஓரெயின் மன்னன் ‘ (புறம்.338: 10 -12)

‘மென்புல வைப்பினித் தண்பணையூரே’ (புறம்.341: 18)

‘பைங்காற் கொக்கின் பகுவாய்ப் பிள்ளை
மென்சோற் றடைகரை மேய்ந்துண்ட தற்பின்
ஆரலீன்ற வையவி முட்டை
கூர் ந்லிறவின் பிள்ளையொடு பெறுஉம்
தண்பணைக் கிழவன்’ (புறம்.342: 7-11)

‘பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லூரே’ (புறம். 345: 20)

‘ஏமஞ்சால் சிறப்பினிப் பணைநல் லூரே’ (புறம்.351: 12)

‘குன்றுகண் டன்ன

..... தொல்குடி மன்னன்’ (புறம்.353: 8-11)

என்ற பாடல் அடிகளின் வழி முதுகுடி மன்னர் கள் உடைமைச்
சமூகத்தைச் சார்ந்தவர் களாய்க் காணப்படுவதை அறிய முடிகின்றது.

‘..... பருந்துயிர்த்

திடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்

படைமயங் காரிடை நெடுந லூரே’ (புறம்.343: 15-17)

‘தூர் ந்துதிடங்கிற் சோர்ந்த ஞாயிற்

சிதைந்த விஞ்சிக் கதுவாய் மூதூர்’ (புறம்.350: 1-2)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறிய இயலும். முதுகுடி
மன்னர் கள் ஊர்த் தலைவர் களாகவே இருந்தனர் என்பதற்குப் பின்வரும்
புறநானூற்றுச் சான்றுகளின் மூலம் உணரலாம்.

‘தண்பணையூர்’ (341)

‘நெடுநல்லூர்’ (343)

‘கதுவாய் மூதூர்’ (350)

‘கன்று மேய்ந்து உகளும் ஊர்’ (355)

‘அருங்கடி முதூர்’ (336)

‘பணைநல் ஊர்’ (345, 351)

‘வேர் துளங்கிள நம் ஊருள் மரன்’ (347)

‘அணங்காயினள் தான் பிறந்த ஊர் க்கு’ (349)

‘ஊர் கவின்திழப்பவும்’ (354)

என்ற சான்றுகள் வழி முதுகுடி மன்னர் கள் ஊர் ஆண்டவர் களாகவே புறநானூற்றில் காட்டப்பட்டுள்ளனர் . இவர் கள் ஆண்ட மருதநிலம் வளம் செழித்த ஓர் பகுதியாகவே காணப்பட்டது. ஆகையால் இவர் களின் போர்முறைகளைப் புறநானூற்றில் மகட்பாற்காஞ்சிப் பாடல்களின் வழி ஆய்வு செய்வதாய்ப் பின்வரும் பகுதி அமைகின்றது.

சமூகம் மெல்ல மெல்லப் பரிணமிப்பதைப் போன்று போர்முறைகளும் போரின் நோக்கங்களும் பரிணமிக்கின்றன. முதலில் மனிதன் உணவுக்காக வேண்டிப் போர்புரிந்தான். பின் அதனைத் தொடர்ந்து நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் அவன் சிறுசிறு தலைவர் களை எல்லாம் வென்று நிலப்பரப்பைக் கவர் வது எனப் போரின் பரிணாமம் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப வளர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இவ்வாறாக நிலத்தைக் கவர் வதிலும் வளமுடை மருதநிலக் கவர் வே சிறப்பு வாய்ந்ததாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருதநில உடைமையாளர் களாய் இருந்த முதுகுடி மன்னர் களின் மேல் வேந்தர் களின் படையெடுப்பு நிகழ்கிறது. மகட்கொடை வேண்டி முதுகுடி மன்னர் மேல் போர்தொடுத்தவர் கள் வேந்தர் களாகவே உள்ளனர் .

முதுகுடி மன்னர் கள் வேந்தர் களுக்கு மகட்கொடை மறுத்ததற்கு அச்சமுதாயத்தின் திருமண உறவுமுறையே அடிப்படைக் காரணம் எனக் கொள்ளலாம். இவர் கள் குறிப்பிட்ட சில குடியினருடன் மட்டுமே திருமண

உறவு வைத்திருக்கின்றனர் . இவற்றிற்கான சான்று சங்க இலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் உள்ளமையை அறிய இயலும்.

‘திருநயத் தக்க பண்பினிவ ணலவே

பொருநர் க்கல்லது பிறர் க்காகாதே’ (342: 5-6)

‘நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரையரல்லோர் வரையல ளிவளெனத்

தந்தையுங் கொடா ஆன்’ (343: 11-13)

‘அளியர் வேண்டார் செருப்புகல் வேண்டி

நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லெனக்

கழிப்பிணிப் பலகையர் கதுவாய் வாளர்’ (345: 12-14)

எனும் பாடல்களில் வரும் பொருநர் க்கல்லது பிறர் க்கு, புரையர் அல்லோர் நிரல் அல்லோர் என்பன முதுகுடி மன்னர்ச் சமுதாயத் திருமண உறவு குறிப்பிட்டவர் களோடு மட்டுமே இருந்ததை வலியுறுத்துகின்றன. வேந்தர் மகட்கொடைக்கு உரியவரல்லர் என்பதும் இதனால் அறிய முடிகின்றது.

‘..... மைந்தர் தந்தை

இரும்பனை யன்ன பெருங்கை யானை

கரந்தையஞ் செருவிற் பெயர் க்கும்

பெருந்தகை மன்னர் க்ஞவரைந்திருந் தனனே’

(புறம். 340: 6-9)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிட்ட மன்னர் சமுதாயத்துடன் இவர் களுக்குத் திருமண உறவு இருந்ததைக் காட்டுகிறது. இக்குடி முழுக்க முழுக்க வேந்தர் களால் அழிக்கப்பட்ட போதிலும், அவர் கள் பொருள்களைக்

கொடுத்து மகட்கொடை வேண்டிய போதிலும் முதுகுடி மன்னர் தங்கள் மணஉறவு நெறிகளிலிருந்து மாறாமல் வேந்தரை எதிர்த்து அழிந்ததை இப்பாடல்கள் வழி அறிய இயலும்.

4.3 குறுநில மன்னர் களின்போர்முறை

முதுகுடி மன்னர்களை விடவும் சற்று மேலான நிலையில் இயற்கை வளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களாகக் குறுநில மன்னர்கள் காட்டப்பட்டுள்ளதைப் பெ.மாதையன் (பக். 17-19) வரிசைப்படுத்துகின்றார். இவர்கள் நிலங்களை ஆட்சி செய்பவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

பாரி ஆட்சி செய்த பகுதி

பறம்புமலை (பிரான்மலை – புதுக்கோட்டை)

‘அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே

நாடும் குன்றும் ஒருங்கீ யும்மே’ (புறம். 109: 1-18)

‘முந்நா றார் த்தேண்பறம்பு நன்னாடு’ (புறம். 110: 3)

‘ஆய்தொடி யரிவையர் தந்தை நாடே’ (புறம். 117: 10)

‘தேர் வண்பாரிதண் பறம்பு நாடே’ (புறம். 118: 5)

என்று பாரி ஆட்சி செய்த பகுதியைக் குறித்து புறப்பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

காரி ஆட்சி செய்த பகுதி

மலாடு, கோவலூர் (திருக்கோவிலூர் , முள்ளூர் மலை)

‘தேர் கழல்புணைநுந்தடிக் காரிநின் னாடே’ (புறம். 122: 2)

‘பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்டமாரி யுறையினும் பலவே’ (புறம். 123: 5-6)

‘பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே’ (புறம். 126: 23)

எனக் காரி ஆட்சி செய்த பகுதியைப் புறப்பாடல்கள் சான்று வழி அறிய இயலும்.

ஆய்

பொதியில்

‘கழறொடி யாஆய் மழைதவழ் பொதியில்’ (புறம். 128: 5)

‘விளங்கு மணிக் கொடும் பூணாஅய் நின்னாட்

டிளம்பிடி யொருகூல் பத்தீனும்மோ’ (புறம். 130: 1-2)

‘மலைகெழு நாடன மாவே ளாய்’ (புறம். 135: 13)

என ஆய் என்னும் குறுநில மன்னன் மலைநிலப் பகுதியை ஆட்சி செய்ததை அறியலாம்.

பேகன்

பொதினி (பழனி)

‘மலைவான் கொள்கென வுயர் பலதூஉய்

மாரியான்று மழைமேக குயர் கெனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்

பெயல்கண் மாறிய வுவகையர் சாரற்

புனத்தினை யயிலு நாட்’ (புறம். 143: 1-5)

‘..... நின் வன்புல

நன்னாடு பாட வென்னை நயந்து’ (புறம். 146: 2-4)

எனப் பேகனின் ஆட்சிப் பகுதியையும் அறியலாம்.

அதியமான்

தகடூர் (மலை சார்ந்த நிலப்பகுதியான தருமபுரி)

‘பெருமலை விடரகத் தருமிசை கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி’

(புறம். 91: 8-9)

என அதியமான் ஆட்சி செய்த பகுதியைப் புறப்பாடல்களின் வழி அறிய இயலும்.

கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளி

தோட்டிமலை

‘கறங்குமிசை யருவிப் பிறங்கு மலைநள்ளி’

(புறம். 148: 1)

‘நளிமலை நாடனள்ளியவ னெனவே’

(புறம். 150: 28)

என்பதன் மூலம் கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளி ஆட்சி செய்த பகுதியை அறிய முடிகின்றது.

இளவிச்சிக்கோ

விச்சிமலை

‘விண்டோய் சிமையவிறல்வரைக்

கவாஅன்’

(புறம். 152: 2)

என்ற சான்று வழி அறியமுடிகின்றது.

ஓரி

கொல்லிமலை

‘ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருளன்’

(புறம். 152: 30)

என்பதன் மூலம் ஓரி கொல்லிமலையை ஆட்சி செய்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

கொண்கானங்கிழான்

‘தண்பல விழிதரு மருவி நின்

கொண்பெருங் கானம் பாடலெனக்

கெளிதே’

(புறம். 154: 12-13)

என்பதன் வழிக் கொண்கானங்கிழான் என்பான் ஆண்ட நிலப்பகுதி குறித்து அறிய முடிகின்றது.

ஏறைக்கோன்

‘பெருங்கனாடனெம் ஏறைக்குத் தகுமே’

(புறம்.157: 13)

என ஏறைக்கோன் ஆண்ட பகுதி குறிக்கப்படுகின்றது.

குமணன்

‘கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி

ஆதிராயாணர் முதிரத்துக் கிழவ’

(புறம்.158: 22-26)

எனக் குமணன் ஆட்சி செய்த பகுதி குறிப்பிடப்படுகிறது.

பிட்டங்கொற்றன்

குதிரை மலை

‘அருவியார்க்குங் கழை பயி

னனந்தலைக்.....

ஊராக் குதிரைக் கிழவ’

(புறம்.168: 1-14)

எனப் பிட்டங்கொற்றனின் குதிரைமலைக் குறிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாறு குறுநிலமன்னர் கள் பலரும் வறட்சிக் காலத்தும் வளந்தரும் இயல்பினதான மலையைப் பொருளாதாரத்திற்கான அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொண்ட நிலப்பகுதியாக ஆண்டு வந்துள்ளதை மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகள் வழி அறியலாம். குறுநில மன்னர் கள் கொடைப் பண்பு மிக்கோராய்க் காட்டப்பட்டுள்ளதை அறிய இயலும். சிறப்பாகப் பாரி, ஓரி, காரி, அதியன், பேகன், ஆய், நள்ளி, எனும் கடையெழு வள்ளல்களின் கொடைப் பண்பே புறநானூற்றில் பல பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளதை அறியமுடியும்.

குறுநில மன்னர் களைப் பொறுத்தமட்டில் இவர் களிடம் உடைமைப் பண்பு இருந்தாலும் இவர் கள் உள்ளதைப் பகுத்துண்டு வாழும் இயல்பும் கொடைப்பண்பும் மிக்கவர் களாய் இருந்துள்ளதைப் பின்வரும் சான்றுகள் உறுதிபடுத்துகின்றன.

‘மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே

பிறர் வறுமைநோக்கின்றவன் கைவண்மையே’

(புறம்.141: 13-14)

எனப் பேசுகும்,

‘மாரியன்ன வண்மைத்

தேர் வேளாயைக் காணிய சென்றே’ (புறம்.133: 6-7)

என ஆயும்,

‘மூவரு ளொருவன் நுப்பாகியரென

ஏத்தினர் தருஉங் கூழே நுங்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉ மிரவலரதுவே’ (புறம்.122: 5-7)

எனக் காரியும்,

‘பறம்பு பாடின ரதுவே யறம் பூண்டு

பாரியும் பரிசில ரிரப்பின்

வாரே னென்னா வைர் வறையின்னே’ (புறம்.108: 4-6)

எனப் பாரியும்,

‘ஓம்பா வீகை விறல்வெய் யோன்’ (புறம்.152: 31)

என ஓரியும் கொடை மாண்பு மிக்கவராய்க் காட்டப்பட்டுள்ளதை அறிய இயலும்.

‘சிறுசோற்றானு நனிபல் கலத்தின் மன்னே

பெருஞ்சோற்றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே’

(புறம்.235: 4-5)

என இருப்பதைப் பகிர்ந்துண்டு அதியமான் வாழ்ந்ததை ஒளவையார் பாடல்வழி அறிய இயலும்.

‘மலைகெழு நாடன் மாவே ளாஆய்

களிறு மன்றே மாவு மன்றே

ஒளிறுபடைப் புரவிய தேரு மன்றே

பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்

தமதெனத் தொடுக்குவ ராயி னெமதெனப்

பற்ற நேற்றாப் பயங்கெழு தாயமொ

டன்ன வாகநின் னூழி’

(புறம். 135: 13-19)

என ஆய் புகழப்படுகின்றான். பாணரும், பாடுநரும், பரிசிலர் முதலானவர் கள் தம்முடைய பொருளென எடுத்துக்கொண்ட அதனை எம்முடையது என்று மீண்டும் அவர் களிடமிருந்து அதை கைப்பற்றிக் கொள்ளுதலை அறியாதவர் என ஆயின் கொடைப் பண்பைப் புறநானூறு உரைக்கிறது. இப்பாடல் வழி ஆயின் பொதுப் பண்பைக் காணமுடிகின்றது.

கடையெழு வள்ளல்கட்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவன் குமணன். இவன் முதிர மலையைச் சார்ந்த நாட்டை யாண்ட குறுநில மன்னன் ஆவான். இந்த நாடு இயல்பாகவே நல்ல வளம்பொருந்திய நாடாக அமைந்திருந்தது. குமணனிடம் பரிசில் வேண்டும் பெருஞ்சித்திரனார்,

‘பரம்பிற் கோமான் பரியும்.....

.....

உள்ளி வந்தனென்’

(புறம். 158: 4-21)

என இறந்த வள்ளல்களின் கொடைப் பண்பைச் சுட்டி அவர் கள் இறந்து போனதால் புலவர் களும் இரவலர் களும் குமணனை நாடி வந்த நிலையைப் பாடியுள்ளார். இக்குறுநில மன்னர் கள் போற்றிய கொடைப்

பண்பும் பாடுநரும் இரவலரும் இவர் களிதம் கொண்டிருந்த நெருங்கிய உறவும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் எச்சங்களாய் உள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

குறுநில மன்னர் களைப் பற்றிய பாடல்கள் பெரும்பாலும் கொடைப் பண்பைப் பாடுவனவாகவே காணப்படுவதனை மேற்கூறப்பட்ட சான்றுகள் வழி அறிய முடிகின்றது.

‘ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென

ஏலாது கவிழ்ந்த வென்னிரவன் மண்டை

மலர் ப்போய்நார்’

(புறம். 179: 1-3)

எனும் பாடலடிகள் சீறார் மன்னரிடம் விருந்து பேணும் பண்பு இருந்ததைப் போல் குறுநில மன்னரிடம் கொடைப்பண்பு மேலோங்கியிருந்ததை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

காரி, ஓரி போர்

காரி மலையமான் திருமுடிக்காரி எனவும், மலையமான் எனவும் அழைக்கப் பெற்றான். காரி முள்ளூர் மன்னனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதனை,

‘மா இருமுள்ளூர் மன்னன் மாணர் ந்து

எல்லித் தரீஇய இணநிரைப்’

(நற். 291)

என்ற பாடலால் அறியலாம். மலையமான் திருமுடிக்காரி போரில் ஓரியைக் கொன்றான்.

‘ஓரி கொன்ற ஒரு பெருந்தெருவில்

காரி புக்க நேரார் புலம்போல்’

(நற். 320)

என்ற பாடல் வரியால் இச்செய்தி அறியப்படுகிறது.

சிற்றரசர் களின் போர்முறையைப் பொறுத்தவரை இவர் கள் தங்களுக்குள் அதிகம் போர் புரியவில்லை என்பதனை அறிய முடிகின்றது. சிற்றரசர் கள் வேந்தர் களுக்குப் போர் புரிந்துள்ளனர் என்பதனைப் பற்றிய செய்திகள் வேந்தர் களின் போர்முறை என்னும் அடுத்த இயலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

4.5 தொகுப்புரை

இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களைத் தாங்கிய அரசு எனும் அமைப்பு உருவாகாத சமுதாயத்தில் இனக்குழு தலைவர்களின் போர்நோக்கங்கள் அனைத்தும் சமுதாய நலம் பேணுதல் என்பதை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

சீறார் மன்னர்கள் தங்கள் இயற்பெயரால் எங்கும் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. வீரம் சார்ந்த பெயர்களாலும் மன்னர் என்னும் பெயராலும் மட்டுமே குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

சீறார் மன்னர் சமுதாயத்தில் ஆநிரைப் போரில் இறந்தவர்களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற்களைக் காணமுடிகின்றது. இச்சமுதாயத்தில் நடுகல் வழிபாடு பெருவழக்காய் இருந்துள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.

சீறார் மன்னர்களுக்கென்று தனிச்சொத்துக்களோ, உடைமைகளோ இருந்ததாகக் காணப்பெறவில்லை. இவர்களின் சமூகம் பொதுவுடைமைச் சமூகமாகவே காணப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முதுகுடி மன்னர்கள் ஊரை ஆள்பவராக காணப்படுகின்றனர். முதுகுடி மன்னர்கள் சீறார் மன்னர்களின் சமூகத்தைக் காட்டிலும் சற்றுப் பரிணமித்து வளம் பொருந்திய நிலப்பதியை ஆண்டு வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முதுகுடி மன்னர்கள் உடைமைச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாய்க் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

சமூகம் மெல்ல மெல்லப் பரிணமிப்பதைப் போன்று போர்முறைகளும் போரின் நோக்கங்களும் பரிணமிக்கின்றன. முதலில் உணவுக்காக வேண்டி, மனிதன் போர்ப்புரிந்தான். பின் உடைமைச்

சமூகத்தில் சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று நிலங்களைக் கவர்வது என போரின் பரிணாமம் காலச்சூழலுக்கேற்ப வளர்ந்து கொண்டே வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

நிலங்கவர் போரில் வளமுடைய மருதநிலக் கவர்வே சிறப்பு வாய்ந்ததாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருதநில உடைமையாளர்களாய் இருந்த முதுகுடி மன்னர்களின் மேல் வேந்தர்களின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்துள்ளமையினை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் முதுகுடி மன்னர்கள் மேல் போர்த்தொடுக்க மற்றொரு காரணம் மகட்கொடை மறுப்பு ஆகும்.

முதுகுடி மன்னர்களின் சமுதாயத் திருமுண உறவு குறிப்பிட்டவர்களோடு மட்டுமே இருந்துள்ளதையும் அறியலாம்.

முதுகுடி முழுக்கமுழுக்க வேந்தர்களால் அழிக்கப்பட்டபோதிலும் வேந்தர்கள் பொருள்களைக் கொடுத்து மகட்கொடை வேண்டியபோதிலும் முதுகுடி மன்னர்கள் தங்கள் மணஉறவு நெறிகளிலிருந்து மாறாமல் வேந்தரை எதிர்த்து நின்றதை அறியமுடிகின்றது.

முதுகுடி மன்னரை விடவும் சற்று மேலான நிலையில் இயற்கை வளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

வறட்சிக் காலத்தும் வளந்தருமு நிலப்பகுதிகளை ஆண்டதால் கொடைப் பண்பு மிக்கோராய்ப் பாரி, ஓரி, காரி, அதியன், பேகன், ஆய், நள்ளி என்னும் கடையேழு வள்ளல்களும் இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சிற்றரசர்களின் போர்முறையைப் பொறுத்தவரை இவர்கள் தங்களுக்குள் அதிகம் போர் புரியவில்லை. வேந்தர்களுக்காகப் போர் புரிந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இயல் - ஐந்து வேந்தர்களின் போர்முறை

5.0 முன்னுரை

இனக்குழுச் சமூக மனிதர்கள் ஆநிரை கவர்தலும் அவற்றை மீட்டலுமாகிய போர்கள், பின்னாளில் பெரும்போர்களாகப் பரிணமித்திருக்க வேண்டும். உடைமைகளைக் கவர்தல் என்னும் இனக்குழக் காலப் போர்முறை பின்னாளில் நிலவுடைமை சார்ந்து மாற்றார் நிலங்களைக் கவர்தல் என்று மாறிற்று எனலாம்.

அரசுகள் தோன்றுவதற்கு முன்னர், இனக்குழு மக்களிடையே செல்வப்பொருளாக விளங்கிய ஆநிரைகளைக் கவரும் மாடுபிடிச் சண்டையே அரசுகளும், அதிகாரமும் தோன்றிய பின்னர் 'பிரதேச' உணர்வின் அடிப்படையில் நாடுபிடிச் சண்டையாகியிருக்க வேண்டுமென்று கூறுவதும் எண்ணுவதற்குரியது என, கோ.கேசவன் (1979) கூறுகின்றார். மேற்கூறப்பட்ட ஆநிரைப் போர்களின் மூலமும் இவற்றை அறியமுடிகின்றது.

இனக்குழுச் சமூகம் மாறி உடைமை சமூகம் தோன்றியபோது அரசுகளும், அதிகாரமும் தோன்றலாயின. நிலங்கள் மூன்று பேரரசர்களாலும், பல குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டன. அவர்களுக்குள் ஓயாது போர்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருந்தன. இவர்களுக்குள் போர்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதற்குப் பல காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவை, மூன்று அரச மரபினரிடையே வழிவழியாக இருந்த பகைமை ஒரு காரணமாகும். அவரவரும் தத்தம் குடிப் பெருமையை நிலைநாட்டிட விரும்பினர். நாடுகளின் எல்லைகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையால் நாடுகளுக்கிடையே பகுதிகள் தொடர்பான எல்லைப் போர்கள் தோன்றின. மண்ணாசையும், புகழ்பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் போரில் இறந்தவர்களுக்கு வீரச் சுவர்க்கமுண்டு என்ற நம்பிக்கையும், பெரிய நாட்டை ஆளவேண்டுமென்ற பேராசையும் சிலபோது மகட்கொடை மறுப்பும் போருக்குரிய முக்கியக் காரணங்களாகும்.

தமிழ் மன்னர்கள் போர் உத்திமுறைகளில் சிறந்திருந்ததையும், போர்க் கருவிகளைக் கையாள்வதில் மேம்பட்டிருந்ததையும் அறியலாம். கையாண்டனர். வேந்தர் களின் போர்முறையானது ஆநிரைப் போரையும், குறுநில மன்னர் களின் போர்முறையையும் விட நன்கு நெறிபடுத்தப்பட்ட போர்முறையாகப் பரிணமித்துள்ளதை இவ்வாய்வு விளக்குவதாக உள்ளது. ஒரு போரின் தொடக்கம் முதல் போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னர் களின் செயல்பாடுகள் வரை இப்பகுதி இலக்கியச் சான்றுகள் வழி ஆய்வு செய்வதாய் அமைகிறது. மேலும் வேந்தர்களுக்கு உரிய போர்த்திணையாக தொல்காப்பியம் வாகை, பாடாண் திணைகளை குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றைப் பற்றியும் ஆராய்வதாய் இவ்வியல் அமைகின்றன.

5.1 தொல்காப்பியத்தில் வாகை பாடாண் திணைகள்

‘தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்

பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் எனப்’

(தொல்.1020)

வகைபட விஞ்சும் விறலையே “வாகை” என்பர் புலவர். போரில் தம் நாடு வெற்றிபெற ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குரிய பங்கீட்டினைக் குற்றமறச் செயல்படுத்தியதை இந்நூற்பா கூறுகிறது. அங்ஙனம் போரில் வெற்றி வாகை சூடிச் செயல்படக் காரணமான நிலைகளை அடுத்த நூற்பாவில் தந்துள்ளார்.

அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனர்ப் பக்கம் தொடக்கி அனைநிலை ஈறாக வாகைத்திணையின் பாகுபாடுகளாக ஏழு நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்.

‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்,

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்,

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்,

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்,

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்,
நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும்,
பாலறி மரபின் பொருநர் கண்ணும்
அனைநிலை வகையொடு ஆங்கெழு வகையின்
தொகைநிலைபெற்றது என்மனார் புலவர்'

(தொல்.1021)

அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும், ஐவகை மரபின் அரசினர் பக்கமும், இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும், மறுவில் செய்தி மூவகைக்காலமும், நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும், நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும், பாலறி மரபின் பொருநர் கண்ணும் , அனைநிலை வகையொடு ஏழுவகைப்பட்ட தொகைநிலையே வகைக்குக் காரணமாயிற்று.

வேந்தனின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக விளங்கியோராக ஏழுவகையினரைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர், அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம், ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம், இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கம் எனத் தொகை எண்களைக் கூறிப் பார்ப்பனையும், அரசரையும், வேளாளரையும் குறித்தமையால், உரைவேறுபாடுகள் காணப்பெறுகின்றன.

பார்ப்பனரை அறுவகையினராகக் கூறியமைக்கு இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும், ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்று உரையில் விரித்துப் பொருளுரைப்பர்.

அறுவகைப்பட்ட எனத் தொடங்கும் இந்நூற்பாவில் போர் வெற்றிக்குக் காரணமாய் விளங்கிய பார்ப்பார் முதல் பொருநர் வரை, அனைவரையும் ஏழுவகைகளாகத் தொல்காப்பியம் வகைப்படுத்தியுள்ளது. முதல்வகையில் பார்ப்பனரை வெற்றிக்குக் காரணமாகக் காட்டி முதன்மைப்படுத்தியுள்ளது. பார்ப்பனர், வலிமிகு வேந்தர் வெஞ்சினம் கொண்டு போரிடத் துணிகையில், இன்சொல் பல

கூறி நட்பாக்கி போரினைத் தவிர்க்கும் திறம் மிகக் கொண்டவர் எனக்
(கலி.46,8-9) குறிஞ்சிக்கலியும் தெரிவித்துள்ளது. இவ் அறதொழில்
பார்ப்பனர், போர்க்காலத்தில் செயலாற்றிய விதத்தை,

**‘வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்
உயவல் ஊர்திதப பயலைப் பார்ப்பான்
எல்லி வந்து நில்லது புக்குச்
சொல்லிய சொல்லோ சிலவே, அதற்கே
எணியும் சீப்பும் மாற்றி
மாண்வினை யானையும் மணிகளைத் தனவே’**

(புறம்.305)

என மதுரை வேளாசான் எனும் புலவர் புறநானூற்றில்
விளக்கியுள்ளார். இச்செய்யுளிலிருந்து பார்ப்பாருக்கு அரசியலில் இருந்த
மதிப்பும், வேந்தனின் வெற்றிக்குப் பங்காற்றிய விதமும் நன்கு
புலப்படுகின்றன.

வெற்றி வாகை சூடக் காரணமாயிருந்த அரசரை ஐவகை மரபின்
அரசர் பக்கமும் என்று குறிப்பிடும் இத்தொகை எண்ணின் விரிவாக,
உரையாசிரியர்கள் வேறுபட்ட உரைகளைத் தந்துள்ளனர். இளம்பூரணர்
என்று தனது உரையில் விரித்து பொருளுரைத்துள்ளார்.

இரு மூன்று மரபின் ஏனோர் என்பதர்க்கு உரையாசிரியர்களான
இளம்பூரணரும், நச்சினார்கினியரும் ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு,
வாணிகம், நிறையோம்பம் என்ற ஆறினைக் குறிப்பர். ஆனால்
சோமசுந்தரபாரதி இவ்வுரைகளை மறுத்து அறுவேறு மரபினரான தமிழக
மக்களின் சிறப்பியல்களின் சார்பாய்க் கொண்டு ”ஆயர், குறவர், உழவர்,
பரதவர் வினைவலர், ஏவல் மரபினர்” ஆகிய அறுவகைப்பட்ட
குடிமக்களை உரைப்பார். ஆகவே இவ்வறுவகை மரபினரும் தத்தம்
தொழில்களைச் செம்மையுறச் செய்யும்போது நாட்டுமக்களின்
வாழ்வுநலம் சிறந்திருக்கும். இவ்வகை சிறந்த குடிமக்களைக் கொண்டு
வளமான நாட்டை உடைய வேந்தனே போரில் வெற்றியை ஈட்டுவது

எளிதென்பதால் இவ்வறுவகைப்பட்ட குடிமக்களையும் வாகைக் குரியோராகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

மறுவில் செயதி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும் என்பதர்க்கு இளம்பூரணர் குற்றமற்ற செயலையுடைய மழையும், பனியும், வெயிலுமாகிய மூவகை காலத்தினையும் நெறியினாற் பொருத்த அறிவன் பக்கம் என்பர்.

நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கம் என்பதற்கு போர்களத்தில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் எட்டுவகை நேற்றல் நிலைகளையே தொல்காப்பியர் நாலரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும் எனத் தந்துள்ளார். தாபதநிலைக்கும் போரில் மறவர் வெற்றி கொள்வதற்கும் தொடர்பு என்னவெனில் தலைவனை பிரிந்த தலைவியோ உண்ணாமை, உறங்காமை, போர்த்தாமை, காமங்கடிதல், வாய்மையால் வருந்தல் முதலான நோற்றல் நிலைகளின் மூலம் தன் பிரிவுத் துயரை ஆற்றியிருப்பாள் என தொல்காப்பியம் தெரிவிக்கிறது.

பாலறி மரபின் பொருநர் போரில் வெற்றிவாகை ஈட்டுவதற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருந்த போர்மறவரான யானைப் படையினர்க்கும் குதிரைப் படையினர்க்கும், தேர்ப்படையினர்க்கும், போர்செயலில் விரைவும் வன்மையும் காட்டும் வாளின் வாழ்நார்க்கும் உரிய வாகைபங்கீட்டை இறுதியில் இரு பகுதிகளாக பாலரிமரபின் பொருநர் கண்ணும் அனைநிலை வகை எனத் தரப்பெற்றுள்ளது. மேற்கூறப்பெற்ற ஏழுவகைப்பட்ட நிலைகளின் மூலம் வாகைதினை வேந்தர்களுக்கு உரிய தினையாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் வகுத்துள்ள வாகை பாடாண் திணைகள் வேந்தர்களுக்கே உரிய போர்முறையாக அமைந்துள்ளதனை வாகை பாடாண் திணைகளின் துறைகளை ஆய்வு செய்ததன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

”பாடாண் தினை நாடுங்காளை நாலிரண்ட உடைத்தே (78)” ஒருவனை வியந்து பாராட்டுவதே பாடாண். அது கைக்கிளை தினையின் புறனாம் அது எட்டு வகைப்படும் தொள்காப்பியர் தொகை எண்களாக்கி கிளந்த பகுதிகள் எல்லாம், உரை வேற்றுமை முளைக்கும் தடங்கள் நாலிரண்டு என்று தொள்காப்பியர் கூறியதை வேறு வேறு வகையில் விளக்கினர் உரைகாரர்கள் இயம்பூரணர் கூறுவன, பாடாண் தினைக்குள் சிதறிக் கிடப்பனவற்றுள் சிலவற்றைத் திரட்டிக் கூறுதல் போன்று அமைந்துள்ளன அவை கடவுள் வாழ்த்து, வாழ்த்தியல், மங்கலம், செவியறிவுறாஉ, ஆற்றுப்படை, பரிசில்துறை, கைக்கிளை, வசை வகை என்பனவாகும். இவ்வாறாக தொள்காப்பியம் வகுத்துள்ள வாகை பாடாண் திணைகள் வேந்தர்களுக்கே உரிய போர்முறையாக அமைந்துள்ளதனை வாகை பாடாண் திணைகளின் துறைகளை ஆய்வு செய்ததன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் வேந்தர்களின் போர்முறையானது ஒரு நெறிமுறைபடுத்தப்பட்ட போர்முறையாக அமைந்துள்ளதனையும் பின்வரும் பகுதிகள் ஆய்வு செய்வதாக அமைகின்றது.

5.2 போருக்கு முன் ஆயத்த நிலைகள்

மன்னர்கள் போருக்குச் செல்லும் முன்பு பொய்கையில் நீராடிச் தங்கள் அடையாளப் பூவைச் சூடுவர். இதனை,

‘மூதூர் வாயில் பனிக் கயம் மண்ணி

மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து

தெண்கிணை முன்னர் க்களிற்றின் இயலி

வெம் போர்ச் செழியனும் வந்தனன்’ (புறம். 79. 1-4)

என்ற பாடலடி மூலம் அறியலாம்.

நிரைத்த காம்பு அணிந்த வேலைப் போருக்கு முன்பு நீர்ப்படை செய்வர் என்பதனை,

‘அரைசு தலை வரினும், அடங்கல் ஆனா
நிரைகாழ் எஃகம் நீரின் மூழ்கப்
புரையோர் சேர்ந்தென தந்தையும் பெயர்க்கும்’
(புறம். 354. 1-3)

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது.

போருக்குச் செல்லும் முன்பாகத் தினையினை இரத்தத்தோடு
கலந்து தூவி நீராட்டப்பெற்ற முரசிற்கு பலிகொடுக்கும் பழக்கத்தைப்
பின்வரும் சான்றுகளின் மூலம் அறியலாம்.

‘உருவச் செந்திணை குருதியொடு தூஉய்
மண்ணுறு முரசம் கண்பெயர்த்து’
(பதிற். 19)

வேந்தர் போர் மூண்ட பொழுதில் போருக்கு வருமாறு தூதுகளை
அனுப்பி அழைப்பு விடுத்துள்ளனர் . அதனைத் தூதர்கள் ஆங்காங்கே
சென்று தெரிவித்துள்ளனர். இதனை,

‘வருகதில் வல்லே வருகதில்வல் என
வேந்துவிடு விழுத்தாது ஆங்கு ஆங்கு இசைப்ப’
(புறம். 284. 1-2)

என்ற சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தானைத் தலைவன் தன் படைவீரர்கள் கிளர்ந்தெழுந்து
போர்புரியும் வகையில் அவர்களுக்கு நன்மொழி கூறிப் போருக்குத்
துடித்து எழச் செய்தல் உண்டு. இதனை,

‘மாகூஇல் மகளிர் மன்றல் நன்றும்
உயர்நிலை உலகத்து நுகர்ப்ப அதனால்
வம்ப வேந்தன் தானை
இம்பர் நின்றும் காண்டிரோ, வரவே’
(புறம். 287. 11-14)

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறிய இயலும்.

அரணைச் சூழ்ந்து நின்ற பகைவரோடு, போர் செய்தற்பொருட்டு வீரர்களைப் பூக்கொள்ளுமாறு யானையின் மேல் அமர்ந்த வள்ளுவன் தண்ணுமைப் பறையை முழக்குவான். இதனை,

**‘நிறப்படைக்கு ஒல்கா யானை மேலோன்
குறும்பர்க்கு எறியும் ஏவல் தண்ணுமை’**

(புறம். 293. 1-2)

என்பதன் மூலம் அறியலாம். போருக்குச் செல்லும் முன் கள்ளை மறவர்க்கு வழங்குமிடத்து அவரவர்க்கேற்றபடி கலங்கல் நறவம் கலந்து தருவதனைப் பின்வரும் பாடலடி மூலம் அறிய இயலும்.

**‘வேந்தற்கு எந்திய தீம் தண் நறவம்
யாம் தனக்கு உறுமுறை வளாவ’**

(புறம். 292. 1-2)

‘கொன்று புறம்பெற்று மன்பதை நிரப்பி’

(பதிற். 40)

என்பதன் மூலம் படைகள் செல்லுதற்குரிய பாதையை அமைக்கும் பணியில் மறவர்கள் ஈடுபட்டுச் சிறுகற்களையுடைய பாதையைச் செப்பணிட்டதைப் பதிற்றுப்பத்து இயம்புகின்றது. இவ்வாறாகப் போருக்குச் செல்லும்முன் மன்னர்கள் பொய்கையில் நீராடுதல், வேல், முரசு போன்றவற்றை நீராட்டச் செய்தல், தூதுகளை அனுப்பிப் படை வீரர்களைப் போருக்கு வரச் செய்தல், படை வீரர்களுக்கு நன்மொழி கூறிப் போருக்குத் துடித்தெழச் செய்தல், போருக்குச் செல்லும்முன் கள் அருந்துதல், போர்படை செல்லப் பாதையைச் செம்மைப்படுத்துதல் போன்ற பல செயல்பாடுகளைச் செய்துள்ளனர் என்பதனைப் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து பாடல்கள்வழி அறியமுடிகின்றது.

5.3 போர்ப் பயிற்சி

போருக்குச் செல்லும்முன் போர்மறவர் போர்ப்பயிற்சியில் ஈடுபடுவர். கானச் சிற்றாற்றின் கரையில் முருக்க மரக்கம்பத்தினை நிறுத்தி, அதனை இலக்கமாகக் கொண்டு அம்பெய்திப் போர்ப்பயிற்சி பெறுவர். இதனை,

‘கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம்போல்’

(புறம். 260. 23)

‘தோல், துவைத்து அம்பின் துளை தோன்றுவ
நிலைக்கொராஅ இலக்கம் போன்றன’

(புறம். 4. 5-6)

‘இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார்
இகலினர் எறிந்த அகல்இளை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம் போல’ (புறம். 169. 9-11)

முதலான புறநானூற்றுச் செய்யுட்களின் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. போர் மறவர்களுக்கு மட்டுமின்றிப் போரில் ஈடுபட்ட யானைகளுக்கும், குதிரைகளுக்கும் போர்ப்பயிற்சி அளிக்கப் பெற்றுள்ளமையினைப் பின்வரும் பாடலின் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

‘திருவீழ் மார்பின் தென்னவன் மறவன்
குழியில் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியின் உணர்த்தும் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி இரவலர்க்கு ஈயும்
வள்வாய் அம்பின் கோடைப் பொருநன்
பண்ணி’

(அகம். 13)

என்ற அகநானூற்றுச் செய்யுள் அடிகளால் பாண்டிய மன்னனின் மறவனான பண்ணி என்பான் யானைகளைப் பிடித்துப் பயிற்சி அளித்ததை அறிய முடிகின்றது.

‘மறங்கொள் சேரி மாறுபொரு செருவில்
மாறாது உற்ற வடுப்படு நெற்றிச்
சுரும்பு ஆர் கண்ணிப் பெரும்புகல் மறவர்
கடுங்களிறு ஓட்டலின் காணுநர் இட்ட
நெடுங்கரை காழகம்’

(மதுரை. 594 -598)

எனக் களிற்றுப் போரை மதுரைக்காஞ்சி காட்சிப்படுத்தி உள்ளது. போர் மறவருக்கும், போர் யானைகளுக்குமாகக் கொடுக்கப்பெற்ற போர்ப் பயிற்சியே, மேற்கூறப்பெற்ற மதுரைக்காஞ்சியில் பயின்றுவரும் களிற்றுப்போர் ஆகும். தன்னுடைய குதிரைக்குப் போர்ப்பயிற்சி அளிப்பதற்காக விரைந்து செல்லும் மறவன் ஒருவனை,

‘வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப் புரவி

பண்ணற்கு விரைதி நீயே’

(புறம். 304. 3-4)

என அரிசில்கிழார் தம் பாடலில் காட்டியுள்ளார்.

போர்ப்பயிற்சி பெற்ற யானைகளும், குதிரைகளும்,

‘வினைநவில் யானை’

(மதுரை. 47, நெடுநல். 169)

‘வினை மாட்சிய விரை புரவி’ (புறம். 16. 1)

என்று இலக்கியங்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு போர்ப்பயிற்சி பெற்ற மறவர்களும், களிறுகளும், குதிரைகளும் போர்க்களத்திற்குச் செல்வர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

5.4 போர் விருப்பம்

வேந்தர்கள் கோட்டையில் வீற்றிருக்காது, போர் விருப்பத்துடன் போர்க்களத்தில் இருத்தலையே பெரிதும் விரும்புவர். இவர்களின் போர் மறவரும், போரினையே விரும்புவர். போர்க்களிறுகள், குதிரைகள் கூடப் போரையே விரும்புமாம்.

‘நல்இசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்

பாசறை அல்லது நீலல் லாயே

நுதிமுகம் மழுங்க மண்டி ஒன்னார்

கடிமதில் பாயும்நின் களிறுடங் கலவே

போர்எனில் புகலும் புனைகழல் மறவர்

காடிடைக் கிடந்த நாடு நனிசேஎய்

செல்வேம் அல்லேம் என்னார்

வெண்தலைப் புணரிநின் மான்குளம்பு அலைப்ப
வலமுறை வருதலும் உண்டென்று'

(புறம். 31: 5-15)

எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியையும், அவன் படைநிலையையும் கோலூர்கிழார் பாராட்டுகிறார். போர் விருப்பத்திற்குச் சில காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவை வீரவிருப்பம், மண்ணாசை, பொறாமை, தலைமை விருப்பம், உரிமைப் போராட்டம், தன்மானம், மகட்கொடை மறுத்தல் போன்றவை.

5.4.1 வீர விருப்பம்

தன் வீர ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி உலகிற்குக் காட்ட வேண்டும் என்ற விழைவும் போர் விருப்பத்திற்குரிய காரணமாகும். பரசுராமன் தன் வீரச் செயல்களை விளம்பரப்படுத்த விரும்பினான் என்பதனை இராமச்சந்திர தீட்சிதர் (Ramachandra Dikshitas. V.R. 1944, War in Ancient India) விளக்கியுள்ளார்.

5.4.2 மண்ணாசை

தாம் ஆளும் பகுதி மட்டுமின்றித் தம் அரசை மேலும் விரிவுபடுத்த மன்னர் எண்ணினார். இந்த எண்ணத்தால் மன்னர்களுக்கிடையே போர் மூண்டது.

'எஞ்சா மண்ணாசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச் சென்று அடல்குறித்தன்றே'

(தொல். புறத். நச். 62)

என்பதன் மூலம் வேந்தர், தம் நாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்த வேண்டி மண்ணாசையால் பிற வேந்தருடன் பெரும் போர் புரிந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

'நீயே மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே'

(புறம். 42. 22-24)

என்று பாடும் இடைக்காடனாரின் பாடல்மூலம் இவன் ஏனை இரு வேந்தர்களின் மண்ணையும் கொள்ள நோக்கினான் என்பதனை அறிய முடிகின்றது. மேலும்,

‘பிறர்மண் னுண்ணுஞ் செம்மல்’ (புறம். 20: 13)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழியும் வேந்தர்களின் மண்ணாசையை அறிய முடியும். வேந்தர்கள் தாம் ஆளும் நாடு சிறியது என்று கருதி, அதனை விரிவாக்க வேண்டும் என்னும் ஊக்கத்தால் வெகுண்டெழுந்தனர் என்பதனை, புறம். 8 பாடல்வழி அறியலாம்.

‘வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்

போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ

திடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் துரப்ப’ (புறம். 8: 1-3)

மகாபாரத்தில் பாண்டவர் ஆண்ட மண்ணையும் துரியோதனன் பற்ற நினைத்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறப்பட்ட செய்திகள் அனைத்தும் மண்ணாசைக்குரிய சான்றுகள் ஆகும்.

5.4.3 பொறாமை

பிறர் நன்றாக வாழ்வதைப் காணப்பொறாதது மனிதனின் மனம் ஆகும். அரசர்களிடையே பொறாமையின் புகைச்சல்கள் போராக விரிந்திருக்கின்றன. குறுநில மன்னனான பாரியின் புகழ் வான் அளந்து வளர்ந்தது. இதனைக் காண, கேட்கப் பொறாததாலேயே மூவேந்தரும் பாரியின் மீது படை தொடுத்தனர். பாரியின் பறம்புமலையை விரும்பியே படையெடுத்தனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

‘கடந்தடு தானை மூவரும் கூடி

உடன்றனர் ஆயினும் பறம்புகொளற்கு அரிதே

முந்நூறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு’

(புறம். 110. 1-3)

என்ற பாடலில் பாரியின் ஆற்றலையும், மூவேந்தரின் பயனில் முற்றுகையையும் கபிலர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மூவேந்தரையும் இவன் அப்போரில் வென்றோட்டிய செய்தியைக் கபிலர் தெரிவித்துள்ளார்.

எனினும், புறமுதுகிட்டோடிய வேந்தர், பின்னர் பாரியை வஞ்சத்தில் கொன்றனரென அறிஞர் (இராகவையங்கார். மு., வேளிர் வரலாறு) கருதுகின்றனர். பாண்டவர் தம் செல்வ வாழ்க்கையும் செல்வாக்கு வாழ்க்கையும் நூற்றுவர் கண்களால் பார்க்கப் பொறுக்கவில்லை. அதன் விளைவே பாரதப் போர் நடைபெற்றதையும் அறியமுடிகின்றது.

5.4.4 தலைமை விருப்பம்

நிலங்களை ஆளும் பிற மன்னரைவிடத் தான் பெரியவனாய் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையே, பல போர்களுக்கு வித்தாய் அமைந்தது. சங்க காலத் தமிழகத்தில் மூவேந்தர் இடையேயும், குறுநில மன்னர் இடையேயும் தான் பெரியவனாய் இலங்கி நாட்டை முழுதும் தானே ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலேயே இவர்களுக்கிடையே போர்கள் நிகழ்ந்தன.

வேந்தர்கள் குழுத் தலைமையிலிருந்தே உருவானவர்கள் என்பதையும் சிறுசிறு நிலத்தலைவர்களை எல்லாம் வென்று உயர்ந்தவர்கள் என்பதனையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி அறிய இயலும். இவ்வாறு சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று உயர்ந்த இவர்கள் நோக்கமெல்லாம்,

*‘தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லைத்
தொன்று மொழிந்து தொழில்கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்து ஒழுகிய
கொற்றவர்தம் கோன் ஆகுவை’*

(மதுரை. 70 -74)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுவதைப் போல் தமிழகம் முழுவதையும் தம் தலைமைக் கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதாகவே இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

*‘முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியன் ஞாலத்
தாளிற் றந்து தம்புகழ் நிறீஇ
ஒருதா மாகிய வரவோ ரும்பல்’*

(புறம். 18. 1-4)

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பரந்து கிடக்கின்ற உலகத்தைத் தம் முயற்சியால் கைப்பற்றித் தாமே ஆள வேண்டும் என்கின்ற செய்தியை இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

நால்வகை நிலங்களையும் தனித்தனியே ஆண்ட நிலைமைகள் மாறி நால்வகை நிலங்களையும் ஒருவரே ஆண்ட தலைமைப் பண்பு பின்வரும் பாடல்வழி அறியவியலும்.

*‘குன்றுமலை காடுநா
டொன்றுபட்டு வழிமொழியக்
கொடிதுகடிந்து கோறிருத்திப்
படுவதுண்டு பகலாற்றி
இனிதுருண்ட சுடர்நேமி
முழுதாண்டோர் வழிகாவல’*

(புறம். 17. 3-8)

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் தலைமை விருப்பம் இப்பாடலில் புலப்படுகிறது. இவ்வாறே சேரமான் கோக்கோதை மார்பனும்

*‘நாட னென்கோ லூரனென்கோ
பாடிமிழ் பனிக்கடற் சேர்ப்ப னென்கோ
யாங்கன மொழிகோ வோங்குவாட் கோதையை’*

(புறம். 49. 1-3)

என்பதன் மூலம் இச்சேரமான் சேரநாட்டவனாயினும், முல்லையும் மருதமும் நெய்தலுமாகிய பல்வகை நாடுகளையுமுடையன் என்பதிலிருந்து வேந்தர்களின் தலைமை விருப்பத்தை அறியமுடிகிறது.

5.4.5 உரிமைப் போராட்டம்

ஒரு வேந்தனுக்கும், மற்றொரு வேந்தனுக்கும் இடையே போர் மூளுதலும் ஒரு வகை. இதற்கு மாறாக, ஒரு குலத்து வேந்தருக்குள்ளேயே போர் மூளுதல் உண்டு. கரிகாலனுக்கு உரிய அரசுரிமையை மாற்றார் கைப்பற்றி ஆள, அதனை மீட்பதற்காகக் கரிகாலன் நடத்திய போர்ச் செயல்களைப் பட்டினப்பாலையும், பொருநராற்றுப்படையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

உரிமை காரணமாக, சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும், நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையே போர் மூண்டது என்பதனைப் புறம். 45-ஆம் பாடல்வழி அறிய இயலும்.

அரசர்களின் புதல்வர் தமக்கு வரும் அரசரிமையைத் தந்தையர் தருவதற்கு முன்பே தாம் பெறுவதற்காகத் தந்தையருடன் போர் புரிவதுண்டு. ஷாஜகானை அகற்றிவிட்டுத் தன் மூத்த தமையர்களையும் ஒழித்துவிட்டு ஒளரங்கசீப் அரசாண்டதை வரலாற்றுச் சான்றுகள் வழி அறியவியலும்.

5.4.6 பெண்ணாசை

பெண் காரணமாகப் போரெழுந்ததைக் கூறுவனவாகக் கருதப்படும் பாடல்களுக்குரிய மகட்மறுத்தல் துறை ஆய்விற்குரியது. இத்துறைக்குரிய மூன்று பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. இம்மூன்றும் பாரியைக் கபிலர் பாடியவை. இம்மூன்று பாடல்களிலோ, சங்கப் பாடல்கள் பிறவற்றிலோ மூவேந்தர் பாரியிடம் மகட்கொடை வேண்டியதாகவோ, பாரி மறுத்ததாகவோ குறிப்பில்லை.

*‘மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றின ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரின ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே’*

(புறம். 109. 11-14)

என்றும்,

*‘கடந்தடு தானை மூவருங் கூடி
உடன்றனி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே’*

(புறம். 110. 1-2)

என்று கூறுவதிலிருந்து, மூவேந்தரும் நாடுகொள வந்தவரே என்பது அறியப்படுகிறது.

மகண்மறுத்தல் துறையினவாகப் புறநானூற்றில் உள்ள மூன்று பாடல்களும் மகள் மறுத்த செயல் கூறுவனவே எனக் கருதுவர் பேராசிரியர் ரா.இராகவையங்கார். ஆனால், புறநானூற்றின் மூன்று

பாடல்களும் புலவர் கூற்றாக அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர் செ.வேங்கடராமச் செட்டியார், பறம்பு மலையும் நாடும் கொடுக்க மறுத்த செய்தியே இப்பாடல்களில் உள்ளது என்றும், துறை கிடைக்காமையால் ஒருவகையான ஒற்றுமை நோக்கி மகண்மறுத்தல் என்னுந் துறைப்பாற்படுத்தி, இவை உரைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், மதிற்குமரி என்னும் வழக்கு நோக்கி மதில் மறுத்த செயலை மகள் மறுக்கும் செயலோடு ஒப்ப வைத்துத் துறை வகுக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும் கூறுவன முற்றிலும் ஏற்கத்தக்க செய்திகளாகும் என்று பாரியொடு மூவேந்தர் போர் எனும் ஆய்வுக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இச்சான்றுகளைக் கொண்டு இம்மூன்று பாடல்களும், பெண் காரணமாக எழுந்த போரைக் குறித்தன அல்ல என்பது பெறப்படும்.

மகாபாரத்தில் காசி வேந்தன் தன் பெண்களுக்காகச் சுயம்வரம் ஏற்பாடு செய்தான். வீடுமர் அங்குச் சென்று தம் தம்பிக்காக அவ்வரசிளங்குமரிகளைக் கவர்ந்தார். இதனால் போர்முண்டது என்பதனை மகாபாரதம், ஆதிபருவம் அத்தியாயம் 109 வழி அறியவியலும். இராமாயண, மகாபாரதப் போர்கள் மகளிரை மையமாக வைத்து எழுந்தவையே. குறிப்பாக, இராமாயணப் போர், சீதையைக் கவர்ந்ததை வைத்து எழுந்த, பெண்ணை வைத்து எழுந்த போர்முறையாகும்.

5.5 போர் நிகழ்வுகள்

போர்க்களங்களில் சில நெறிமுறைகளை வேந்தர்கள் கையாண்டுள்ளனர். போரில் அறநெறி காத்தல், போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் விதம், வேந்தர்களின் போர்க்களக் கடமை, வேந்தர்களின் வீரச்செயல், அரண் அமைத்தல், நால்வகைப் படைகள் பயன்படுத்துதல், போர்க்கள மரபைப் பின்பற்றுதல், போர்க்களத்தில் நடுநிலைமை, அஞ்சியோடிய பகைவனைத் துன்புறுத்தாமை, ஒத்த வலிமையுடையவனோடு போர் செய்தல், போர்க்களத்தில் இறந்த வீரர்களின் நிலைக்களங்கள் போன்றவை போர்நிகழ்வுகளாக அமையப் பெற்றுள்ளன.

5.5.1 போர் அறம்

போர்க்களத்தில் அற அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் சில வரையறைகள் இருந்திருக்கின்றன. போர் தொடங்குவதற்கு முன்னர்,

‘ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை’

(புறம். 9. 1-6)

என்று நெட்டிமையார் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாடிய பாட்டால், தமிழ்வேந்தர் படையெடுக்கும் முன்னர் ஆநிரை முதலியவைகளைக் காத்துக் கொள்ளுமாறு பகைவர்க்கு அறிவித்துள்ளார்கள் என்பது அறியப்படுகிறது. இப்பாடலானது போரிலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டியவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பசுவைத் தெய்வமாகவே வழிபட்டதன் விளைவாகப் பசுவைக் கொல்லுதல் என்பது கொடிய தீவினையாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

‘வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கி
பயம்நிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்
அம்புசேண் படுத்து வன்புலத் துய்த்தென
தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பில்
கொழுப்புஆ எறிந்துகுருதி தூஉய்
புலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறை’

(அகம்.309. 1-6)

என்ற அகநானூற்றுப் பகுதியால் ஆகோள் மறவர் கொழுத்த பசுவை வெட்டி உண்ணும் வழக்கத்தினர் என்பதை அறியலாம். “ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்” என்ற புறப்பாட்டில் பசுவும் பார்ப்பனரும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பது தூய வைதீகச் சமய எண்ணமாகும். இப்பாடலில் புகழ்ப்பெற்ற பாண்டிய வேந்தன் வேத வேள்விகளில் விருப்பமுடையவனாகவும் இருந்திருக்கின்றான் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வீரர்கள் யாருக்கும் பணியாவிட்டாலும் பார்ப்பனருக்குப் பணிவர். ஏனென்றால் பழங்காலத்தில் பார்ப்பனர் தூது சென்றனர் என்பதனை,

**‘வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்கல்
உயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பான்’**

(புறம். 305: 1-2)

என்பதன் மூலம் அறியலாம். பார்ப்பனரை மக்கள் துன்புறும்படி எதுவும் செய்யவில்லை என்பதனை,

**‘..... நின் முன்னோ ரெல்லாம்
பார்ப்பார் நோவன செய்யார்’**

(புறம். 43: 13-14)

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறியலாம். பார்ப்பனர் நாட்டிலிருப்பது சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. பொன்னையும் பொருளையும் அவர்களுக்கு வழங்கினர் என்பதனைப் புறநானூறு 367-ஆம் பாடல்வழி அறிய இயலும். எனவே, போரின் கொடுமையிலிருந்து பார்ப்பனர் விலகியிருக்க வேண்டுமெனக் கருதினர் என அறிய இயலும்.

பெண்கள் உடல் வலிமை இல்லாதவர்கள் எனவும், நாட்டுக்குத் தேவையான மக்களை ஈன்று புறந்தரும் பெண்குலம் அழிவுறலாகாது எனவும் கருதினர். பின் பசித்தவரும் நோயாளர்களும் பிறருடைய உதவிபெறும் நிலையிலிருப்பவர்கள். எனவே, இவர்களைக் காப்பது வேந்தர்களின் கடமையாகக் கருதினர், மற்றும் புதல்வரைப் பெறாதவரைப் போர் முகத்திலிருந்து விலக்க வேண்டும் எனவும் வேந்தர்கள் கருதினர்.

5.5.2 ஒத்த வலிமையுடையவனோடு போர் செய்தல்

வேந்தர்கள் தம்மைவிட வலிமை குறைந்தவரோடு போர் செய்வதில்லை. அது தமக்கு அறமாகாது என்றும், அது தமக்கு இழுக்கு என்றும் கருதியுள்ளனர். தம்மேல் படைகளை எறிந்தாரையும் அவர்கள் தமக்கு நிகரானவர் இல்லை என்று அறிந்தால் எதிரே சென்று படை எறியமாட்டார்கள் என்பதனை,

**‘எறியா ரெறிதல் யாவன தெறிந்தோர்
எதிர்சென் றெறிதலுஞ் செல்லானதனால்’**

(புறம். 301. 8-9)

என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் உரைக்கின்றார். வேந்தர்கள் தமக்கு நிகரான படைபலம் உடையோரையே எதிர்க்கும் பண்புடையவர்கள் என்பது புலவரது இப்பாடலடியின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

5.5.3 அஞ்சியோடிய பகைவனைத் துன்புறுத்தாமை

எதிர்த்துப் போர்புரிய முடியாமல் தோற்றோடும் வீரமற்றோர், முதியோர், இளையோர் போன்றோர் மீதும் படைக்கலன்களைச் செலுத்தலாகாது என்பதனைப்,

‘படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே’

(புறம். 142. 6)

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறியலாம். தன்னைக் கண்டு தோற்றோடியவன் மீது படையைச் செலுத்தாமல் அவன் முதுகைப் போர்ப் புரிபவன் நகைத்தான் என்பதனை,

‘தனக்கிரிந் தானைப் பெயர்புற நகுமே’

(புறம். 284. 8)

என்ற ஓரம்போகியாரின் புறப்பாடல் மூலம் அறியவியலும்.

போரில் புறங்கொடுத்தல் இழிந்த செயலாகவும், அவ்வாறு புறமுதுகிட்டோர் மீது வாளெறிதல் அறக்கேடாகவும் கருதப்பட்டுள்ளதை, மற்றொரு புறநானூற்றுச் சான்றுவழி அறியவியலும்.

‘புன்றலை மடப்பிடி நாணக்

குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத்தனவே’

(புறம். 308. 10-11)

இதிலிருந்து புறமுதுகு காட்டித் தோற்றோடிய பகைவன் மீது அம்பெய்தல், வாளெறிதல் கூடாது என்பது சங்ககாலப் போர்நெறியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

ஆடை நெகிழவிட்டவர்களையும், புல் மேய்வாரைப் போலக் குப்புறப் படுத்திருப்பவர்களையும் ஓடும் நீரில் வீழ்ந்தோரையும், படையிழந்தவர்களையும் தனியே அஞ்சியோடுவாரையும்

கொல்வதில்லை என்று சிறுபஞ்சமூலம் 41ஆம் பாடல் உரைக்கும் கருத்தையும் இங்கே ஒப்புநோக்கி ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது.

போரில் வீரர்கள் மார்பிற் புண்படுதலும், புண்மலிந்த உடம்பினர் ஆதலும், போர்வீரர்க்குப் பெரும் புகழைத் தரும் செயல்களாகச் சங்க இலக்கிய பாடல்களில் புலவர்கள் சித்திரித்துள்ளனர்.

**‘நீயே அமர்காணி னமர்கடந்தவர்
படைவிலக்கி யெதிர்நின்றலின்
வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு
கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே
அவரே நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தலின்
ஊறறியா மெய்யாக்கையொடு
கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே’**

(புறம். 167. 1-7)

எனப் போரில் விழுப்புண் பெற்றவர் சிறப்பும், பெறாதவர் இழிவும் கூறப்படுகின்றன. தன்னைக் குறித்துக் கரிகாற் பெருவளத்தான் எறிந்த வேல் தன் மார்பை ஊடுருவிப் புறம் போனதற்கு நாணிப் பெருஞ்சேரலாதன் வடக்கிருந்த செய்தியைக் கீழ்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி உணரமுடிகிறது.

**‘தன்போல் வேந்தன் முன் குறித் தெறிந்த
புறப்புண் ணாணி மறத்தகை மன்னன்
வாள்வடக் கிருந்தன னீங்கு
நான்போற் கழியல ஞாயிற்றுப் பகலே’**

(புறம். 65. 9-12)

**‘நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி
வளிதொழி லாண்ட வுரவோன் மருக
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் னாற்ற றோன்ற
வென்றோய் நின்னிணு நல்ல னன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப்புக மூலக மெய்திப்
புறப்புண் ணாணி வடக்கிருந் தோனே’**

(புறம். 66. 1-8)

எனவே, போர்க்களத்தில் வீரர்கள் புண்படுதலும், உயிர் நீத்தலும் பெரும் புகழை வீரர்களுக்குக் கொண்டு சேர்கின்றது என்பதனை அறியமுடிகின்றது. இதுகாறும் கூறப்பட்ட செய்திகளிலிருந்து சங்ககாலத்தில் வேந்தர்கள் போர்தொடங்கும் முன்னும் போர்க்களத்திலும் போர்நெறிகளைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பது புலப்படுகிறது.

5.5.4 போர்க்களத்தில் நடுநிலைமை

போர் வீரர்கள் தாம் ஒன்றாகக் கூடித் தங்கியிருந்த பாசறையிலிருந்து நீங்கிச் சென்று போர்க்களத்தில் படைகளை எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் எதிர்த்து வருபவர் உறவினரென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் போர் செய்வர்.

‘கண்கூ டிறுத்த கடல்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை தழீஇய கூற்றுவினை யாடவர்
தமர்பிற ரறியா வமர்மயங் கழுவத்
திறையும் பெயருந் தோற்றி நுமருள்
நாண்முறை தடித்தீர்’

(புறம். 294. 2-6)

எனப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் போர்க்கள நடுநிலைமையைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் எதிர்த்து வருபவர் உறவினராய் இருப்பினும், தம் நாட்டு நலங்கருதிப் போரிட்டனர் என்பதிலிருந்து போர் வீரர்களின் நடுநிலைமை புலனாகிறது.

5.5.5 போர்க்களக் கடமை

ஒரு தாயின் கடமை குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தல். தந்தையின் கடமை அவனைச் சான்றோன் ஆக்குதல். அவன் போர்க்களத்தில் போரிட வேல் வடித்துக் கொடுப்பது கொல்லனின் கடமை. போர்க்களத்தில் யானையைக் கொன்று வீழ்த்துவது அந்த இளைஞனின் போர்க்களக் கடமையாகும். இதனை,

‘ஈன்றுபுறந் தருத றென்தலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
தண்ணடை நல்கல் வேந்தர்க்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே'

(புறம்.312. 1-6)

என்ற பாடல் உணர் த்துகிறது.

5.5.6 போர்க்கள மரபுகள்

சங்க காலப் போரியலில் வேந்தர்கள் சில மரபுகளைக் கையாண்டுள்ளனர். வேந்தர்களின் அடையாளப் பூச்சூடுவதோடு அவ்வப்போர் வினைக்கேற்ற பூவையும் சூடுதல், படைவீரர்கள் அடையாளப் பூச்சூடுதல் ஆகியன தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளதை அறியவியலும். சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் குறியீடுகளாகவும், மங்கலப் பொருள்களாகவும் விளங்கியுள்ளன. புறத்திணைப் போர் நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மலர் சூடும் வழக்கம் இருந்துள்ளதை அறியமுடியும். வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி என்னும் ஆறுவகை மலர்கள் புறத்திணையில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்கள் இவற்றை அடையாளப் பூவாகச் சூடி போர்க்களத்துக்குச் செல்வது மரபாகும். போருக்குப் புறப்படும்முன் ஊரில் உள்ள குளிர்ந்த பொய்கையில் நீராடி வெள்ளையாடை உடுத்திச் செல்லும் மரபைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

‘மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி
மன்ற வேம்பி னொண்குழை மலைந்து’

(புறம். 79. 1-2)

‘வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித் துடிஇப்’

(புறம். 279. 8)

போர்க்குப் புறப்படும்முன் விரிச்சி கேட்டலும், புள் முதலியவற்றால் ஆன நிமித்தம் காணலும், உன்னமரத்தின் நிலை நோக்கலும், நிமித்தம் பார்த்தலும் ஆகிய நம்பிக்கைச் செயல்கள் உண்டெனினும் இவற்றைக் கருதாதவருமாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை,

‘காலனும் காலம் பார்க்கும் பாராது

வேலீண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய
வேண்டிடத் தடுஉம் வெல்போர் வேந்தே'

(புறம். 41.1-3)

'புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை'

(புறம்.20.18-19)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி அறியலாம்.

5.5.7 அரண்

அரசுகளும் நாடுகளும் உருவாகிய பின்னர் நாட்டின் தலைவரான வேந்தர் தாம் வாழ்வதற்கென இயற்கை அரண்களும் செயற்கை அரண்களும் சூழ்ந்த கோட்டைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். நாட்டின் அரண்கள் வலிமையற்று இருப்பின் பகைவேந்தர் நாட்டினுள் நுழைந்து நாட்டைக் கைப்பற்றி விடுவர்.

அரசு உருவாக்கம் பற்றிப் பேசும் எங்கெல்ஸ், “அரண் செய்யப்பட்ட நகரங்களைச் சுற்றிலும் பெரிய பெரிய சுவர்கள் எழுப்பியது சும்மா விளையாட்டுக்காக அல்ல, அவற்றின் விரிந்த அகழிகள் கணமுறையின் சமாதிகளாகும். அவற்றின் கொத்தளங்கள் நாகரிக நிலையை எட்டித் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன” (1978: 254) எனக் குறிப்பிடுவதைப் போல் இந்த அரண்கள் எல்லாம் இனக்குழுச் சமுதாய அழிவிற்குப் பின் எழுப்பப்பட்டனவாக உள்ளன. அரசின், அரசனின் உடைமையாளரின் பாதுகாப்புக்காகவே அரண்களை அமைத்தனர்.

காட்டரண், மலையரண், கடலரண் முதலிய அரண்கள் சூழ்ந்த நிலையில், நாட்டின் உட்பகுதியில் ‘காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப் பிறங்கு நிலை மாடங்களை உடைய நகரை அமைத்தனர். கரிகாற்பெருவளத்தான் சோழநாட்டில் ‘உறந்தை’ எனும் தலைநகரை உருவாக்கிய தன்மையைக் கடியலூர் உருந்திரங் கண்ணனார்,

‘காடு கொன்று நாடு ஆக்கி
குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்து உறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநிறீஇ

வாயிலொடு புழை அமைத்து
 ஞாயில் தொறும்புதை நிறீஇ
 பொருவேம் எனப் பெயர் கொடுத்து
 ஒருவேம் எனப் புற கொடாது
 திருநிலைஇய பெருமன் எயில்'

(பட். 283-291)

எனப் பட்டினப்பாலையில் விவரித்துள்ளார். சங்ககாலத்தில் அரண் என்பது வீரர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் அவசியமான ஒன்றாக விளங்கியுள்ளது. அவ்வாறு தமக்கு அரண் இல்லை எனில் பகைவேந்தர் தம்மைத் தாக்கிவிட்டு நிலங்களைக் கைப்பற்றிச் சென்றுவிடுவர். இதற்குச் சான்றாக, முள்வேலியற்றுப் பாதுகாவலில்லாமல் அமைந்திருந்த நாட்டை நோக்கி அதியமான் படையெடுத்து வருவதை அறிந்த பின்னரே அம்மக்கள் தம்நாட்டில் முள்கொண்டு வழியை அடைத்தனர். இதனை,

'பிணன் அழுங்கக் களன் உழக்கிச்
 செலவு அசைஇய மறுக்குளம்பின் நின்
 இனநன்மாச் செலக்கண்டவர்
 கவைமுள்ளிப்புழை அடைப்பவும்'

(புறம். 98. 5-8)

என ஒளவையார் தம் புறநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பல வகை அரண்கள் நாட்டுக்குக் காவலாக இருந்தன. நகரைச் சுற்றிக் காட்டரண் இருந்தது. கோட்டைகள் விண்தோய் உயர்வுடையன. அவற்றைச் சுற்றி ஆழமான அகழிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அகழிகளில் முதலைகள் நீந்திக் கொண்டிருக்கும். அகழிகளைப் படகுகளின் உதவியால்தான் கடக்க முடியுமாறு அமைத்திருப்பர். கோட்டையைச் சுற்றி மதில்கள் காணப்படும். இவ்வாறாக அரணின் சிறப்பை விளக்குவர். அதனை,

'நிலவரை யிறந்த குண்டுகண் ணகழி
 வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின்
 மீன்பூத் தன்ன வருவ ஞாயிறு
 கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை

அருங்குறும் புடுத்த கானப் பேரெயில்'

(புறம். 21. 2-6)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி அறியலாம்.

‘தூர்ந்த கிடங்கிற் சோர்ந்த ஞாயிற்
சிதைந்த விஞ்சிக் கதுவாய் மூதூர்
யாங்கா வதுகொ றானே தாங்காது
படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசிற்
கடுமான் வேந்தர் காலை வந்து’

(புறம். 350. 1-5)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி, தொல் எயிலைக் கொண்ட மூதூரை வேந்தர் முற்றுகையிட்டால், அம்முற்றுகையைத் தாங்காத மூதூரின் நிலைமையை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறாக வேந்தர்கள் தம் நாட்டையும், மக்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள அரண்கள் பல அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

5.5.8 வேந்தர் களின்போர்க்கருவிகள்

போர்வீரர்கள் போர்க்களத்தில் போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த கருவிகள் வேலும், வாளும், வில்லுமாகும். சான்றாக, ஓரி வில்லிலும், பெருநற்கிள்ளி வேலிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர் என்பதை அறியலாம். வாளும், வேலும் உறைக்குள் வைத்துக் காக்கப்பட்டன. இதனை,

‘உறைகழிப்பறியா வேலோனாரே’

(புறம். 323. 7)

என்பதன் மூலம் அறியலாம். வீரர்கள் தமது வாளையும் வேலையும் அம்பையும் தாமே தீட்டுவர். குறுந்தொகையில் அம்புகளைத் தீட்டுவது ‘பகழி மாய்த்தல்’ எனப்படுகிறது (குறுந்.12).

போர்க்களத்தில் வீரர்களின் தற்காப்புக் கருவியாகக் கேடயம் இருந்தது. வீரர்களின் உடல் முழுதும் மறைக்கும் கவசமும் இருந்திருக்கின்றது. அது பொறி என்ற இரும்புத் துண்டுகளால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

**‘புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட்டெழில் மார்பின்’**

(புறம். 13. 2-3)

என்பதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. முழங்கை முதல் கை வரையில் மறைக்கும் கவசமும் உண்டு என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்து.19-ஆம் பாடல்வழி அறியலாம். வீரர்கள் கால்களில் வீரக்கழல் அணிந்திருந்தனர். வேல்களைப் புலித்தோல் உறையில் வைத்திருந்தனர் என்பதனைப் புறநானூறு. 323-ஆம் பாடல் வழி அறிய இயலும்.

போரின்போது சங்கு முழங்குவதுண்டு. போர் முரசும் இடியென முழங்கும். இவ்வாறாகப் போர்க்களத்தில் போர்க் கருவிகள் பல பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

5.5.9 வேந்தர் களின்வீரம்

போர்க்களத்தில் வீரர்களின் வீரத்திறனைப் பற்றி ஆய்வது அவசியமாகிறது. ஒரு நாளுக்கு எட்டுத் தேர்களைச் செய்ய வல்ல தச்சன் ஒரு மாதகாலம் நன்கு ஆராய்ந்து ஒரு தேர்ச்சக்கரத்தைச் செய்தால் அது எத்துணை வலிமையாக இருக்குமோ அத்துணை வலிமையுடைய வீரன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி. ஆகையால், போர்க்களம் புகுவதை நினைக்காதீர் என்று ஒளவையார் அதியமானின் வீரத்தை, அவனது பகைவர்க்கு அறிவிப்பதை,

**‘களம்புக லோம்புமின் றெவ்வீர் போரெதிர்ந்
தெம்முளு முளனொரு பொருநன் வைகல்
எண்டேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலன் னோனே’**

(புறம். 87. 1-4)

என்ற பாடல்வழி அறியவியலும்.

பசும்பூட் செழியன் இருபெருவேந்தருடன் ஐம்பெருவேளிரையும் தான் ஒருவனாக எதிர்த்துநின்று போர்புரிந்து அவர்கள் கோட்டையிலேயே சென்று போர்புரிந்ததனை,

**‘..... தன்தலை வந்த
புனைகழ லெழுவர் நல்வல மடங்க
ஒருதா னாகிப் பொருதுகளத் தடலே’**

(புறம். 76. 11-13)

என்ற இடைக்குன்றுர்கிழாரின் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வேம்பின் தளிரொடு, போரிட்டுப் பகைவரை அழித்து முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்திச் சென்றதை இடைக்குன்றுர் கிழார் ஒருவனை ஒருவன் கொன்று வெற்றி கொள்ளுதலும், அல்லது தோற்றலும் இவ்வுலகத்து இயற்கையே. ஆனால், பசம்பூட் செழியனின் பெருமையையும், தலைமையையும் அறியாராய், அவனோடு எதிர்த்துப் போரிடுவோம் என்று வந்த எவருடைய நல்வெற்றியெலாம் அடங்கியழிய இவனொருவனே போர்க்களத்திலேயே அவரனைவரையும் கொன்றதையொத்த அருஞ்செயலை இதற்குமுன் எங்கும் கேட்டதில்லை என வியக்கிறார்.

**‘கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ றொட்டுக்
குடுமி களைந்த நுதல் வேம்பி னொண்டளிர்
.....
கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர வட்டதை
மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினு மிலனே’**

(புறம். 77. 1-13)

என்று புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் வீரத்தை அறியவியலும். சோழன் கரிகால் பெருவளத்தானின் வீரச்செயலைப் பட்டினப்பாலையில் காணவியலும். பகைவரின் அரிய காவல் சூழ்ந்த மதிலையும் ஊர்களையும் அழகுகெடப் பெரும்பாழாகச் செய்தபின்பும் சீற்றம் குறையாது, முழுவதும் இல்லையாகும்படிச் செய்யும் இவன் மலையைத் தோண்டுவான். கடலை நிரப்பி மேடாக்குவான்; வானத்தை வீழ்த்துவான். காற்றின் திசையையே மாற்றுவான். இதனை,

**‘அருங்கடி வரைப்பின் ஊர்கவின் அழிய
பெரும்பாழ் செய்தும் அமையான் மருங்குஅற
மலைஅகழ்க் குவனே கடல்தூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வளிமாற்று வன்னனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலின்’**

(பட். 269-273)

என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன் பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானையோடே சென்று சோழ பாண்டியராகிய இருபெருவேந்தரும் குறுநில மன்னனும், மாண்டு விழும்படிப் போரிட்டு ஒரு மலையிடத்தமைந்த அரிய காவல் காட்டினையுடைய ஐந்து அரண்களை அழித்தானென்பதை,

‘.....

வெருவரு தானையொடு வெய்துறச் செய்துசென்று

இருபெரு வேந்தரும் விச்சியும் வீழ

அருமினைக் கல்லகத்து ஐந்தெயில் எறிந்து’

(பதிற. 9)

எனப் பெருங்குன்றூர் கிழார் தெரிவித்துள்ளார். தம்மை நோக்கிப் படையெடுத்து வந்த வம்ப வேந்தரைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்து, அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று அவர்களது நாட்டிலேயே சென்று அப்பகைவரை அழித்தனர்.

கூடற்பறந்தலையில் தன்னிடம் தோற்றுப் புறங்காட்டி ஓடிய சேர, சோழரைத் தன் படையுடனேயே தொடர்ந்து போய்ச் சோழ நாட்டுத் தலையாலங்கானத்தில் பாசறை அமைத்து அப்பெருவேந்தர் இருவரையும் அவர்க்குத் துணைவந்த ஐம்பெருவேளிரையும் அழித்த அம்மாபெரும் வீரச்செயல் இங்கு எண்ணத்தக்கது. இதனை,

‘எள்ளி வந்த வம்ம மள்ளர்

புல்லென் கண்ணார் புறத்தில் பெயர

ஈண்டவ ரடுதலு மொல்லா னாண்டவர்

மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்

தந்தை தம்மூ ராங்கண்

தெண்கிணை கறங்கச் சென் ராண்டட் டனனே’

(புறம். 78. 7-12)

என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

விரைந்து பெருகிவரும் வெள்ளத்தை அசையாமல் நின்று தடுக்கும் கல்லணைபோல, எதிர்த்து மேல்வரும் பகைப்படையை அஞ்சாது தான்

ஒருவனாய்த் தனிநின்று போர்புரிந்துள்ளதை விளக்குவதாய்க் கீழ்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**‘வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதர
ஏந்துவாள் வலத்த னொருவ னாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்
காழி யனையன் மாதோ வென்றும்
பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்
புரவிற் காற்றாச் சீறார்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே’**

(புறம்.330. 1-7)

இப்பாடலின் மூலம் வேந்தனின் போர்க்கள வீரத்தை அறியவியலும். சேரன் செங்குட்டுவன் கங்கைப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, தமிழக வட எல்லையிலேயே கொங்கணர் முதலானோர் வடவாரியரோடும் கூடி எதிர்த்த வேந்தர்களை எதிர்சென்று போரிட்டு வென்று மேற்சென்று கங்கைக் கரையை அடைந்து அங்கே எதிர்த்த ஆரிய மன்னர் ஈரைநூற்றுவரையும் தான் ஒருவனே தாங்கி அழித்தமையும் (சிலம்பு. காட்சி. 160-164) காணலாம்.

இமையப் படையெடுப்பின்போதும் ஆரிய மன்னரனைவரையும் சேரன் ஒருவனே எதிர்த்துத் தாங்கி வென்றமை (சிலம்பு. கால்கோள். 120-121) சிலப்பதிகாரத்தில் முறையே வில்லவன் கோதை கூற்றாகவும், மாடலமறையோன் கூற்றாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளது.

இதுகாறும் கூறப்பட்ட செய்திகளை நோக்குங்கால் சங்க காலத்தில் வீரர்களின் மறச்செயல்களையும் போர்க்களத்தில் வீரர்களின் மறச்செயல்பாடுகளையும் அறியமுடிகிறது.

வேந்தர்கள் குழுத் தலைமையிலிருந்தே உருவானவர்கள் என்பதையும் சிறுசிறு நிலத் தலைவர்களை எல்லாம் வென்று உயர்ந்தவர்கள் என்பதனையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி அறியவியலும். இவ்வாறு சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று உயர்ந்த இவர்கள் நோக்கமெல்லாம்,

**‘தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லைத்**

தொன்று மொழிந்து தொழில் கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்து ஒழுகிய
கொற்றவர்தம் கோன் ஆகுவை'

(மதுரை. 70 -74)

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுவதைப் போல் தமிழகம் முழுவதையும் தம் தலைமைக் கீழ்க் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதாகவே இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

'முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியன் ஞாலம்
தாளிற் றந்து தம்புகழ் நிறீஇ
ஒருதா மாகிய வரவோ ரும்பல்'

(புறம். 18. 1-4)

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பரந்துகிடக்கின்ற உலகத்தைத் தம் முயற்சியால் கைப்பற்றித் தாமே ஆள வேண்டும் என்கின்ற அவனுடைய வேட்கையை இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

5.5.10 நால்வகைப் படைகள்

வேந்தர்கள் தங்களுக்குள் முட்டிமோதிக் கொண்டு அரசுகள் உயரத் தலைப்பட்ட சங்க காலம் போர்கள் மலிந்த காலம். 'ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொடுதலும் புதுவதன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை' (புறம். 76: 1-2) எனப் போர் இயற்கைச் செயற்பாடாய்க் கருதப்பட்ட காலம். சான்றோன் ஆக்குதலே தந்தையின் கடமையாகவும், களிறு எறிந்து பெயர்வது வீரனின் கடமையாகவும் (புறம். 312) குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் போர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சமுதாயச் செயற்பாடாய் இருந்துள்ளது. அரசுகள் உருவான சங்ககாலச் சூழலில் படை என்பது அரசின் அடிப்படையான அங்கமாய் அமைகிறது.

தொல்காப்பியர் மரபியலில் அரசனுடைய அடையாளச் சின்னங்களைப் பின்வருமாறு தொகுத்தளித்திருக்கிறார்.

'படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடைநலில் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் தேர்வன பிறவும்

தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்குரிய'

என்பதன் மூலம் அரசர்களுக்கென்று தனி அடையாளமும் படையும் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

சங்கப் பாடல்களில் படை குறித்த செய்திகளும் பரவலாய் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. படை வல்லமை மிக்க ஆட்சி அமைக்கப்பட்ட பின் வேந்தர்களின் வழிகாட்டல் மக்களுக்கு அவசியம் தேவை என்ற அறிவுரைகளைப் புலவர்கள் வேந்தர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதாகப் புறம். 35, 55-ஆம் பாடல்கள் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

அரசு உருவான சூழலில் போரில் ஈடுபட்ட வேந்தர்களிடம் படைகள் இருந்திருப்பது இயல்பே. இதற்கான சான்றுகள் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

'முரசு முழங்கு தானைமூவர்' (பொருநர். 54)

'தெறலருந் தானைப் பொறையன்' (நற். 18. 5)

'அரவக் கடல் தானை அதிகன்' (சிறுபாண். 103)

'சினம் மிகு தானை வானவன்' (புறம். 126.14)

'கடந்தடு தானைச் சேரலாதன்' (புறம். 8. 5)

'சினம் கெழு தானைச் செம்பியன் மருக'

(புறம். 37. 6)

சினமிக்க சேனையையுடைய சேரன் என்பதும் வஞ்சியாது எதிர்நின்று கொல்லும் படையையும் உடைய சேரலாதன் என்றும் சினம்பொருந்திய படையையுடைய செம்பியன் என்பதன் மூலம் வேந்தர்கள் படையுடையோராய் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. போர்க்காலத்தே படைகள் சென்று தங்கிய பாசறை பற்றிய செய்திகளும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளுடன் நால்வகைப் படைகள் குறித்த செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கலிமாவும்

**நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவருமென
நான்குடன் மாண்ட தாயினும் மாண்ட**

அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்' (புறம்.55.7-10)

எனும் பாடல் நால்வகைப் படைகொண்ட பெருமை உடையது அரசு எனக் குறிப்பிடுகிறது. பகை வேந்தர்களின் பெரிய அரண்களை அழிக்கும் வலிமையும் முயற்சியும் உடைய பெரும்படை உடைய பாண்டியன் எனப் பட்டினப்பாலை (277 -279) நால்வகைப் படைகள் பற்றிப் பாடுகிறது.

களிறுகள் சினம்மிகுந்து களத்தில் வீரரைக் கொல்லவும் குதிரைக்கூட்டம் பகைவர் மேற்செல்லுதலால் உண்டான புழுதிப்புகை ஆகாயத்தில் வெயிலை மறைக்கவும் தேர்கள் காற்றைப் போல் சுழன்று திரியவும் வாட்போரில் திறமை உடைய வீரர் தோள்வலிமையால் வெற்றி பெறவும் நால்வகைப்படை செயல்பட்டதை மதுரைக்காஞ்சி (43-54) பாடியுள்ளது. மதுரை மாநகரில் நால்வகைப் படைகளின் இயக்கம் இருந்தமையும் (375-394) பாடப்பட்டுள்ளது.

அதியமானைப் பற்றிய புறப்பாடலில் (98) நின்யானைப் படை செலக்கண்ட அரசர், தம் மதில் வாயில்களுக்குப் புதுக்கதவு அமைத்தனர். குதிரைப்படை கண்டு காவற்காட்டை வேல்முள்களை இட்டு அடைத்தனர். வேல்படை கண்டு தம் கேடயங்களைச் சீர் செய்தனர். மறவரது பெரும்படை கண்டு தத்தம் அம்பறாத் தூணிகளில் அம்பை நிரப்பினர் எனப் படை பற்றிய செய்திகளைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன.

‘..... களிறு செலக் கண்டவர்
மதிற்கதவு மெழுச் செல்லவும்
பினைமுங்கக் களனுழக்கிச்
செலவசைஇய மறுக்குளம்பினின்
இனநன்மாச் செலக்கண்டவர்
கவைமுள்ளிற் புழையடைப்பவும்
மார்புறச் சேர்ந்தொல்காத்
தோல்செறிப்பினின் வேல்கண்டவர்
தோல்கழியொடு பிடிசெறிப்பவும்
வாள்வாய்த்த வடுப்பரந்தநின்
மறமைந்தர் மைந்துகண்டவர்
புண்படுகுருதி யம்பொடுக்கவும்’

(புறம். 98. 3-14)

என்ற புறப்பாடலின் மூலம் படை பற்றிய சிறப்புச் செய்தியை அறியமுடிகின்றது.

சோழமன்னன் கிள்ளிவளவனின் படைச்சிறப்பை,

‘யானையு மலையின் தோன்றும் பெருமநின்

தானையும் கடலென முழங்கும் கூர்நுனை

வேலும் மின்னின் விளங்கும்’ (புறம். 42. 2-4)

என்று இடைக்காடனார் பாடுகிறார். மேலும், சோழன் நலங்கிள்ளியின் படைப்பெருக்கத்தைக் குறிப்பிடும்போது படையின் முன்னால் செல்லும் வீரர்கள் பனைமரத்தின் இளநுங்கினையும், இடைப்பகுதியில் வரும் வீரர்கள் பனம்பழத்தையும் இறுதியாக வரும் வீரர்கள் பனங்கிழங்கையும் உண்டார்கள். ஒரு படையானது கடந்து செல்ல நுங்கு, காயாகி, பழுத்துப் பழமாகி, அப்பழம் மண்ணுள் கிழங்காகும் காலம் ஆகிறது என்று படையின் அளவையும் வலிமையையும் குறிப்பிடுகிறார் ஆலத்தூர்கிழார்.

‘தலையோர் நுங்கின் நீங்சேறு மிசைய’

(புறம். 225. 1)

சங்க இலக்கியத்தில் படைப்பெருமை பற்றியும் பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன.

‘ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை’ (புறம்.23: 15)

‘கடல் கண்டன்ன வொண்படைத் தானை’

(புறம். 197: 3)

‘கடல் அன்ன தாங்கரும் தானை’ (பதிற். 90: 31)

எனவும் படைப்பெருமை பற்றிய பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

இவற்றின் மூலம் வேந்தர்தம் ஆற்றலுக்கேற்ப நிலைத்த படைகள் அரசின் அங்கமாய் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட செய்திகளில் படைகள் பற்றிய சில பொதுவான செயல்பாடுகளைப் பற்றி அறியமுடிந்தது. நால்வகைப் படைகள் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கிய பாடல் சான்றுகள் வழி அறியலாம்.

1. யானைப்படை
2. குதிரைப்படை
3. தேர்ப்படை
4. காலாட்படை

போன்ற நால்வகைப் படைகள் பற்றிய விரிவு சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

படைகளுள் யானைப்படை பெருமிதத்திற்குரிய ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. யானையோடு பொருதலும், யானையை எறிதலும் பெருவீரச் செயல்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றன. யானை படைப்பொருளாகவும், கொடைப் பொருளாகவும் இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி அறியவியலும்.

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆகிய வேந்தர்களின் பெயர்கள் யானையோடு தொடர்புடையவையாய் உள்ளதை அறிய முடிகிறது. கரிகாலன் என்னும் பெயர் யானைகளுக்குக் காலன் போன்றவன் என்ற பொருளுடையது என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர்.

யானையைக் கொடைப்பொருளாகக் கொடுப்பவருள் ஆய் அண்டிரன் மிக உயர்ந்தவன் என்று ஏணிச்சேரி முடமோசியாரால் பாடப்பெறுகின்றான். இதனை,

**‘..... வாய்வா ளண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிக வுடையவிக் கானம்’**

(புறம். 131. 2-4)

என்ற பாடல் சான்று வழி அறிய முடிகின்றது.

பரிசில்களில் வறுமை தீர்க்க உதவாதாயினும் பெருமித உணர்வு காரணமாக யானைப் பரிசு புலவரால் விரும்பப்பட்டிருக்கிறது.

**‘பனைமரு ட்டக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
உயர்மருப் பேற்றிய வரைமரு ணோன்பக
டொளிதிகழோடை பொலிய மருங்கிற்**

படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து

செலனசைஇ யுற்றனென் விறன்மிகு குருசில்'

(புறம். 161. 16-20)

என்று குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் வேண்டிக் களிறு பெற்றமையைப் புறநானூறு குறிக்கிறது. யானை சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கொடைப்பொருளாக மட்டுமின்றிப் போர்நிகழ்வில் சிறப்புப் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது. போர்க்களத்தில் ஆண்யானைகளான களிறுகளே ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. போர்முனையில் சினம் ஊட்டப்பெற்ற மதமுடைய போர்ப்பயிற்சி பெற்ற களிறுகள் தம் உடலில் அம்பு ஆழப்புகுந்தாலும் அத்துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு பகையை எதிர்க்கும் ஊக்கமும் ஆற்றலும் உடையன. இதனை,

'சிதைவிடத்து ஒல்கார் உரவோர், புதைஅம்பின்

பட்டுப்பா னேறுங் களிறு' (குறள். 597)

என்ற ஊக்கமுடைமைக் குறள் எடுத்தியம்புகிறது. இத்தகைய யானையின் ஆற்றலே தொல்காப்பியரால் யானைநிலை என்ற துறையாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இங்ஙனம் யானைகள் போரில் வல்லமையுடன் விளங்க அவற்றிற்குக் கள்ளைத் தாராளமாகக் கொடுப்பர். மழையைப் போலப் போர் யானைகளுக்குக் கள் வழங்கப் பெற்றதை,

'மாரியங் கள்ளின் போர்வல யானை' (பதிற். 21. 17)

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிட்டுள்ளது.

போரில் பங்குபெற யானைகட்கு ஆரியப் பாகர் பயிற்சியளித்திருக்க வேண்டும். போர் தொடங்கும்போது, பெரிய கடலின் ஆழத்தில் காற்றால் விரைந்து செல்லும் பாய்மரக் கப்பல் போலக் களிற்று நிரையை முன்செல்லவிட்டுப் பகைவரிடையே குழப்பத்தை உண்டாக்கி, அப்பெரும் பிளவுகளிடையே வேலேந்திய வீரர் விரைந்து சென்று அமருழக்கிப் பகைப்படையை அழிப்பரென்பதை,

'நளிகட லிருங்குட்டத்து

வளிபுடைத்த கலம்போலக்

களிறுசென்று களனகற்றவும்

களனகற்றிய வியலாங்கண்

ஒளிறிலைய வெஃகேந்தி

அரைபட வமருழக்கி'

(புறம்.26. 1-6)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

சேரன் பல்யானை செல்கெழுகுட்டுவனின் படையில்,
கருங்களிற்றியானை புணர்நிரை நீட்டி நின்றிருந்தமையைப்
பதிற்றுப்பத்தில் (30: 6) கௌதமனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து யானைகள்
போர்க்களத்தில் வரிசையாக நிறுத்தப் பெற்றிருந்தமை அறியபெறுகிறது.

'இருதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பச் சினம்சிறந்து

கோலோர்க் கொன்று மேலோர்வீசி

மென்பிணி வன்றொடர் பேணாது காழ்சாய்த்துக்

கந்து நீத்து உழிதரும் கடாஅ யானையும்'

(மதுரை. 380-384)

என்ற தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின்
யானைப்படையில் இருந்த சினமுற்ற யானையின் செய்கையை மாங்குடி
மருதனார் பாடியுள்ளதன் மூலம் யானைப் படை இருந்துள்ளமையினை
அறிய முடிகின்றது.

குதிரைப் படை

குதிரை வீரத்தினைத் தொல்காப்பியர் குதிரைநிலை எனப்
புறத்திணையில் துறை கண்டார். நாற்படைகளுள் குதிரைப்படை
விரைவாக இயங்குவது. தனித்த ஊர்தியாகவும், தேரோடு கூடியும்
செயல்படுவது. குதிரையின் விரைவு பற்றி அகநானூற்றுப் பாடல்வழி
அறியவியலும். வேந்தன் வினைமுடித்துத் தேரில் ஏறிய அளவில்
இல்லத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்த விரைவு கண்டு தலைவன்,

'வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ

மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ

உரைமதி வாழியோ வலவ' (அகம். 384. 9-11)

என்று கூறுகிறான். போர்க்களத்திற்கு சென்ற ஒரு குதிரை திரும்ப வீடு
திரும்பாததைக் கண்டு குதிரைக்கு என்னவாயிற்றோ என்று
வினவுவதாகக் கீழ்வரும் பாடல் அமைகிறது.

'மாவா ராதே மாவா ராதே

எல்லார் மாவும் வந்தன வெம்மிற்
 புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் றந்த
 செல்வ னூரு மாவா ராதே
 இருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்
 விலங்கிடு பெருமரம் போல
 உலந்தன்று கொல்லவன் மலைந்த மாவே'
 (புறம்.223. 1-7)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழிப் போர்க்களம் சென்ற குதிரையைப் பற்றி அறியமுடிகின்றது. குதிரைப்படையைப் பற்றி மற்றொரு சான்று, போர்க்களத்தில் கடலைகளைப் பிளந்து செல்லும் தோணி போலப் பகைவர் படைவரிசைகளைப் பிளந்து சென்று குதிரைகள் போர் செய்தன. அரசன் குதிரைப்படையை கண்டு அஞ்சி முன்செல்லாது பின்வாங்கினான் என்பதாகும்.

‘.....
 கடல்மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ
 நெய்ம்மிதி யருந்திய கொய்கவ லெருத்தின்
 தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி
 அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்
 கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்துநின் றவ்வே'
 (புறம்.299. 3-7)

என்ற பாடலடியின் மூலம் குதிரைப்படையின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது. மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடல் சான்றானது, ‘மாற்று வேந்தர் முன்னிலையில் கடல் கிழித்தோடும் துடுப்புப் போல எதிர்ப்படையைக் கிழித்துச் சென்று பெண் யானை தனிமையுற்றுப் புலம்புமாறு ஆண்யானையைக் கொன்ற என்னிடம், இன்று மண்ணிடம் பின்னிக் குளம்பு ஊன்றிக் காண்பார் அஞ்சப்பாயும் குதிரைமேல் எதிர்ப்பார் உள்ளத்தை அழிக்கும் காளையானவன் தன் வேலைப் பிறர் நெஞ்சு வகுப்பன் என ஆட்டிக் காட்டி என் போர்த்திறனைக் காண வருவான்’ என்கிறது. இப்பாடல்வழிக் குதிரைமேல் இருந்து போர் செய்த வீரரை பற்றி அறியமுடிகின்றது.

மேற்கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து குதிரைப்படை போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதை அறிய இயலுகின்றது.

தேர் ப்படை

தேர்ப்படை என்பது ஒருவரது செல்வத் தகுதியைக் காட்டுவதாய் அமைகின்றது. தேர்வண்கிள்ளி, தேர்வண் பாரி, தேர்வண் மலையன், உருவப் பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி ஆகிய வேந்தர்களின் பெயரடைகள் அவர்களின் தேர்ச் செல்வத்தைக் காட்டும். இரவலர்க்குத் தேரும், மாவும் வழங்கும் நிலைக்கு மேலாகப் பற்றுக் கோடின்றித் தவித்த முல்லைக் கொடிக்குத் தேரீந்த பாரியின் சால்பைத் தமிழிலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. போர்க்களத்தில் தேர்ப்படையில் வந்த வீரர் அனைவரும் கேடகம் தாங்கிய கையோடே வீழ்ந்தழிந்தனர் என்பதனை,

‘மறத்தகை மைந்தரொ டாண்டுப்பட்ட டனவே

தேர்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாம்

தோல்கண் மறைப்ப வொருங்குமாய்ந் தனரே’

(புறம்.63.4-6)

என்ற புறப்பாடல் உரைக்கிறது. இப்பாடலின் மூலம் போர்க்களத்தில் தேர்ப்படை பயன்படுத்தப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

காலாட்படை

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம் மாபெருந் தானையர் என்பதால் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை போலன்றிக் காலாட்படை அடையாளப் பூச்சுடும் உரிமையுடையது என அறியலாம். போர்க்களத்தில் வேந்தனைக் காக்கும் கடமையைக் கொண்டது இந்தக் காலாட்படை ஆகும்.

‘இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே சினப்போர்

இனக்களிற் றியானை யியறேர்க் குருசில்

நுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை

எடுத்தெறி ஞாட்பி னிமையான் றச்சன்

அடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்ந் தனனே

மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்

உறைப்புழி யோலை போல

மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே’

(புறம். 290)

எனத் தானை வீரர் வேந்தர்க்குத் துணையாவதை ஒளவையார் பாடுவார். மேலும், செல்வவளம் வாய்ந்த உடைமையாளர்கள் தேரேறி வர வரும்வழியில் காலாட்படைகள் காவல் காத்ததை மதுரைக்காஞ்சி (431 - 442) காட்டுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறாக நால்வகைப் படைகளும் வேந்தர்களுக்குத் துணையாக போர்க்களத்தில் செயல்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் இளையர், முதியர் வேறுபாடின்றி எல்லோரும் ஆயுதம் வைத்திருக்கும் சமூக உரிமை பெற்றிருந்தனர். ஆனால், வர்க்க வேறுபாடுகள் பெருத்துவிட்ட சமூகத்தில் – அரசு சரியானபடி நிறுவனமான பிற்காலச் சமூகத்தில் ஆயுதங்கள் வைத்திருப்பதற்கான சமூக உரிமை அனைவருக்குமில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட குழுக்களே ஆயுதந் தரித்தன..... செல்வாக்குப் பெற்ற குழுவினர் ஆயுதந் தரித்ததை இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடியும் எனக் கோ. கேசவன் (1979: 59) கூறுவது ஏற்புடைய கருத்தே. ஏனென்றால் அரசு என்ற நிறுவனமே நால்வகைப் படையுடனேயே முழுமை பெறுகிறது என்ற கருத்தை இலக்கிய சான்றுவழி அறிய இயலும் (புறம். 197, பதிற். 43). அரசு என்னும் எண்ணக்கரு மூவேந்தரோடு மட்டுமே பொருந்துகின்றது என்று கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி (2010).

மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் வழி நால்வகைப் படையும் அரசு என்னும் நிறுவனத்தோடு தொடர்புடையது என்பதையும் வேந்தர்கள் அவற்றைச் சிறப்புறப் பயன்படுத்தினர் என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

5.6 போருக்குப் பின் வேந்தர் களின்செயல்பாடுகள்

போர்க்களத்தில் வெற்றிபெற்ற வேந்தர்கள் பகைவர்களின் நாட்டைக் கைப்பற்றிய பின்னர், அங்கிருக்கும் அணிகலன்கள், விளைந்த வயல்கள், உள்ளிட்டவற்றைக் கொள்ளையிடுதல் மரபு. இவ்வாறு பெறப்படும் வளங்கள் இரவலர்க்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. அதனை,

‘அவ் வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்

பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னல்கிப்’ (புறம். 6. 15-16)

என்ற பாடலடியால் அறியவியலும். போருக்குப் பின் பகைமன்னர்களின் வாரிசுகளை அழிக்கும் முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டனர். மலையமாளின் மக்களை யானைக்காலால் இடறி வீழ்த்தக் கிள்ளிவளவன் உத்தரவிட, அதனைக் கோவூர்க்கிழார் தடுத்த நிகழ்வினைப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

**‘களிறுகண் டமூஉ மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறாஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புண்கணோ வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே’**

(புறம். 46. 5-8)

போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னன் பகைநாட்டின் விளைநிலங்கள் உள்ளிட்ட பொருளாதார ஆதார மையங்களை எரியூட்டி அழித்தல் என்ற செயலும் போருக்குப் பின் நடைபெற்றுள்ளதாகப் பதிவாகியுள்ளதைப் பின்வரும் பாடலடியின் மூலம் அறியவியலும். இதனை,

**‘வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே’**

(புறம். 6. 21-22)

என்பதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பகை நாடுகளை முற்றிலும் அழிவுக்கு உள்ளாக்குவது ஒரு போர்முறையாகவே தமிழகத்தில் இருந்தது. இதனால் பகைநாடுகள் மீண்டும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல்ரீதியாக தம்மை மேம்படுத்திக் கொள்வது மிகவும் கடினமாகிறது. இதனால் பகைநாட்டினர் மிகவும் கடினப்பட்டு தம்நாட்டை மீண்டும் வளம்நிறைந்த நாடாக உயர்த்த வேண்டித் தமது உழைப்பைச் செலுத்தினர். மேலும், போரில் தோற்ற மன்னனைச் சிறை பிடிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் போரிட்டனர். சிறைபிடிக்கப்பட்ட இரும்பொறை அங்கிருந்து தப்பித் தன் அரசுக்கட்டில் ஏறிய தன்மையைக் கோவூர்க்கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

**‘கோடு முற்றிய கொல் களிறு
நிலை கலங்கக் குழி கொன்று**

கிளைபுகலத் தலைக்கூடியாங்கு

நீபட்ட வருமுன்பிற்

பெருந்தளர்ச்சி பலருவப்பப்

பிறிதுசென்று மலர்தாயத்துப்

பலர்நாப்பண் மீக்கூறலின்'

(புறம்.17. 17-23)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது.

பகை மன்னர்களின் காவல் மரத்தினை வெட்டுதல் முக்கியமான மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டது. இதனைப் பகை மன்னர்களை இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாக்கும் ஒரு நிகழ்வாகக் கருதினர். இதனை பின்வரும் பாடல்வழி அறியலாம்.

'பொன்அம் கண்ணி, பொலந்தேர் நன்னன்

சுடர்வீ வாகைக் கடி முதல் தடிந்த

தார்மிகு மைந்தின், நார் முடிச்சேரல்' (பதிற். 40)

போரில் வென்ற அரசன், தோல்வியுற்ற மன்னனின் முடியினைக் கைப்பற்றி அழித்துக் கழல், மாலை போன்ற அணிகலன்களைச் செய்து அணிந்தனர் என்பதனைப் பின்வரும் பாடல் வழி அறிய இயலும்.

'முடிபுனைந்த பசும்பொன்னின்

அடிபொலியக் கழறைஇய'

(புறம்.40. 3-4)

'எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்து' (பதிற். 16)

பகை மன்னரின் உரிமை மகளிர்தம் கூந்தலைக் கொய்து கயிறாகத் திரித்தனர் என்பதனை நற்றிணைப் பாடல்வழி அறிய இயலும்.

'விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்

வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்

கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே'

(நற். 270. 8-10)

மேற்கூறப்பட்ட பாடல்களின் மூலம் பகை நாட்டு மன்னரது மகளிரின் கூந்தலைக் கொண்டு கழல், மாலை, கயிறு போன்ற பல செயல்களுக்கு வென்ற நாட்டினர் பயன்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பகைவேந்தர் அழிந்தபின் வாளை உயர்த்திப் போர்க்களத்தில் வெற்றியின் வெளிப்பாடாக, அரசன் ஆடினான். வென்ற மன்னன்

களத்தில் வீரர்களோடு ஆடும் கூத்து துணங்கைக்கூத்து எனப்படுகின்றது.
இதனை,

‘வாள் உயர்துப் போர்க்களத்து ஆடும்கோ’

(பதிற். 56)

‘துணங்கை ஆடிய வலம்படு கோமான்’

(பதிற். 57)

என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தோற்ற மன்னனின் முரசையும் வெண்கொற்றக் குடையையும்
கைப்பற்றும் மரபு இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றது. இதனை,

‘முரைசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து, உரைசெல’ (அகம்.36)

என்ற சான்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பகை மன்னர்களின் பட்டத்து யானையை வருத்தத்தாற் கதறும்படி,
அதனுடைய கொம்பை வெட்டி அதனால் கட்டில் செய்தனர் என்பதனை,

‘அரசு உவர அழைப்பக் கோடு அறுத்து இயற்றிய

அணங்குடை மரபின் கட்டில் மேல் இருந்து’ (பதிற். 79)

என்ற சான்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பகைவர் அரணை அழிவு செய்து வென்ற மன்னர்
மதிலகத்துள்ளிருந்து சமைத்துண்ணும் மரபு அறியக் கிடைக்கின்றது.
இதனை,

‘குண்டு கண் அகழிய மதில் பலகடந்து

பண்டும் பண்டும் தாம் உள்அழித்து உண்ட’

(பதிற். 45)

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

போரில் வெற்றிபெற்ற வேந்தன் தான் வென்ற நாட்டின்
பொருட்செல்வத்தைத் தன் நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றதைப் பின்வரும்
பாடல்வழி அறியலாம்.

‘நல்நகர் மரந்தை முற்றத்து ஒன்னார்

பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்

பொன்செய் பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவண்
நிலம்தினத் துறந்த நிதியத் தன்ன'

(அகம்.127. 6-10)

இந்த அகநானூற்று அடிகளில் நெடுஞ்சேரலாதன் போர்களின் முடிவில் தான் வென்ற பொருள்களைத் தன் நகரத்துக்குக் கொண்டுவந்தது புலப்படுத்தப்படுகிறது. அதுபோன்று இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் யவனரை வென்று அவர்களிடம் இருந்து பொருளைக் கொண்டுவந்து தன் மூதூரில் வைத்துப் பிறர்க்கு உதவியதைப் பதிற்றுப்பத்து (பதிகம்-2) குறிப்பிட்டுள்ளது.

போர்களில் வெற்றியை ஈட்டித் தந்த முதுகுடியினரைப் போற்றிப் பாராட்டும் வகையில் போர் வெற்றியை அவர்கள் வாழ்ந்த பாவை நிலத்திலேயே சென்று கொண்டாடினர். இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் புறநானூற்றுச் சான்று அமைந்துள்ளது. அச்செய்யுளடிகள் கீழ்வருமாறு:

'கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய
நின்றுநிலை இயர்நின் னாண்மீ னில்லாது
படாஅச் செலீ இயர்நின் பகைவர் மீனே
நின்னொடு, தொன்று மூத்த வுயிரினு முயிரொடு
நின்று மூத்த யாக்கை யன்னநின்
ஆடுகுடி மூத்த விழுத்தினைச் சிறந்த
வாளின் வாழ்நர் தாள்வலம் வாழ்த்த
இரவன் மாக்க ளீகை நுவல
ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
தண்கமழ் தேறன் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
தாங்கினி தொழுகுமதி பெரும' (புறம். 24. 23-33)

மேற்கண்ட செய்யுள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் போர் வெற்றியை மாங்குடி மருதனார் பாடிய பாடலாகும்.

5.7 தொகுப்புரை

இனக்குழு மக்களிடையே செல்வப்பொருளாக விளங்கிய ஆநிறைகளைக் கவரும் மாடுபிடிச் சண்டையே அரசுகளும், அதிகாரமும் தோன்றிய பின்னர் நாடுபிடிச் சண்டையாகியிருக்க வேண்டுமென்று கோ.கேசவன் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இனக்குழுச் சமூகம் மாறி உடைமைச் சமூகம் உருவாகிய அரசுகளும், அதிகாரமும் தோன்றாலாயின. நிலங்கள் மூன்று வேந்தர்களால் ஆளப்பட்டன. இவர்களுக்குள் ஓயாது போர்கள் நடைபெற்றன. அவற்றிற்குக் காரணங்கள் தத்தம் குடிப்பெருமையை நிலைநாட்டிட, நாடுகளின் எல்லையை விரிவுபடுத்த, மண்ணாசை, தாம் ஒருவரே நாட்டை ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணம், மகட்கொடை மறுப்பும் ஆகியனவே என்பதை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்களின் போர்முறையானது ஆநிறைப்போர், சிற்றரசர்களின் போர்முறை ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் நன்கு நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்ட போர்முறையாகப் பரிணமித்து வளர்ச்சி அடைந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போருக்குச் செல்லும்முன் சில ஆயத்தமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். பொய்கையில் நீராடித் தங்கள் அடையாளப் பூவைச் சூடுதல், வேலை நீர்ப்படை செய்தல், தினையினை இரத்தத்தோடு கலந்து தூவி நீராட்டப்பெற்ற முரசிற்குப் பலி கொடுத்தல், பகைவேந்தர்க்குத் தூது அனுப்புதல், படைவீரர்களை ஆயத்தப்படுத்துதல், போருக்குச் செல்லும்முன் கள்ளை மறவர்க்கு அருந்த வழங்குதல், போர்ப்படைச் செல்லப் பாதையைச் செம்மைப்படுத்துதல் போன்ற பல ஆயத்தச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

போருக்குச் செல்லும்முன் போர் மறவர்களும் களிறுகளும், குதிரைகளும் போர்ப்பயிற்சி பெற்றே சென்றுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போரினை விரும்பினர். அதேபோன்று போர்மறவருடன் போர்க்களிறுகளும், குதிரைகளும் கூடப் போரினை விரும்புமாம் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் சில நெறிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். போரில் அறநெறி காத்தனர். ஆநிறை, பார்ப்பனர், பெண்கள், பசித்தவர், நோயாளிகள், பிறர் உதவி பெறும் நிலையிலிருப்பவர்களைப் போரிலிருந்து விலக்கிக் காப்பது வேந்தர்களின் கடமையாக எண்ணினர். ஒத்த வலிமையுடையவனோடு போர் செய்தல். அஞ்சியோடிய பகைவனைத் துன்புறுத்தாமைப் போன்றவற்றின் மூலம் வேந்தர்களின் போர் சார்ந்த அறநெறிகளை அறியமுடிகின்றது. மேலும், போர்க்களத்தில் படைகளை எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் எதிர்த்து வருபவர் உறவினரென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் நடுநிலைமையோடு போர்ச் செய்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் காட்டரண், மலையரண், கடலரண் முதலிய அரண்கள் சூழ்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளனர். அரண் என்பது வீரர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் அவசியமான ஒன்றாக அமைந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போர்கருவிகளாக வில், வேல், வாள், அம்பு, கேடயம், கவசம், சங்கு, போர்முரசு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை போன்ற படைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

போருக்குப் பின் வேந்தர்களின் செயல்பாடுகளாகச் சிலவற்றை முன்வைக்கலாம். அவை போரில் தோற்ற மன்னர்களின் பொருட்செல்வத்தைக் கவர்ந்து வருதல். மேலும், முரசையும், வெண்கொற்றக்குடையையும் கைப்பற்றுதல், யானைகளின் கொம்புகளை வெட்டிக் கட்டில் செய்தல், மன்னர் மற்றும் மகளிரின் கூந்தலைக் கைப்பற்றிக் கழல், மாலை, கயிறு போன்றவற்றைச் செய்தல், பகைமன்னரின் காவல் மரத்தினையும், வாரிசுகளையும், விளைநிலங்களையும் அழித்தல் ஆகியனவாகும். இவற்றுடன் வேந்தர்கள் தங்களது வெற்றியை வீரர்களோடு கொண்டாடினர் என்பதனையும் காணமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் சில நெறிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். போரில் அறநெறி காத்தனர். ஆநிறை, பார்ப்பனர், பெண்கள், பசித்தவர், நோயாளிகள், பிறர் உதவி பெறும் நிலையிலிருப்பவர்களைப் போரிலிருந்து விலக்கிக் காப்பது வேந்தர்களின் கடமையாக எண்ணினர். ஒத்த வலிமையுடையவனோடு போர் செய்தல். அஞ்சியோடிய பகைவனைத் துன்புறுத்தாமைப் போன்றவற்றின் மூலம் வேந்தர்களின் போர் சார்ந்த அறநெறிகளை அறியமுடிகின்றது. மேலும், போர்க்களத்தில் படைகளை எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் எதிர்த்து வருபவர் உறவினரென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் நடுநிலைமையோடு போர்ச் செய்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் காட்டரண், மலையரண், கடலரண் முதலிய அரண்கள் சூழ்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளனர். அரண் என்பது வீரர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் அவசியமான ஒன்றாக அமைந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் போர்கருவிகளாக வில், வேல், வாள், அம்பு, கேடயம், கவசம், சங்கு, போர்முரசு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை போன்ற படைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

போருக்குப் பின் வேந்தர்களின் செயல்பாடுகளாகச் சிலவற்றை முன்வைக்கலாம். அவை போரில் தோற்ற மன்னர்களின் பொருட்செல்வத்தைக் கவர்ந்து வருதல். மேலும், முரசையும், வெண்கொற்றக்குடையையும் கைப்பற்றுதல், யானைகளின் கொம்புகளை வெட்டிக் கட்டில் செய்தல், மன்னர் மற்றும் மகளிரின் கூந்தலைக் கைப்பற்றிக் கழல், மாலை, கயிறு போன்றவற்றைச் செய்தல், பகைமன்னரின் காவல் மரத்தினையும், வாரிசுகளையும், விளைநிலங்களையும் அழித்தல் ஆகியனவாகும். இவற்றுடன் வேந்தர்கள் தங்களது வெற்றியை வீரர்களோடு கொண்டாடினர் என்பதனையும் காணமுடிகின்றது.

இயல் ஆறு
போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும்

6.0 முன்னுரை

6.1 தொல்காப்பியமும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும்

6.2 வெட்சி – கரந்தையாக பிரிதல்

6.2.1 வெட்சி – கரந்தை துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

6.3 வஞ்சி – காஞ்சியாக பிரிதல்

6.3.1 வஞ்சி – காஞ்சி துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

6.4 உழிஞை – நொச்சியாகப் பிரிதல்

6.4.1 உழிஞை – நொச்சித் துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

6.5 தொகுப்புரை

இயல் ஆறு

போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும்

6.0 முன்னுரை

உயிரினங்களுக்கு பரிணாம வளர்ச்சி இருப்பது போன்று இலக்கியங்களுக்கும் பரிணாம வளர்ச்சி உண்டு என்பதனை இவ்வியலின் மூலம் அறியலாம். இலக்கியங்கள் காலநிலைக்கேற்ப பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று காணப்படுகின்றன. இப்பரிணாம வளர்ச்சியின் போது சில இலக்கிய மரபுகள் வழக்கிழந்து போகின்றன. சில இலக்கிய மரபுகள் விரிவாக்கம் பெறுகின்றன. சில புதிய இலக்கிய மரபுகளும் தோன்றுகின்றன.

தொல்காப்பியத்தில் ஓரியலாக இடம் பெற்ற புறத்திணை இலக்கணம் தனியொரு நூலாகும் அளவிற்கு பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் மூலம் அறிய இயலும். தொல்காப்பியம் வகுத்த ஏழு திணைகள், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பன்னிரு திணைகளாக விரிவடைந்ததையும் அறியலாம். தொல்காப்பியத்தில் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞைகளை ஒவ்வொரு திணைகளாக கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதற்கு பின் வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெட்சி, கரந்தை; வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி என இரண்டுபிரண்டு திணைகளாக ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். அவை,

வ. எண்	தொல்காப்பியம்	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
1.	வெட்சி	1.வெட்சி 2.கரந்தை
2.	வஞ்சி	3.வஞ்சி 4.காஞ்சி

3.	உழிஞை	5.உழிஞை 6.நொச்சி
4.	தும்பை	7.தும்பை
5.	வாகை	8.வாகை
6.	காஞ்சி	-----
7.	பாடாண்	9.பாடாண் 10.பொதுவியல் 11.கைக்கிளை 12.பெருந்திணை

எனவே தொல்காப்பியம் புறத்திணைகள் ஏழு என்றும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரண்டு திணைகள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்

1. வெட்சி – கரந்தையாகப் பிரிதல்
2. வஞ்சி – காஞ்சியாகப் பிரிதல்
3. உழிஞை – நொச்சியாகப் பிரிதல்

போன்ற பரிணாம வளர்ச்சி செய்திகள் மட்டுமே இப்பகுதியில் ஆராயப்படவுள்ளதாக அமையப் பெறுகின்றது.

6.1 தொல்காப்பியமும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும்

தொல்காப்பியத்திற்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கும் திணை, துறை பாகுபாட்டில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப் பெறுகின்றன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரு படலத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றது என்பது தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதற்கு ஒரு காரணமாக அமைகின்றது என்பதனை அறியஇயலும்.

தொல்காப்பியம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்று தமிழறிஞர்களான மீனாட்சிசுந்தரம், வரதராசன்.மு, வேலுப்பிள்ளை.ஆ,

போன்றோர் கருதுகின்றனர். தொல்காப்பியத்திற்கு பின்னர் இயற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பன்னிருபடலத்தைத் தழுவி வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டதாகக் கந்தையா பிள்ளை, ந.சி. தமிழ் புலவர் அகராதியில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விலக்கண நூலின் ஆசிரியர், காலம் குறித்த செய்திகளும், நூலின் அமைப்பு பற்றிய விவரங்களும் முழுமையாக கிடைத்துள்ளன. முழுமையான அமைப்போடு கிடைத்துள்ள தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை எனும் இரு இலக்கண நூல்களும் புறத்திணைகளை விளக்கி கூறுவதால் தொல்காப்பியர் கூறிய ஏழு திணைகளிலிருந்து புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் பன்னிரண்டு திணைகளின் பரிணாமத்தை கண்டறிய இயலும். தொல்காப்பியர் பொதுத்திணை அமைக்க அதில் சிறப்புப் பகுதியை மட்டும் கொண்டு தனித் திணையாகும் பண்பை புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்குகிறது.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ள திணைகளிலிருந்து காலநிலைக்கு ஏற்ப பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் எவ்வாறு திணை துறைகள் புதிதாக புகுந்துள்ளன என்பதனை ஆராய்ந்து விளக்குவதாய் பின்வருவன அமைகின்றன.

6.2 வெட்சி – கரந்தையாகப் பிரிதல்

ஆநிரை பற்றிய போரே வெட்சி ஆகும். இப்போரே போர்த் திணையின் தொடக்கமாகவும் அமைகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஒன்றெனக் கூறிய வெட்சித் திணை நிரை கவர்தல், நிரை மீட்பு என்ற வினைகளால் வெட்சி, கரந்தை என பெயர் பெற்று இரு திணைகளாயிற்று. எனினும் மனிதனின் சொத்து வளர்ச்சியில் முதன் முதலில் செல்வமாகக் கருதப் பெற்ற ஆநிரையே இப்போர்க்குப் பொருளாயிற்று.

முல்லை ஆயர் செல்வராகத் திகழ, இயற்கையால் கருகித் தீய்ந்த
பாலை நில மக்களோ வறுமையால் வாடி வதங்கினர்.

எனவே, அடுத்து வாழ்ந்த முல்லையார் செல்வமாகிய
ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து பாலைநில மக்கள் பசியாற்றினர். இதனை,

‘வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கிப்

பய நிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்

.....

கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்ப்

பலவுப் புழுக்குண்ட வான்கண் அகலறை’

என்ற பாடலடியின் மூலம் அறியலாம்.

பாலை மக்கள் வெட்சிப் போரைக் கொண்டனர் என்பதைச்
சிலப்பதிகாரம் “வேட்டுவ வரி” யில் விரிவாக விளக்கியுள்ளதை அறிய
இயலும்.

மேலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெட்சி மறவர் பாலை
நிலத்தவரே என்பதை “எயிற்றியர் வாட்கண் இடனாட”, “வாண்முறுவல்
அம்மா எயிற்றி”, “இளிகொண்ட தீஞ்சொல் இளமா எயிற்றி” என்று
எயினரின் மனையாளைச் சுட்டுவதால் தெளிவுறுத்துகின்றதன் மூலம்
அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாறு பாலை மறவர் களவாட, அதனை முல்லையார் மீட்க என
உருப்பெற்ற முதற்புறத்தினை அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில் வெட்சி –
கரந்தை என்ற இரு திணைகளாகப் பரிணமித்ததை அறியலாம். மற்றும்
தொல்காப்பியம் வெட்சியை மன்னுறு தொழிலாக கொள்ள பிற்காலத்தில்
வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கால நிலைக்கேற்ப
இலக்கியங்களின் சான்றுகளுடன் அவற்றை மன்னுறு தொழிலாகவும்,
தன்னுறு தொழிலாகவும் நடைபெற வல்லது என குறிப்பிடுவதை
பின்வருவனவற்றின் மூலம் அறிய இயலும்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெட்சித் திணைக்குரிய இலக்கணங்களாக இரண்டினைக் கூறுகின்றது. அவை மன்னுறு தொழிலும், தன்னுறு தொழிலும் என்பனவாகும். இதனை,

‘வேன்றி வேந்தன் பணிப்பவும் பணிப்பின்றியும்

சென்றி கண்முனை ஆதந் தன்று’

(பு.வெ.மாலை : வெட்சி. 1)

என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. மன்னன் படைவீரர்களை ஏவுகின்ற போதும். ஏவாதபொழுதும் அவர்கள் பகைநாட்டவரின் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வரச் செல்வர் என்பதனை மேற்கண்ட அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் வெட்சியொழுக்கம் வேந்தனது ஆணையின் வழி நடைபெறும் என்பதனை,

‘வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்று ஆகும்’ (தொல். புறத்:2)

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகிறது. “வேந்துவிடு முனைஞர்” என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளாராதலின் வேந்தன் ஆணை இன்றிப் படைவீரர் பகைவர் நாட்டு ஆநிரையைக் கவர்வதற்குரியரல்லர் எனும் கருத்தினைத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளனர்.

வேந்தனுடைய ஆணையைப் பெற்றே படைவீரர் நிரைகவர்வர் என்பது தொல்காப்பியக் கருத்தாயினும், முனைப் புலங்காத்திருந்தோர் தாமே சென்று நிரை கவர்தலும், குறுநில மன்னர் நிரை கவர்தலும் ஏனை மறவர் முதலியோர் நிரைகவர்தலும் உண்டு என்பதை நச்சினார்க்கினியர் உரையின் வழி அறியலாம். நாடு அல்லது நகரங்களின் எல்லையில் குடியிருப்புகளை அமைத்திருந்த எயினர், தானாகவே பகைப்புலம் சென்று நிரைகவர்ந்த குறிப்பைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை தருகிறது

(140-2). இச்சான்றுகளின் வாயிலாகச் சங்ககாலத்தில் வெட்சிப் போர்முறை மன்னுறு தொழிலாகவும், தன்னுறுதொழிலாகவும் நிகழ்வதுண்டு என்பதனை அறியமுடிகின்றது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் வேந்தன் பணிப்பின்றி மறவர் தாமே நிரைகவர்ச் செல்லும் செயலைப் பின்வரும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியில் காணலாம்.

‘கள்விலை யாட்டி மறுப்பப் பொறாமறவன் கைவிலேந்திப்

புள்ளும் வழிப்படரப் புல்லார் நிரைகருதிப் போகும் போலும்

புள்ளும் வழிப்படரப் புல்லார் நிரைகருதிப் போகங் காலைக்

கொள்ளும் கொடியெடுத்துக் கொற்றவையுங் கொடுமர முன்

-செல்லும் போலும்’ (சிலம்பு. 12:13)

இப்பாடலுக்குக் குறிப்புரை தந்துள்ள உ.வே. சாமிநாதையர் தன்னுறு தொழிலைக் குறிக்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைத் துறைக்கு இப்பாடலை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் பின்வரும் பாடலடிகளும் ஆநிரைக் கவர்தல் தன்னுறு தொழிலாக நிகழவும் வல்லது என்பதைச் சுட்டுகின்றன.

‘மாரி வளம்பெறா வில்லே லுழுவர்

கூற்றுறழ் முன்பொடு கொடுவி லேந்தி

வேற்றுப் புலம் போகி’ (சிலம்பு. 11:210-12)

சீவகசிந்தாமணியில் வேடர்கள் தாமாகவே முன்வந்து ஆநிரையைக் கவர்ந்து சென்றனர் என்பதை,

‘அடைதும் நாம்நிரை அடைந்த காலையே’ (சீவக. 416)

என்ற அடியின் மூலம் அறியலாம்.

வில்லிபாரதத்தில் வேந்தனின் ஆணையைப் பெற்றே துரியோதனனின் படை நிரைகவர்ந்ததை அறியமுடிகின்றது.

‘வாயை நாடெலா மன்னவன் வருதினி பரப்பி

விளையு நன்பெரு விளைவெலாம் வெங்கனல் கொருத்தி

அளையு மாமணி யானிரை கவர்தலு மாயர்

உளைய வோடி வந்தார் புகுந் துத்துரற் றுரைப்பார்'

(வில்லி.4:25)

இப்பாடலின் மூலம் இவை தன்னுறு தொழிலாகவே கருதப்படுகிறது. வில்லிபாரதத்தில் தன்னுறு தொழில் மட்டுமின்றி மன்னுறு தொழிலும் காணப்படுவதைப் பின்வரும் சான்று புலப்படுத்தும்.

'தக்கோர்த குஞ்சொற்கள் கேளாத துரியோதன்ன சொல்லினால்

மிக்கோர்மி லைச் சுஞ்செ முத்தாம விரல் வெட்சி மிலைதோளினான்

திக்கோதை யெழவிம்ம முரசங்க ளரசான திரிகர்த்தர்கோன்

அக்குரோனி படையோடு போயான முத்தான வன்சார்பிலே' (வில்லி.4:8)

இப்பாடலடியானது வேந்தனின் ஆணையைப் பெற்றே விராட நாட்டில் திரிகர்த்தன் நிரை கவர்ந்தான் எனவே இவை மன்னுறு தொழிலாகும். இச்சான்றுகளின் வாயிலாக பண்டைக் காலத்தில் வெட்சிப்போர் முறை மன்னுறு தொழிலாகவும், தன்னுறு தொழிலாகவும் நிகழ்வதுண்டு என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவற்றுள் தன்னுறு தொழிலாகச் சென்று வென்றோர் தம் வெற்றியைத் தாமே கள்ளுண்டு களித்தாடி மகிழ்வர் எனவும், மன்னுறு தொழிலாகச் சென்று வென்றோர் தம் வெற்றியைத் தாமே களித்தாடியும், மன்னன் கள்தரக் களித்தாடியும் மகிழ்வர் எனவும் கொள்ளலாம். இக்கருத்து மேலும் வளர்ச்சி பெற்று அணி, மணி, ஆநிரை, சிற்றூர், மருத நிலம் என்பன கொடையாகப் பெறப்படும் நிலையைச் சுட்டியது எனக் கருதலாம். இவ்வாறாக வெட்சி போரானது தன்னுறு தொழிலாகவும், மன்னுறு தொழிலாகவும் நடைபெற்றுள்ளதனை இலக்கிய சான்றுகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

6.2.1 வெட்சி கரந்தை துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

வெட்சியைத் தொல்காப்பியம் வெட்சித்திணை என்ற பெயரில் அமைத்திருக்க, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை வெட்சிப்படலம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. வெட்சித் திணைக்குரிய துறைகளாகத் தொல்காப்பியம் கூறுவன பதினாறு என்பதை அறியஇயலும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, புலனறிசிறப்பு, பிள்ளை வழக்கு, வெறியாட்டு ஆகிய மூன்று துறைகளோடு வெட்சியையும் சேர்த்து நான்கு துறைகளைத் தொல்காப்பிய வெட்சித்திணையில் இல்லாததாய்க் காட்டுகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் படையியங்கு அரவம், நோயின்று உய்த்தல், நுவலுவழித் தோற்றம் ஆகிய துறைகள் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் முறையே வெட்சியரவம், சுரத்துய்த்தல், தலைத் தோற்றம் என்ற பெயர்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதையும் அறியமுடிகின்றது. மேற்கூறியவற்றில் பெயர் மாறியிருப்பினும் இவற்றில் உள்ள செய்திகள் ஒத்து அமைந்து உள்ளதனையும் அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் கரந்தைத் திணையைத் தனித்திணையாகக் கூறாமல் வெட்சித் திணையைத் தொடர்ந்து வரும் பொதுச் செய்திகளாகக் கொண்டு வெட்சித்திணையை ஒருதிணையாக சுட்டுகிறது. ஆனால், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கரந்தைப் படலம் என்று தனியொரு பிரிவாகவே கரந்தையைச் சுட்டுகின்றது.

‘மலைத்தெழுந்தார் மறஞ்சாயத்

தலைக்கொண்ட நிரைபெயர்த்தன்று’

(பு.வெ.மாலை : கொளு. 22)

என்ற பாடலடியானது தம்மொடு மாறுபட்டுப் படை எடுத்துவந்த வெட்சி மறவர் வலிமை கெடும்படி வென்று அவர் கைப்பற்றின ஆக்களை

மீட்பது என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கரந்தைக்குத் தரும் இலக்கணத்தை அறியலாம்.

தொல்காப்பியம் கரந்தை பகுதிக்குரிய துறைகளாக இருபத்தொன்றனைக் (தொல். பொருள். புறத். நூ. எண்: 5) குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோ பதினான்கு துறைகளை மட்டும் சுட்டுகின்றது. கரந்தையைத் திணையாகவும் துறையாகவும் கொள்கிறது. இத்திணைக்குரிய துறைகளைப் பாகுபடுத்துவதில் இருநூல்களுக்கும் மிகுதியான வேறுபாடுகள் காணப் பெறுகின்றன. வேறுபாடுகளேயன்றி சிலதுறைகள் ஒரு திணையில் இருந்து வேறொரு திணைக்கு மாற்றம் பெற்றிறுப்பதையும் அறிய இயலும். அந்த வகையில் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் நீர்ப்படுத்தல், நடுகல், வாழ்த்தல் ஆகியவை புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பொதுவியற் படலத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இது போர்புரிந்து வீரமரணம் அடையும் அனைத்து வீரர்களுக்கும் பொதுவானது எனவும் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு, கரந்தைத் திணையைத் தொல்காப்பியர் சுருக்கிக் கூறியதை விரித்தும், துறைப் பெயர்கள் வேறு வேறு கொடுத்தும், சில புதுமைத் துறைகள் புகுத்தியும் வெண்பாமாலையார் துறைகள் காட்டுகின்றார். இவ்வாறு காலநிலைக்கேற்ப புதுத்துறைகளை உருவாக்கியதன் காரணமே கரந்தை என்ற திணை ஒரு தனி திணையாகும் அளவுக்கும் பரிணாமம் பெற்று காணப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

6.3.1 வஞ்சி – காஞ்சியாகப் பிரிதல்

தொல்காப்பியர் படையெடுப்பையும், எதிர்வையும் வஞ்சி என்ற ஒரே திணையில் அடக்கினார். படையெடுப்பு வஞ்சி என்றும், படை

எதிர்ப்பு காஞ்சி என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது.

வஞ்சியும் காஞ்சியும் தொடர்புடைய திணைகள் என்று தொல்காப்பியத்திற்கு பிற்பட்ட இலக்கண நூலார் கருதினர். எனவே “வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே” என்று இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ஆசிரியர் வஞ்சி மண்ணை எதிர்த்து நின்றலைக் காஞ்சி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (கொளு: 61).

‘எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்

அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று அடல்குறித்தன்றே’

(தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.எண்.5)

குறையாதமண்ணை விரும்பிய அரசனை எதிர் அரசன் அவனை அஞ்சச் செய்து மேற்சென்று போர் செய்தலைக் குறிப்பது வஞ்சி எனத் தொல்காப்பியமும்,

‘வாடாவஞ்சி தலைமலைந்து

கூடார்மண் கொளல் குறித்தன்று’

(பு.வெ.மாலை.வஞ்சிப்படலம் . வஞ்சி. கொளு: 36)

வாடாத வஞ்சிப் பூமாலையைத் தலையிலே சூடி ஓர் அரசன் தன் பகைவன் மண்ணைக் கைப்பற்றுதலைக் கருதியது வஞ்சி எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் கூறுகின்றன.

தொல்காப்பியத்திற்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கும் மிகப் பெரிய பொருள் மாற்றத்தையே ஏற்படுத்தியிருக்கும் திணை காஞ்சித் திணை.

‘பாங்கரும் சிறப்பின் பல்லாற்றானும்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே’

(தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.எண்.23)

துணையில்லாத சிறப்பினையுடைய வீட்டின்பம் காரணமாகப் பல வழிகளிலும் நிலையில்லாத உலக இயற்கையைப் பொருந்திய நல்நெறியினை உடையது காஞ்சி என்று தொல்காப்பியம் விளக்கம் கூற,

‘வேஞ்சின மாற்றான் விடுதர வேந்தன்

காஞ்சி குடிக் கடிமனை கருதின்று’

(பு.வெ.மாலை. காஞ்சி படலம். காஞ்சி. கொளு: 61)

ஒரு மன்னன் தன் பகைநாட்டின்கண் படைகொண்டு வந்த பொழுது அந்நாட்டினைக் காக்கும் பொருட்டு அந்நாட்டு அரசன் காஞ்சி மாலை சூடி, அப்பகை மன்னனை எதிர்த்தது காஞ்சித்திணையாம் என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்கம் தருகின்றது.

நிலையில்லாத உலகில் நிலைத்த புகழ் வேண்டுவோர் போர்க்களம் நாடினர். நிலையாமைக் குறிப்பினைப் படை மறவர் உள்ளத்தில் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘காஞ்சி சான்றசெரு’ (84: 19) எனும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடிகளால் அறியலாம். படைமறவர் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருந்த இந்நிலையாமைக் குறிப்பு, பகைவர் படையெடுத்து வந்துள்ளார் என்று கேட்ட அளவில் மென்மேலும் மிகுதியாகத் தோன்றும் இயல்புடையதாகும். இவ்வியல்பினால் பகைவர் சேனையை எதிர்சென்று தடுத்து நிறுத்தும் முனைப்பு படைமறவர் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும், இவ்வியல்பினுக்கு இலக்கிய வடிவம் தந்த இளங்கோவடிகள்,

‘தென்றிசையென்றன் வஞ்சியொடு வடதிசை

நின்றெதி ருன்றிய நீள்பெருங் காஞ்சியும்’

(சிலம்பு.25: 135-36)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வஞ்சி – காஞ்சி இயைபு தோன்ற செங்குட்டுவன் படையைத் தடுத்து நிறுத்திய வடவர் சேனையைக் ‘காஞ்சித்தானை’ (26:191) என்று அவர் குறித்துள்ளார்.

இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற படைமறவர்தம் இயல்பு, இலக்கணமாக உருவாயிற்று. இதனால் “எதிருன்றல் காஞ்சி” என்றும், “வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே” என்றும் இலக்கணங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தொல்காப்பியத்தில் மறத்திறத்தைச் சிறப்பிக்கும் திணையாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்ட வஞ்சி, பிற்காலப் புறத்திணை இலக்கணங்களில் வஞ்சி மன்னனை எதிர்நிறுத்தும் நோக்கம் கொண்ட காஞ்சிக்கு மறுதலையாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தமக்கு முந்தை சிலப்பதிகாரம் வஞ்சியையும் காஞ்சியையும் தனித்தனித் திணைகளாகப் பகுத்துப் பார்த்துள்ளதை உளங்கொண்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் தாமும் இருதிணைகளிலும் இருவேறு பொருண்மையைப் போர்க்களத்தில் நிலவும் நிலையாமையைச் சிறப்பிற் பொதுவியலிலும், பொது வாழ்வில் நிலவும் நிலையாமையைப் பொதுவியலிலும் அடக்கி உரைத்தார் எனலாம். அவர் பகைவர் மண்ணைக் கைப்பற்றுதலை வஞ்சித் திணை என்றார். அதை எதிர்த்து நின்றலைக் காஞ்சி என்று இருதிணையாகக் கொண்டு திணை வகுத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

6.3.1 வஞ்சி – காஞ்சி துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

தொல்காப்பிய வஞ்சித் திணைக்கு பதிமூன்று துறைகள் கூறியிருக்க, புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் இருபத்தொரு துறைகள் கூறியிருக்கின்றார். வெண்பாமாலையார் தம் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்பக் குறியீட்டை மாற்றியும், விரித்தும் துறைகள் அமைத்திருக்கின்றார்.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

1. கொடை வஞ்சி
2. கொற்ற வஞ்சி
3. பேராண் வஞ்சி

4. பெருஞ்சோற்று நிலை

5. கொற்றவள்ளை

6. தமிழ்ச்சி

என்ற துறை குறியீடுகள் வெண்பாமாலையில் உள்ளன.

இத்துறைகளில் 'தமிழ்ச்சி' என்ற துறை தொல்காப்பியத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கும் வெண்பாமாலையில் வேறொன்றிற்குமாக மாறுபட்டு காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர், படை தடுத்துப் புண்பெற்ற வீரரை வேந்தன் தழுவிக் கொள்ளலைத் 'தமிழ்ச்சி' என்கிறார்.

வெண்பாமாலையார் கூறும் 'தமிழ்ச்சி' புறமுதுகிட்டவனைக் கொல்லாத் தறுகண்மையைத் தழுவுதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

'பேராண் வஞ்சி' என்று வெண்பாமாலை தொல்காப்பியத் துறைக் குறியீட்டையே வழங்கினாலும் பொருளால் மாறுபடுகின்றது.

மாற்றானை ஒரு பொருட்டாக மதியாது போரிடச் செல்வது தொல்காப்பியப் 'பேராண் வஞ்சி' வெண்பாமாலை அப்படிச் சென்ற வீரர்க்கு வேந்தன் அருள் காட்டுவதையும், பகைவன் சினம் தணிந்து திரும்பலையும் 'பேராண் வஞ்சி' குறிப்பிடுகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட துறைப் பெயர்களுள் சிலவற்றை வேறுபடுத்தி வெண்பாமாலை வகுத்துள்ளது.

தொல்காப்பியர் 'எறிபரந் தெடுத்தல்' என்று சுட்டிய துறை வெண்பாமாலையில் 1. உழபுல வஞ்சி, 2. பெருவஞ்சி என்று விரிந்தது. உழபுல வஞ்சி முதன் முறை தீக் கொளுத்துதலையும் பெருவஞ்சி மீண்டும் தீக் கொளுத்துதலையும் குறிப்பிடும்.

'நெடுமொழி வஞ்சி' என்று குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர் மாராயம் பெற்றதன் விளைவு அந் 'நெடு மொழி கூறல்' என்பதற்காக 'மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி' என்றார். இதனையே 1. மாராய வஞ்சி, 2.

நெடுமொழி வஞ்சி என்று குறிப்பிட்டு இரண்டாக்கினார் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார்.

ஆனால் 'நெடுமொழி வஞ்சிக்கு' புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் கரந்தையில் வரும் 'நெடுமொழி கூறல்' என்ற துறைப் பொருளைத் தழுவுகின்றார். தொல்காப்பியத்தில் அவ்வாறு இல்லை. 'வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமை' என்று நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டார் தொல்காப்பியர்.

வெண்பாமாலை அதற்கு 'ஒரு தனிநிலை' என்ற துறைச் சுட்டி வழங்கியுள்ளது.

'வென்றோர் விளக்கம்' என்று பொதுப்படக் குறித்த தொல்காப்பியத்துறை வெண்பாமாலையில் 1. பாசறைநிலை, 2. நல்லிசை வஞ்சி என்ற சிறப்புத் துறைகளாயிற்று.

பாசறைநிலையில் வேற்றார் எல்லாம் மறம் துறந்து நிற்க வேந்தன் வீறு பெறுகின்றமை சுட்டப்படுகின்றது. நல்லிசை வஞ்சி வெற்றி மேவிய வேந்தனின் சிறப்பைப் பாராட்டுகின்றது. அவ்வாறு பாராட்டும் போது பகை நாட்டை எவ்வாறு பாழ்செய்தான் என்பதைப் பாடுதலும் அத்துறையேயாம்.

தொல்காப்பியர் சொல்லிய 'தோற்றோர் தேய்வு' என்ற துறை தோற்றான் வென்றானுக்குத் திறை கொடுத்துக் குடியோம்பலைக் கூறும், 'குறுவஞ்சி' என்று வெண்பாமாலையில் உள்ளது. 'குறு' என்ற அடையே அத்துறை ஒழுக்கத்தின் சிறுமை சுட்டும்.

வெண்பாமாலை சில புதுத்துறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. 1. குடைநிலை, 2. வாணிலை, 3. கொற்றவை நிலை, 4. முதுமொழி வஞ்சி, 5. மழபுலவஞ்சி என்பன அவை.

அரசன் குறித்த நாளில் செருக்களம் செல்ல வியலாத போது அவனுக்காக மன்னனின் அடையாளச் சின்னங்களாம் குடையும் வாளும்

புறவீடு சென்றன. இவ்வாறு தேவையை நோக்கி மலர்ந்த வழக்கம், பிற்காலத்தில் சடங்காக வளர்ந்து குடைநிலை, வாணிலை என்று போர்ப் புறப்பாட்டிற்கு உரிய வஞ்சித்துறைகளாயின.

தொல்காப்பியர் 'வயங்கல் எய்திய பெருமை' என்று குறித்த துறைக்கு நேரான வெண்பாமாலைத் துறையைக் குறிப்பிட முடியவில்லை. ஏனென்றால் அத்துறைக்குத் தெளிவான பொருளை உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வாறு வஞ்சித் திணைத் துறைகளை நோக்கும் போது புறப்பொருள் வளர்ச்சி காண்கிறோம்.

தொல்காப்பியக் காஞ்சித்திணைக்கு உரையாசிரியர்கள் நிலையாமைத் திணை என்றே விளக்கம் தருகின்றனர். ஆனால் தொல்காப்பியர் நிலையாமை வெற்றி கொள்வதையே 'காஞ்சி' எனப் பெயரிட்டார் என்பதைப்,

'பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறியானும்

நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே'

(தொல். பொருள். புறத். நூ. எண். 76)

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

'பாங்கருஞ் சிறப்பின்' என்பதனை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாக எண்ணிப் 'பாங்கருஞ் சிறப்பினை' என்று விரித்துப் பொருள் கூறாது, 'பாங்கருஞ் சிறப்பின் ஏதுவாக' என்று பொருள் கூறினார். எனவே, நிலையாமையை,

'மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் நிறீஇத் தாம்மாய்ந் தனரே' என்று வெற்றி கொள்வதே 'காஞ்சி' என்றும், அவ்வெற்றியைப் பல வழிகளிலே நில்லாது இறக்கின்ற உலகத்தார் பாங்கருஞ் சிறப்பினைப் பொருந்தி அணைக்கின்ற பாங்கே அத்திணை விளக்கம் என்று உரையாசிரியர்கள் நேர்பொருள் கூறவில்லை.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் பல வழிகளில் நிலையாமை எதிர்வைக் 'காஞ்சி' என்று குறியீடு கொடுத்திருக்க, வெண்பாமாலையார், போரில் மட்டும் நிலையாமை எதிர்வை எண்ணி, வஞ்சியின் மறுதலைத் திணையாகக் காஞ்சித் திணை வகுத்தார்.

எனவே, வெண்பாமாலை காஞ்சித் திணையில் தொல்காப்பியத்தினின்று வேறுபடுகின்றதேயன்றி முரண்படவில்லை.

தொல்காப்பியர் காஞ்சித்துறைகளை மறத்துறைகள் பத்து, உலகியல் சார்ந்த துறைகள் பத்து என்று பகுத்து இருபது துறைகள் கூறுகின்றார்.

வெண்பாமாலையார் காஞ்சித்துறைகள் இருபத்திரண்டு எனக் கூறியதோடு, பொதுவியற் படலத்திலும் 'காஞ்சிப் பொதுவியற்பால' என்று ஆறு துறைகள் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியம், வெண்பாமாலை இரண்டிலும் சில துறைகள் பொருந்தி வருகின்றன.

1. மறக்காஞ்சி
2. பேய் நிலை
3. மண்ணைக் காஞ்சி
4. வஞ்சினக் காஞ்சி
5. தொடாக் காஞ்சி
6. ஆஞ்சிக் காஞ்சி
7. மகட்பாற் காஞ்சி
8. தலையொடு முடிதல்

என்பன அத்துறைகள்.

வெண்பாமாலையார் புதுத்துறைகளாகக் காஞ்சித் திணையில் பன்னிரண்டு துறைகள் கூறுகின்றார்.

1. காஞ்சி அதிர்வு
2. தமிழஞ்சி

3. படை வழக்கு
4. வாள் செலவு
5. குடை செலவு
6. பூக்கோண் நிலை
7. தலைக் காஞ்சி
8. தலை மாராயம்
9. பேய்க் காஞ்சி
10. தொட்ட காஞ்சி
11. கட்காஞ்சி
12. முனைகடி முன்னிருப்பு

என்பன அவை. வெண்பாமாலையார் போர்த் திணையாகக் கொண்டமையால் காஞ்சி அதிர்வு போன்ற துறைகளைச் சேர்த்தார். 'தழிஞ்சி' என்று 'காஞ்சியில்' காவலைத் தழுவுதலை விளக்கி, இக்குறியீடு வஞ்சித் தழிஞ்சியினின்று வேறுபட்டது என்பதை விளக்குகின்றார்.

'பெருங் காஞ்சி' என்று வெண்பாமாலை 'காஞ்சி'யில் குறிப்பிடும் துறைப்பெயர், தொல்காப்பியப், பெருங் காஞ்சிக்குப் பெயரளவிலேயே பொருந்துகின்றது. ஆனால் பொதுவியற் படலத்தின்கண் வெண்பாமாலை சுட்டும், பெருங்காஞ்சி தொல்காப்பியத் துறைக்கு நேராகின்றது.

வெண்பாமாலையார் பொதுவியல் திணையில் "காஞ்சிப் பொதுவியற் பால" என்று கூறும் துறையாகும்.

1. பெருங்காஞ்சி
2. முதுகாஞ்சி
3. காடு வாழ்த்து

என்பவை தொல்காப்பியக் காஞ்சித் திணைக்கும் உரியவை.

இப்பிரிவில் வெண்பாமாலை 1. முதுமொழிக் காஞ்சி, 2. பொருண் மொழிக்காஞ்சி, 3. புலவர் ஏத்தும் புத்தேணாடு என்று மூன்று புதுத்துறைகள் கூறுகின்றது.

‘முதுமொழிக் காஞ்சி’ என்றொரு நூல் இருந்தமை அத்துறையின் சிறப்பையும் வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் தழுவிய பொதுமைக் கருத்தையும் வெண்பாமாலை ஓரளவு தழுவியுள்ளது.

ஆனால் தொல்காப்பியர் உலகியலைத் தழுவிச் செய்த காஞ்சித் துறைகளைச் ‘சிறப்பிற் பொதுவியற் பால’ என்று வெண்பாமாலை சுட்டி வேறுபடுகின்றது. அவற்றையும் காஞ்சித் துறைகளாக வெண்பாமாலை ஏற்கவில்லை.

1. பூசன் மயங்கு
2. மூதானந்தம்
3. முதுபாலை
4. கையறு நிலை
5. தபுதார நிலை
6. தாபத நிலை
7. தலைப்பெயனிலை

என்னும் குறியீடுகள் இரண்டு நூல்களிலும் உள. அவை குறிக்கும் பொருளும் பொருந்துகின்றது.

தொல்காப்பியரின் ‘தாங்கரும் பையுள்’ என்ற துறையை ‘ஆனந்தப் பையுள்’ என்ற வெண்பாமாலைத் துறையுடன் ஒப்பக் கூறலாம்.

தொல்காப்பியர் கூறும் ‘பாலை நிலை’க்கு மாறாக ‘மாலை நிலை’ என்ற துறையை ஐயனாரிதனார் குறிக்கின்றார். ‘சொல்லிடையிட்ட பாலை நிலை’ என்ற விளக்கம் மட்டும் ‘மாலை நிலை’யில் இல்லை. ஆனால் இரண்டும் உடன்கட்டை ஏறுகின்ற மனைவியின் நிலையைச் சுட்டுகின்றன.

வெண்பாமாலை கூறும் 1. சுரநடை, 2. ஆனந்தம் என்னும் இரு புதிய துறைகளுள் ‘சுரநடை’ என்பது ‘முதுபாலை’யினின்று பரிணமித்தது எனலாம்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கருத்தோடு வெண்பாமாலையார் முரண்படாது சிலசில இடங்களில் வேறுபட்டு நிற்கின்றார் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

புதியன புகுதல் காலத்தின் வலிவு ஆதலின் 'காஞ்சிப் பொதுவியற் பால்' 'சிறப்பிற் பொதுவியற் பால்' என்ற துறைகளும் நுழைந்தன.

மேற்கூறியவாறு வஞ்சி - காஞ்சி துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டம் சான்றாக அமைந்துள்ளது. 'எதிருன்றல் காஞ்சி' என்ற பிற்கால இலக்கண வளர்ச்சிக்கு வாயிலாக வஞ்சிக்காண்டம் திகழ்கிறது. மேலும் இயங்குபடை அரவம், பெருஞ்சோற்றுநிலை, குடைநிலை, வாள்நிலை, அடுத்தார்ந்து அட்ட கொற்றம், மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி எனும் துறைகள் வஞ்சிக் காண்டத்தில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் படையெடுப்பைப் புறத்திணைக்கு மேற்கோளாக இளங்கோவடிகள் கருதியுள்ளார் என்பதை அகச்சான்றால் அறியலாம்.

'வட்கர் போகிய வான்பனந் தோட்டுடன்

புட்கைச் சேனை பொலியச் சூட்டி' (சிலம்பு.25:146-47)

வஞ்சித் திணையின் முதல் துறையாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட 'இயங்குபடை அரவம்' எனும் இலக்கிய மூலக்கூறு, "இயங்குபடை அரவத் தீண்டொலி இசைப்ப" (26: 92) என்று சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'பெருஞ்சோற்று நிலை' சிலப்பதிகாரத்தில் ஈரிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. அவை வருமாறு,

'பின்றாச் சிறப்பிற் பெருஞ்சோற்று நிலையும்'

(சிலம்பு.25:145)

'பெரும்படைத் தலைவர்க்குப் பெருஞ்சோறு வகுத்து'

(சிலம்பு.26:49)

சிறப்புமிக்க பெருஞ்சோறு பெரும்படைத் தலைவர்க்கு அளிக்கப்பட்டது என்ற செய்தி விரிவினை இப்பாடற் பகுதியில் அறியலாம். வாணாட்கோள், குடைநாட்கோள் என்பவை உழிஞைத் திணைக்குரிய இலக்கிய மூலக்கூறுகளாகும்.

‘வாளுங் குடையும் வடதிசைப் பெயர்க் கென்’

(சிலம்பு.26:33)

என்றும்,

‘குடைநிலை வஞ்சி’

(சிலம்பு. 25: 141)

என்றும் இவற்றை வஞ்சிக்குரிய சான்றுகளாக இளங்கோவடிகள் காட்டியுள்ளார். மேலும்,

‘மறமிகு வாளும் மாலைவெண் குடையும்

புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையிற் புகுத்தி’ (சிலம்பு.26:44-45)

எனவரும் சிலப்பதிகாரப் பகுதி வஞ்சிப் போரின் போது வாளையும் குடையையும் புறவீடு விட்டமையைக் குறிக்கின்றது. குடைநிலை, வாள்நிலையின் பரிணாமவளர்ச்சியைச் சிலப்பதிகாரத்தில் கண்டறிந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் இவையிரண்டையும் வஞ்சிக்குரிய துறைகளாக வகுத்தளித்தார் எனலாம் (கொளு. 38, 39). வஞ்சித் திணைக்கு இலக்கியமாகப் பின்வரும் சிலப்பதிகாரப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

‘குடைநிலை வஞ்சியும், கொற்ற வஞ்சியும்

நெடுமாராயம் நிலைஇய வஞ்சியும்

வென்றோர் விளங்கிய வியன்பெரு வஞ்சியும்

பின்றாச் சிறப்பிற் பெருஞ்சோற்று நிலையும்

குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும்’

(சிலம்பு.25: 141-45)

‘அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றம்’ என்ற தொல்காப்பிய இலக்கிய மூலக்கூறு ‘கொற்ற வஞ்சி’ என்று சிலப்பதிகாரத்தில் பெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. பெயர் மாற்றம் பெற்ற இத்துறையைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் ஏற்றுப் போற்றியுள்ளார் (கொளு. 42) ‘மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி’ என்று தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கிய மூலக்கூறு, ‘நெடுமாராயம்’ என்று சிலப்பதிகாரத்தில் பெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இதனை ‘மாராய வஞ்சி’ என்றும், ‘நெடுமொழி வஞ்சி’ என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையாசிரியர் வளர்த்துக் காட்டியுள்ளார் (கொளு. 46, 47) தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறாத ‘குடைநிலை வஞ்சி’; ‘பெருவஞ்சி’ எனும் இலக்கிய மூலக்கூறுகள் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் இவை புதிய துறைகளாகக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன (கொளு.38, 57).

மேற்கட்டியவாறு துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியில் வஞ்சிக் காண்டம் இன்றியமையாத இடம் பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

நிலையாமையை உணர்ந்திருந்த ‘படை மறவர்’, எஞ்சா மண்ணாசையோடு வந்த பகைவரை எதிர்த்து நிற்பர் என்று இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற குறிப்பு, ‘எதிருன்றல் காஞ்சி’ எனும் இலக்கிய மூலக்கூறாகத் தொல்காப்பியத்திலும் பின்வந்த இலக்கணங்களிலும் இடம் பெறலாயிற்று.

தொல்காப்பிய வஞ்சித்திணை இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகவும், வஞ்சித்திணை இலக்கிய மூலக்கூறுகளின் வளர்ச்சிக்கு வாயிலாகவும் சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டம் அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

6.4 உழிஞை – நொச்சியாகப் பிரிதல்

தொல்காப்பியர் உழிஞைத் திணை என்பதற்கு,

‘முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்

அனைநெறி மரபிற்றாகும் என்ப’ (தொல்.பொருள்.புறத். 12)

மதிலகத்து எல்லாக் கருவிகளையுமுடைய முழுநிலையுடைய கோட்டையை முற்றுகை இடுதலும் அதைக் கொள்ளுதலும் என்று விளக்கம் தருகின்றார். ஆனால் புறப்பொருளோ.

‘முடிமிசை உழிஞைசூடி ஒன்னார்

கொடிநுடங் காரெயில் கொளக்கரு தின்று’

(பு.வெ.மாலை. உழிஞை. கொளு: 95)

ஒரு மன்னன் பகையரசனது அரணைக் கைப்பற்றக் கருதி உழிஞை மாலை சூடி ஒழுகும் ஒழுக்கமே உழிஞைத்திணை என்கிறது. இங்கே கைப்பற்றக் கருதியநிலை என்று மட்டுமே விளக்கம் தருகிறது.

தொல்காப்பியர் உழிஞைத் திணையை முதலில் வைத்து, உழிஞையின் நொச்சி முதலிய பிற பகுதிகளைப் பின்னர்க் கூறுவார். ஆனால் ஐயனாரிதனார் நொச்சியை முதலில் வைத்துப் பின்னர் உழிஞையை விளக்குவார். மேலும் தொல்காப்பியரின் கொள்கையின்படி நொச்சி உழிஞையோடு அடக்கிக் காட்டப் பெறுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் அதனைத் தனியொரு திணையாக வகுத்திருப்பார்.

‘ஏப்புழை ஞாயில் ஏந்துநிலை அரணம்

காப்போர் சூடிய பூப்புகழ்ந் தன்று’

(பு.வெ.மாலை. நொச்சி. கொளு: 86)

பகையரசனால் முற்றப்பட்ட தனது அரணைக் காத்தற் பொருட்டு அவ்வரணின் உள்ளே உள்ள அரசன் நொச்சிப் பூவைச் சூடி, அதனை

ஓம்புதல் நொச்சித் திணையாம் என்று நொச்சித் திணைக்குப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்கம் தருகிறது.

தொல்காப்பியர் நொச்சித் திணைக்கெனத் தனியாக இலக்கணம் தரவில்லையாயினும், உழிஞைத் திணைக்கு விளக்கம் தரும் போது அதிலிருந்தே எடுத்துக் காட்டுவர் உரைகாரர்கள், அந்த வகையில்,

“புனலுலகாகிய மருதத்துப்புறம் எயில் அழித்தலும், எயில் காத்தலும் என்னும் வேறுபாடு குறித்து உழிஞை எனவும் நொச்சி எனவும் இரண்டு குறி பெறுதலும்” (தொல். பொருள். புறத். நூ. எண்: 1) என்று இளம்பூரணரும்,

“இரண்டு வழியாகிய இலக்கணத்தை உடைத்து அவ்வுழிஞைத் திணை என்று கூறுவர் புலவர்” (தொல்.பொருள்.புறத்.நூ. எண்:13) என்று நச்சினார்க்கினியரும் உரைவிளக்கம் தருவர். இரு திணைகளும் வெவ்வேறு குறிகளைக் கொண்டிருக்க, தொல்காப்பியர் ஏன் ஒரே திணையின் கீழ் அடக்கிக் காட்டவேண்டும் என்பதற்கு, “ஈங்குக் கோடல் என்பது முற்றியோர் வென்று அரண் கொள்ளுதலையே குறிக்கும். கொள்ளாது முற்றிய கோட்டையை விட்டு விலகுதல் உழிஞை ஆகாமையிற் கோடலும் முற்றலுடன் கூறப்பட்டது. இனி கோடலை அரண் காவலர் தொழிலாக்கி முற்றலை மட்டும் உழிஞை எனின், முற்றியோர் அரண் கைப்பற்றுதல் உழிஞையில் அடங்காமல், வேறு திணையுமாகாமல், குன்றக்கூறலாய் முடியும்; அன்றியும் முற்றியோர் அரணைப் பற்றாவழி அகப்படை அதனை மீட்டுக்கோடல் இன்மையால், அவரரண் கோடல் உழிஞை என்பது மிகைப்படக் கூறலாகும். இன்னும் முற்றியோரை முறிய ஒட்டி அகத்தவர் வெற்றி பெற்ற காலை, அஃது அரண் காத்தலன்றிக் கோடலாமாறில்லை யாதலானும் முற்றியோர் வெற்றியால் அரணைப் பற்றிய பின் தோற்ற காவலர் அவரை முற்றி அரணை மீட்டுக்கோடல் அவரளவில் உழிஞையே யாமாதலானும்,

முற்றியோரும் அரண் காவலரும் கை கலந்து பொருவது உழிஞையின் இடையியல் நிகழ்ச்சி யாவதன்றித் தன்னளவில் தனித்தொரு திணையாமாறு இல்லை யாதலானும், அகத்தவர் எதிர்ப்பை நொச்சியெனத் தனித்தொரு திணையாக்கின் அதற்கு நேராம் அகத்திணை ஒன்று மின்றாதலானும், அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியை உழிஞைத் துறை வகைகளுள் ஒன்றாயடக்கிப் பின் சூத்திரம் கூறுவதானும் இங்குக் கோடல் என்பது அகத்தவர்க்கு ஆகாமை ஒருதலை” (நா.எண்.13) என்று காரணம் புகட்டுவார் சோமசுந்தர பாரதியார். இவரது கருத்துப்படி நொச்சித் திணைக்கு நேராக ஓர் அகத்திணை இல்லாத காரணத்தினால் தொல்காப்பியர் உழிஞைத் திணைக்குள் நொச்சியை அடக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார் என்ற செய்தியைப் பெறமுடிகிறது.

6.4.1 உழிஞை நொச்சித் துறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சி

தொல்காப்பியம் உழிஞைத் திணைக்கு எட்டுத் துறைகளையும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இருபத்து ஒன்பது துறைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. இரு நூல்களுக்கும் துறை வகுப்பதில் பல்வேறு மாறுதல்கள் காணப்பெறுகின்றன. உழிஞைத் திணையின் நொச்சி முதலிய பிறபகுதிகள் என்பதில் பன்னிரண்டு துறைகளைக் (தொல்.பொருள். புறத். நா.எண்.13) குறிப்பிடுவார் தொல்காப்பியர். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் ஆசிரியரோ ஒன்பது துறைகளை மட்டுமே சுட்டுவார். துறைகளை வகுக்கும் இந்த இடத்திலும் பல வேறுபாடுகள் காணப் பெறுகின்றன.

உழிஞை வகைகள் பற்றி வெண்பாமாலை குறிப்பிடவில்லை; ஆனால் தொல்காப்பிய உழிஞை வகைகளைத் துறைகளாகக் குறிப்பிடுகின்றது வெண்பாமாலை. அங்கே குறியீடுகள் மாறுகின்றன.

வ.எண்	தொல்காப்பியம்	வெண்பாமாலை
1	வேந்தனது சிறப்பு	அரசு உழிஞை
2	தோலின் பெருக்கம்	தோல் உழிஞை
3	ஒருதான் மண்டிய குறுமை	குற்றுழிஞை
4	ஆரெயில்	ஆரெயிலுழிஞை

இவ்வாறு தொல்காப்பியக் குறியீடுகளை மாற்றிய வெண்பாமாலை.

1. கொள்ளார் தேயம் குறித்த கொற்றம்
2. தொல்லெயிற் கிவர்தல் (இவர்தல் – ஏறுதல்)
3. அகத்தோன் செல்வம்
4. புறத்தோன் அணங்கிய பக்கம்

என்ற தொல்காப்பிய உழிஞை வகைகளைக் குறிப்பிடவில்லை என்று (சுந்தரமகாலிங்கம் 2006) குறிப்பிடுகின்றார்.

1. குடைநாட்கோள்
2. வாணாட்கோள்
3. ஏணி மயக்கம்
4. முற்று முதிர்வு
5. பாசி நிலை
6. மண்ணுமங்கலம்
7. வாண் மண்ணுநிலை
8. தொகை நிலை

என்ற துறைகள் இரண்டற்கும் பொதுவாக உள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும் 1. நொச்சி, 2. புதுமை, 3. பாசிமறன், 4. அகமிசைக் கிவர்தல் என்பவை வெண்பாமாலையில் துறைகளாக இல்லை.

மாறாக 1. முரசு உழிஞை, 2. கொற்ற உழிஞை, 3. கந்தழி, 4. முற்றுழிஞை, 5. காந்தள், 6. புறத்திறை, 7. புறத்துழிஞை, 8. முதுஉழிஞை, 9. அகத்துழிஞை, 10. யானை கைக்கோள், 11. வேற்றுப்படை வரவு, 12.

உழுது வித்திடுதல், 13. மகட்பாலிகல், 14. திறை கொண்டு பெயர்தல், 15. அடிப்பட விருத்தல் என்பவை வெண்பாமாலை கூறும் புதுத்துறைகள்.

இப்புதுமைத் துறைகளில் 'கந்தழி', 'முற்றுழிஞை', 'காந்தள்' என்ற துறைகள் கடவுளர் ஈடுபட்ட, அரணழிப்புகளை விளக்குகின்றன. 'முற்றுழிஞை', 'காந்தள்' என்ற துறைகள் முப்புரம் அழித்த சிவன் சூடிய உழிஞைப் பூவையும் சிறப்பிக்க எழுந்தவை. இப்பூக்களை அணிந்து போர்க்குச் சென்றார்கள் என்ற குறிப்பையும் ஐயனாரிதனார் சுட்டுகின்றார்.

மதிலெறிந்து வெற்றி கண்ட மன்னன் யானைகளைக் கைக் கொள்ளலும், அரணழித்து அவ்விடத்தைக் கழுதையேர் பூட்டி, மாற்றான் சிறையடக்கச் சினம் தணிந்து செல்வதும், மதில் அழித்தலும், மாற்றான் வந்து பழயாமை எண்ணி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காமல் இருத்தலும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் ஐயனாரிதனரால் துறைகளாக்கப்பட்டன.

தொல்காப்பியர் வகை என்று கூறிய 'ஒருதான் மண்டிய குறுமை' 'குற்றுழிஞை' என்று வெண்பாமாலையில் குறிக்கப்பட்டாலும், குற்றுழிஞைக்கு வெண்பாமாலை மூன்று பொருள் கூறுகின்றது. மதில்மேல் தான் ஒருவனாக நின்று எதிர்த்தல், மிளை(காவல் காடு) கடத்தல், கிடுகுப்(ஒருவகைக் கேடகம்), படைஞர் அரண் அணுகுதல் என்று வெண்பாமாலையில் 'குற்றுழிஞை'க்கு மூன்று பொருள் பரிணமித்துள்ளதை சுட்டுகின்றார்.

'ஏணி மயக்கம்' என்ற தொல்காப்பியத்துறை, 'ஏணி நிலை', 'எயிற்பாசி' என்று விரித்து வெண்பாமாலையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எயிலில் ஏணி சார்த்திப் பொருதலை 'ஏணி மயக்கம்' என்றார் தொல்காப்பியர். இதனையே ஏணி சார்த்தல், போரிட்டபடியே ஏணியேறல் என்ற இருநிலைகளில் அமைத்து முறையே 'ஏணி நிலை', 'எயிற்பாசி' என்ற குறியீடுகள் தருகின்றார் ஐயனாரிதனார்.

வீரசோழியத்தில் 'நீர்ப்போர்' என்றொரு புதுத்துறை தரப்பட்டுள்ளது. அது தன்னினும் வளமிக்கப் பகைவனை எதிர்த்துத் துணைவலி இல்லாமல் செல்வதைக் குறிக்கும். இவ்வாறு உழிஞைப் போர் காலந்தோறும் பரிணமித்ததை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் 'அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியானும்' என்று கூறிய ஒரு துறையே வெண்பாமாலையில் 'நொச்சி' என்ற தனித்திணையாக மலர்ந்தது. அவை எட்டு துறைகளைக் கொண்டு அமைகின்றது.

தொல்காப்பியர் கூறும் நொச்சித் துறையிலேயே அகத்தோன் மதிலைக் காக்க வேண்டிச் செய்கின்ற எல்லா செயல்பாடுகளும் அடங்கும். அவற்றைத் தனித் தனியாகப் பிரித்து, விரித்து, 1. மிளை காத்தல், 2. கிடங்கு காத்தல், 3. அரண் காத்தல், 4. படைகாத்தல் என்ற அடிப்படையில் துறைகள் அமைத்துள்ளார் ஐயனாரிதனார்.

'ஊர்ச்செரு' என்ற துறை காவற்காடு, கிடங்கு இவற்றின் காப்பையும், 'செருவிடை வீழ்தல்' என்ற துறை அக்காவலை மேற்கொண்டு வீழ்ந்தாரின் வீரத்தைப் புகழ்வதையும் உட்கோளாகக் கொண்டுள்ளதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

'எயிற்போர்', 'அழிபடைதாங்கல்' என்ற துறைகள் முறையே, எயில் காத்தல், படை காத்தல் ஆகிய இவற்றை விளக்குவன. இவ்வாறு வெண்பாமாலை அகத்தோன் மேற்கொண்ட காவலையே இத்திணையில் சுட்டுகின்றது.

வெண்பாமாலை கூறும் 'மகள் மறுத்து மொழிதல்' என்ற துறை, 'மறம்' என்ற கலம்பக உறுப்பாகப் பின்னர் – பரிணமித்தது. 'வச்சணந்தி மாலை' பதினென் கலம்பக உறுப்புகளில் 'மிக்க மறம்' என்ற மறத்தை ஓர் உறுப்பாகக் கூறுகின்றது.

உழிஞைத் திணையில் தொல்காப்பியர் 'ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்' என்று 'மறனுடைப் பாசியைக்' குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனை ஐயனாரிதனார் 1. ஊர்ச்செரு, 2. மறனுடைப் பாசி என்று பிரித்துக் குறியீடு வழங்குகின்றார்.

இவ்வாறு நொச்சித் துறைகளின் வளர்ச்சியில் சில புலனெறி வழக்கங்களைக் காண்கின்றோம். ஒரே துறை ஒரு திணையாக ஆக்கம் பெற்றமையும் நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு உழிஞை - நொச்சித் துறைகளின் வளர்ச்சியில் சில புதுத்துறைகளையும் அறியமுடிகின்றது. ஒரு துறை, ஒரு திணையாக பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதையும் அறிய இயலும். இவ்வாறாக வெட்சி - கரந்தை, வஞ்சி - காஞ்சி, உழிஞை - நொச்சி போன்ற திணைகள் பரிணாமவளர்ச்சியின் செயல்பாடுகளால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பல புதுத் துறைகளைப் பெற்று ஒரு திணையாக உருவாகும் நிலைக்கு பரிணமித்துள்ளதனை மேற்கண்ட கருத்துக்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

6.5 தொகுப்புரை

உயிரினங்களுக்கு பரிணாமவளர்ச்சி இருப்பது போன்று இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கும் பரிணாம வளர்ச்சி உண்டு என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் ஓரியலாக இடம் பெற்ற புறத்திணை இலக்கணம் தனியொரு நூலாகும் அளவிற்கு பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வகுத்த ஏழு திணைகளான வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண், திணைகள் பிற்காலத்தில் எழுந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பன்னிரு திணைகளாக வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை,

பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என பன்னிரு திணைகளாகப் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்திற்கும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கும் திணை, துறை பாகுபாட்டில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் காணப்படுவதை அறியஇயலும்.

தொல்காப்பியம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டகாலத்தில் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்றும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும் தமிழறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் பொதுத்திணை அமைக்க அதில் சிறப்புப் பகுதியை மட்டும் கொண்டு தனித் திணையாகும் பண்பை புறப்பொருள் வெண்பாமாலை விளக்குவதையும் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் ஒன்றெனக் கூறிய வெட்சித் திணை, நிரை கவர்தல், நிரை மீட்பு என்ற வினைகளால் வெட்சி - கரந்தை என புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் இரு திணைகளாயிற்று. மேலும் பாலை மறவர் களவாட, அதனை முல்லையார் மீட்க என உருப்பெற்ற முதற்புறத்திணை அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில் வெட்சி கரந்தை என்ற இரு திணைகளாக பரிணமித்ததை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வெட்சியை மன்னுறு தொழிலாகக் கொள்ள பிற்காலத்தில் வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கால நிலைக்கேற்ப இலக்கியங்களின் சான்றுகளுடன் அவற்றை மன்னுறு தொழிலாகவும், தன்னுறு தொழிலாகவும் நடைபெற வல்லது என குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறிய இயலும்.

தொல்காப்பியம் வெட்சி திணைக்குரிய துறைகளாகப் பதினாறு துறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையோ இருபது துறைகளைச் சுட்டிநிற்கின்றது.

தொல்காப்பியம் போரின் பொதுச் செய்தியாக இருபத்தொரு துறைகளை வெட்சியில் குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோ கரந்தை திணைக்கென்றே தனியாக பதினான்கு துறைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் படையெடுப்பையும், எதிர்ப்பையும் வஞ்சி என்ற ஒரே திணையில் அடக்கினார். படையெடுப்பு வஞ்சி என்றும், படைஎதிர்ப்பு காஞ்சி என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்திற்கும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கும் இடையே மிகப் பெரிய பொருள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய திணை காஞ்சித்திணையாகும். துணையில்லாத சிறப்பினையுடைய வீட்டின்பம் காரணமாக பல வழிகளிலும் நிலையில்லாத உலக இயற்கையைப் பொருந்திய நல்நெறியினை உடையது காஞ்சி என்று தொல்காப்பியம் விளக்கம் கூற புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோ ஒரு மன்னன் தன் பகைநாட்டின்கண் படையெடுத்து வந்த பொழுது அந்நாட்டினைக் காக்கும் பொருட்டு அந்நாட்டு அரசன் காஞ்சி மாலை சூடி, அப்பகை மன்னனை எதிர்த்தது காஞ்சித்திணையாம் என்று விளக்கம் தருவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் படையெடுத்து வந்த வஞ்சி மறவர்களை காஞ்சி மறவர்கள் எதிர்த்து நின்று போர்புரிதலைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இரண்டு இலக்கண நூல்களுக்கும் உள்ள பரிணாம வளர்ச்சியை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வஞ்சித் திணைக்கு பதிமூன்று துறைகள் கூறியிருக்க, புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் இருபத்துஒரு துறைகள் கூறியிருக்கின்றார். வெண்பாமாலையார் தம் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப

குறியீட்டை மாற்றியும், விரித்தும் துறைகள் அமைத்திருப்பதை இவற்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் பல வழிகளில் நிலையாமை எதிர்வைக் 'காஞ்சி' என்று குறியீடு கொடுத்திருக்க, வெண்பாமாலையார், போரில் மட்டும் நிலையாமை எதிர்வை எண்ணி, வஞ்சியின் மறுதலைத் திணையாகக் காஞ்சித் திணையை வகுத்தார். எனவே, வெண்பாமாலை காஞ்சித் திணையில் தொல்காப்பியத்தினின்று வேறுபடுகின்றதேயன்றி முரண்படவில்லை என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் காஞ்சித்துறைகளை மறத்துறைகள் பத்து, உலகியல் சார்ந்த துறைகள் பத்து என்று பகுத்து இருபது துறைகள் கூறுகின்றார்.

வெண்பாமாலையார் காஞ்சித்துறைகள் இருபத்துஇரண்டு எனக் கூறியதோடு, பொதுவியற் படலத்தில் 'காஞ்சிப் பொதுவியற்பால' என்று ஆறு துறைகளையும் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியரின் கொள்கையின்படி நொச்சி உழிஞையோடு அடக்கிக் காட்டப் பெறுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் அதனைத் தனியொரு திணையாக வகுத்திருக்கின்றார்

தொல்காப்பியம் உழிஞைத் திணைக்கு எட்டுத் துறைகளையும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இருபத்து ஒன்பது துறைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. உழிஞைத்திணையின் நொச்சி முதலிய பிறபகுதிகள் என்பதில் பன்னிரண்டு துறைகளைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோ நொச்சிக்கு ஒன்பது துறைகளைச் சுட்டுகின்றது.

உழிஞை – நொச்சித் துறைகளின் வளர்ச்சியில் சில புதுத்துறைகளையும் அறியமுடிகின்றது. ஒரு துறை, ஒரு திணையாக பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதையும் அறிய இயலும்.

வெட்சி – கரந்தை, வஞ்சி – காஞ்சி, உழிஞை – நொச்சி போன்ற
திணைகள் பரிணாமவளர்ச்சியின் செயல்பாடுகளால் புறப்பொருள்
வெண்பாமாலையில் பல புதுத் துறைகளைப் பெற்று ஒரு திணையாக
உருவாகும் நிலைக்கு பரிணமித்துள்ளதனையும் அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

‘பரிணாமவியல் நோக்கில் சங்ககாலப் போரியல்’ என்ற இந்த ஆய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களில் பெறப்பட்ட முடிவுகளை முன்வைக்கிறது.

பரிணாமம் என்பது உயிருள்ளவை மாற்றமடைகின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது. உயிரினங்களிடம் அவற்றின் வாழ்க்கை போராட்டத்தின் காரணமாக மாற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் வகைகளும் ஏற்படுகின்றன. சூழ்நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்பத் தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளக்கூடிய உயிர்களே தொடர்ந்து வாழ்கின்றன என்பதை உணரமுடிகிறது.

டார்வின் குரங்கிற்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டுகையில் உடலமைப்பிலும், புலனறி உறுப்புகளிலும், கருவுறும் தன்மையிலும் ஒரே விதமான சில நோய்கள் தாக்குவதாலும், உணர்வு அடிப்படையிலும் கூர்மையான மதியினாலும் ஒரே நிலையில் உள்ளதன் மூலம் மனிதனுக்கும் குரங்கிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதை காணமுடிகின்றது.

விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களை நோக்கும்போதும், தொல்காப்பியர் உயிர்களை ஆறுவகையாகப் பாகுபடுத்தி அவற்றின் பரிணாமத்தைக் கூறுகின்றபோதும், தமிழ்ச்சிந்தனை மரபில் பரிணாமம் பற்றிய ஒரு சிந்தனை இருந்துள்ளது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் பரிணாமமானது வேட்டைச் சமூகம், உணவுசேகரிப்பு நிலையைக் கடந்து வேளாண் சமூகத்தை அடைந்துள்ளதனை சங்க இலக்கியச் சான்றுகளின் வழிப் பெறப்படுகின்றது.

ஆநிறை உடைமைச் சமூக அமைப்பில் வெட்சி கரந்தைப் போர்முறைகளும், வேளாண் சமூக அமைப்பில் குறுநில மன்னர்கள்

மற்றும் வேந்தர்களின் போர்முறைகளும் அமைந்துள்ளதை இலக்கியங்களின் வாயிலாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

போரின் பரிணாமம் பற்றி மேனாட்டறிஞர்கள் கூறுகையில் மனிதனுக்கு இயல்பாகவே சண்டையிடும் குணம் உள்ளது. மனிதனுக்குத் தேவையான பொருள், எப்பொழுது அவனுக்குத் தொடர்ச்சியாக இல்லாமல் போகின்றதோ, அப்பொழுது அக்குணம் வெளிப்படுகிறது. சிறு சண்டையே போராகவும் பரிணமிக்கிறது என்று போர்களின் பரிணாமம் பற்றி உரைப்பதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

லாரன்ஸ் கீலி என்பவர் அமெரிக்காவை ஆய்வு செய்த அகழாய்வில் சிறுசிறு கூர்மையான கற்களையும் எலும்புக்கூட்டுகளையும் ஆய்வு செய்ததன் மூலம் தொடக்ககால மக்கள் கூர்மையான கற்களைக் கொண்டு பிறரைத் தாக்கியுள்ளனர் என்பதன் மூலம் புராதனச் சமூகத்திலும் போர் நடைபெற்றுள்ளது என்பதனை காணமுடிகிறது.

தொடக்கக்காலத்தில் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திய கருவிகளையே தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும், தாக்குதலுக்காகவும் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதையும் காணமுடிகின்றது. நன்கு ஆக்கப்படாத முரட்டுக் கற்களையே அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை தமிழ்நாடு, ஆந்திரா போன்ற மாநிலங்களில் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

தொடக்கக்கால மனிதன் பயன்படுத்திய கற்கருவிகள் திருநெல்வேலி, திருச்சிராப்பள்ளி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, செங்கற்பட்டு, சேலம், வட ஆற்காடு ஆகிய மாவட்டங்களில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளின் மூலம் கிடைத்துள்ளதை பதிவு செய்துள்ளது.

போரையே தொழிலாகவும், போர்ச்சாவையே புகழ்க்குரியதாகவும் பண்டைத் தமிழர் கருதியுள்ளதையும் பெண்கள் அதிக மறவுணர்வு கொண்டவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளதையும் இலக்கியங்களில் பதிவாகி உள்ளதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்கள்

வலிமைமிக்ககோராயும், தலைமைப் பண்பை உடையவராயும் விளங்கியுள்ளதை காணமுடிகிறது.

புராதனக் காலத்தில் பெண்களே போர் மறத்திகளாக விளங்கினர் என்பதனை அமேசான் போராளிப் பெண்களின் தொன்மங்களைக் கொண்டும், தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள மறக்குடிப் பெண்களின் மறப்பண்பைக் கொண்டும் அறியமுடிகின்றது.

தாய்வழிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அமேசான் போராளிப் பெண்கள் மனித இனத்தின் மிகப் பழைய போர் மறவர்களாகக் கருதப்பட்டுள்ளனர். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் புராதன மனிதச் சமூகத்தில் பெண்களே போர்களை முன்னின்று நடத்தினர் என்பதற்கு இப்பெண்களே சான்று காட்டப்பட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

புராதனத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய மறக்குடிப் பெண்களின் போர்முறையின் எச்சங்கள் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளதன் மூலம் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் மறவுணர்வு கொண்ட பெண்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள் நாட்டுப்பற்றுடையவர்களாகவும், பகைவர்களிடமிருந்து தாய்நாட்டைக் காக்கத் தம் தந்தை, கணவர், மகன் ஆகியோரைத் போரில் தியாகம் செய்வதைப் பெருமையாக கருதுவோராயும் இருந்துள்ளனர் என்பதனை காணமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் வெட்சி போர் இலக்கண மரபாக இடம் பெற்றுள்ளதால் இப்போர்முறை தொல்காப்பியத்திற்கும் முன்னர், தமிழ்ச் சமூகத்தில் வழக்கில் இருந்த ஒன்றாக கருத வேண்டி உள்ளது. இப்போர்முறை இலக்கிய வழக்காக இலக்கியத்தில் இருந்து இலக்கண மரபாகிப் பின்னர் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியத்தில் ஆநிரை கவர்தலும் ஆநிரை மீட்டலும் ஒரே போர் முறையாகப் பதிவாகியுள்ளது.

ஆநிரைப்போரில் ஆநிரைக் கவரும் சமூகத்தினராக எயினரும், எயிற்றியரும் இருந்துள்ளனர். ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினர் ஆயர், ஆய்ச்சியர் ஆவார்கள். இளம்பூரணர் ஆயர் என்பார் நிரை மேய்ப்பாளர்

எனவும், காடு பற்றி வாழ்தலின் அந்நிலத்தின் மக்களாயினர் எனவும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆயரே ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

வெட்சித் துறைகளில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள படையியங்கு அரவம் முதல் கொடை ஈறாகப் பதினான்கு துறைகளும் ஒரு போரின் தொடக்கச் செயல்பாடு முதல் இறுதிச் செயல்பாடு வரை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிகழும் ஒரு முழுமை நிறைந்த போர்நிகழ்வை எடுத்துக்காட்டுவதை அறியமுடிகின்றது.

போர் பற்றிய பொதுச் செய்திகளையும், கரந்தைக்குரிய துறைகளையும் இருபத்தொரு துறைகளாகப் பொதுவியல் நூற்பாவில் தந்துள்ளதன் மூலம் மறவர்களின் வீரச்செயல்பாடுகளையும், அவர்களின் மறவுணர்வையும் அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள ஒவ்வொரு போர்முறைகளும் ஒவ்வொரு காரணத்திற்காக நிகழ்ந்தவையாகும். இவற்றுள் வெட்சித்திணையில் ஆநிரை கவர்தல், மீட்டல் செயல்பாடுகள் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது. பாலைநிலங்களில் வாழும் வலிமைமிக்க முரட்டுக் கொள்ளையர் எல்லைப்புற ஊர்களிலிருந்து ஆநிரை கவர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய பகைவர்களோடு போரிட்டுக் கரந்தை மறவர் ஆநிரைகளை மீட்டுத் தம் ஊர்க்குக் கொண்டு வருவர். இவற்றிலிருந்து, குறிஞ்சி, முல்லை நிலப்பகுதிகளை அடுத்த பாலை நிலத்திற்குரிய மக்களின் தனித்தன்மை கொண்ட போர்முறை இது என அறியமுடிகின்றது.

பாலைநில மக்களான இவர்களின் தொழில் வழிப்பறி, கொள்ளை, ஆநிரைக் கவர்தலாகவே இருந்துள்ளமைக்குக் காரணம் இவர்களின் நிலத்தில் கதிரவனின் கதிர் மிகுதியாக இருந்துள்ளமையும், கதிராலும் அழலாலும் எங்கும் நீர் வறட்சி இருந்தமையும், அதனால் வறண்ட நிலமாகவும், இந்நிலம் இருந்தமையினால் வாழ்க்கையோடு போராடுபவர்களாகவே இம்மக்கள் இருந்துள்ளமையினை அறிய முடிகிறது. ஆநிரை உடைமைச் சமூகத்தினரைக் கரந்தை மறவர் என்பர். இவர்கள் ஆநிரையை மீட்கச் செல்கையில் வெட்சி மறவர்களால் தாக்கப்பட்டு இறப்பர். போரில் இறந்த கரந்தை மறவர்களுக்கே நடுகற்கள் அதிகம் நடப்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வெட்சிப் போரில் ஆநிரை கவர்வதைப் போன்று ஆடு, எருமை, யானை போன்றவற்றையும் வெட்சி மறவர்கள் கவர்ந்து வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. ஆநிரைக் கவர்ச் செல்லும்முன் தம்வழிபடு தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு வழிபாடு செய்ததையும், வழிபடாமல் சென்றால் தமக்கு தீமை நேரும் என்பதனையும் அறிந்தவர்களாய் இருந்துள்ளதனைச் சிலப்பதிகார வேட்டுவவரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பெருங்கற்களைக் கொண்டு நீத்தோர் நினைவுச் சின்னங்கள் உருவாக்கப்பட்டதென்ற காரணத்தினால் இது பெருங்கற்படைக் காலம் எனத் தொல்லியலாளரால் அழைக்கப்பட்டது. நீத்தோருக்கு நடுகல் நடப்படும் வழக்கு, பெருங்கற்படைக் காலத்தில் காணப்பட்டதையும் அறியமுடிகின்றது.

மறவர்கள் ஆநிரை கவரும்போதோ அல்லது மீட்கும்போதோ போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் அமைக்கும் பழக்கம் பெருங்கற்படைக் காலந்தொட்டே உள்ளது என்பதனை அறியமுடிகிறது.

நடுகற்களில் வீரனின் பெயரும், பீடும் எழுதப்பட்டிருக்கும். நடுகற்களின் முன் வேல்களையும் கேடயத்தையும் அமைத்திருப்பர். வலக் காலின் பக்கத்தில் ஒரு நாய் காத்திருக்கும் நிலையிலும் அமைந்துள்ளதை அறியலாம்.

நடுகற்களின் அமைப்பானது, பகைவர் போர்முறை இருப்பைக் குறிப்பதுபோல் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

மறவர்கள் நடுகல்லைத் தெய்வமாக வழிப்பட்டதையும் அவற்றிற்கு நீராட்டி மயிற்றோகைகளைச் சூட்டி, மணப்பொருட்களைப் புகைத்து, செம்மறிக் குட்டியைப் பலிகொடுத்தும் வழிபட்டதை அறியலாம்.

இவ்வகையான நடுகற்கள் ஆநிரை கவரும்போதும், மீட்கும்போதும், எருமை கவரும்போதும், மீட்கும் போதும், ஆடு கவரும்போதும், மீட்கும்போதும் நடப்பெற்றுள்ளன என்பதைச் செங்கம் பகுதியிலுள்ள நடுகற்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

ஆநிரையைச் செல்வமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இச்சமுதாயத்தில் நிரை கவர்தல், நிரை மீட்டல் போர் முறைகளைக் காணமுடிகின்றதே அன்றி நிலங்கவர் போர்களைக் காண இயலவில்லை. ஆநிரைப் போரில் எந்த அரசர்களைப் பற்றிய குறிப்பும் இல்லை என்பதை அறியமுடிந்தது.

சமுதாயங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கேற்பப் போர்முறைகளிலும், போருக்கான நோக்கங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளன என்பதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் வழி அறியலாம்.

சீறார் மன்னர் சமுதாயத்தில் ஆநிரைப் போரில் இறந்தவர்களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற்களைக் காணமுடிகின்றது. இச்சமுதாயத்தில் நடுகல் வழிபாடு பெருவழக்காய் இருந்துள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.

இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களைத் தாங்கிய அரசு எனும் அமைப்பு உருவாகாத சமுதாயத்தில் இனக்குழு தலைவர்களின் போர்நோக்கங்கள் அனைத்தும் சமுதாய நலம் பேணுதல் என்பதை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

சமூகம் மெல்ல மெல்லப் பரிணமிப்பதைப் போன்று போர்முறைகளும் போரின் நோக்கங்களும் பரிணமிக்கின்றன. முதலில் உணவுக்காக வேண்டி, மனிதன் போர்ப்புரிந்தான். பின் உடைமைச் சமூகத்தில் சிறுசிறு தலைவர்களை எல்லாம் வென்று நிலங்களைக் கவர்வது என போரின் பரிணாமம் காலச்சூழலுக்கேற்ப வளர்ந்து கொண்டே வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சீறார் மன்னர்களுக்கென்று தனிச்சொத்துக்களோ, உடைமைகளோ இருந்ததாகக் காணப்பெறவில்லை. இவர்களின் சமூகம் பொதுவுடைமைச் சமூகமாகவே காணப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முதுகுடி மன்னர்கள் ஊரை ஆள்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். முதுகுடி மன்னர்கள் சீறார் மன்னர்களின் சமூகத்தைக் காட்டிலும் சற்றுப் பரிணமித்து வளம் பொருந்திய நிலப்பகுதியை ஆண்டு வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. முதுகுடி மன்னர்கள் உடைமைச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாகக் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

நிலங்கவர் போரில் வளமுடைய மருதநிலக் கவர்வே சிறப்பு வாய்ந்ததாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருதநில உடைமையாளர்களாய்

இருந்த முதுகுடி மன்னர்களின் மேல் வேந்தர்களின் படையெடுப்பு நிகழ்ந்துள்ளமையினை அறியமுடிகின்றது. வேந்தர்கள் முதுகுடி மன்னர்கள் மேல் போர்த்தொடுக்க மற்றொரு காரணம் மகட்கொடை மறுப்பு ஆகும்.

முதுகுடி மன்னர்களின் சமுதாயத் திருமுண உறவு குறிப்பிட்டவர்களோடு மட்டுமே இருந்துள்ளதையும் அறியலாம். முதுகுடி முழுக்கமுழுக்க வேந்தர்களால் அழிக்கப்பட்டபோதிலும் வேந்தர்கள் பொருள்களைக் கொடுத்து மகட்கொடை வேண்டியபோதிலும் முதுகுடி மன்னர்கள் தங்கள் மணஉறவு நெறிகளிலிருந்து மாறாமல் வேந்தரை எதிர்த்து நின்றது பதிவாகியுள்ளது.

முதுகுடி மன்னரை விடவும் சற்று மேலான நிலையில் இயற்கை வளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டுள்ளதை காணமுடிகின்றது.

வறட்சிக் காலத்தும் வளந்தருமு நிலப்பகுதிகளை ஆண்டதால் கொடைப் பண்பு மிக்கோராய்ப் பாரி, ஓரி, காரி, அதியன், பேகன், ஆய், நள்ளி என்னும் கடையேழு வள்ளல்களும் இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

சிற்றரசர்களின் போர்முறையைப் பொறுத்தவரை இவர்கள் தங்களுக்குள் அதிகம் போர் புரியவில்லை. வேந்தர்களுக்காகப் போர் புரிந்துள்ளனர் என்பதனை காணலாம்.

இனக்குழுச் சமூகம் மாறி உடைமைச் சமூகம் உருவாகிய நிலையில் அரசுகளும், அதிகாரமும் தோன்றலாயின. நிலங்கள் மூன்று வேந்தர்களால் ஆளப்பட்டன. இவர்களுக்குள் ஓயாது போர்கள் நடைபெற்றன. அவற்றிற்குக் காரணங்கள் தத்தம் குடிப்பெருமையை நிலைநாட்டிட, நாடுகளின் எல்லையை விரிவுபடுத்த, மண்ணாசை, தாம் ஒருவரே நாட்டை ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணம், மகட்கொடை மறுப்பும் ஆகியனவே என்பதை அறியமுடிகின்றது.

வேந்தர்களின் போர்முறையானது ஆநிரைப்போர், சிற்றரசர்களின் போர்முறை ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் நன்கு நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்ட போர்முறையாகப் பரிணமித்து வளர்ச்சி அடைந்தமையைக் காணலாம்.

வேந்தர்கள் போருக்குச் செல்லும்முன் சில ஆயத்தமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். பொய்கையில் நீராடித் தங்கள் அடையாளப் பூவைச்

சூடுதல், வேலை நீர்ப்படை செய்தல், தினையினை இரத்தத்தோடு கலந்து தூவி நீராட்டப்பெற்ற முரசிற்குப் பலி கொடுத்தல், பகைவேந்தர்க்குத் தூது அனுப்புதல், படைவீரர்களை ஆயத்தப்படுத்துதல், போருக்குச் செல்லும்முன் கள்ளை மறவர்க்கு அருந்தக் கொடுத்தல், போர்ப்படைச் செல்லப் பாதையைச் செம்மைப்படுத்துதல் போன்ற பல ஆயத்தச் செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

போருக்குச் செல்லும்முன் போர் மறவர்களும் களிறுகளும், குதிரைகளும் போர்ப்பயிற்சி பெற்றே சென்றுள்ளனர் என்பது பதிவாகியுள்ளது.

வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் சில நெறிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். போரில் அறநெறி காத்தனர். ஆநிறை, பார்ப்பனர், பெண்கள், பசித்தவர், நோயாளிகள், பிறர் உதவி பெறும் நிலையிலிருப்பவர்களைப் போரிலிருந்து விலக்கிக் காப்பது வேந்தர்களின் கடமையாக எண்ணினர். ஒத்த வலிமையுடையவனோடு போர் செய்தல், அஞ்சியோடிய பகைவனைத் துன்புறுத்தாமைப் போன்றவற்றின் மூலம் வேந்தர்களின் போர் சார்ந்த அறநெறிகளை அறியமுடிகின்றது. மேலும், போர்க்களத்தில் படைகளை எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் எதிர்த்து வருபவர் உறவினரென்றும் பிறரென்றும் பாராமல் நடுநிலைமையோடு போர்ச் செய்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

வேந்தர்கள் காட்டரண், மலையரண், கடலரண் முதலிய அரண்கள் சூழ்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளனர். அரண் என்பது வீரர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் அவசியமான ஒன்றாக அமைந்தமையைக் காணலாம்.

வேந்தர்கள் போர்க்கருவிகளாக வில், வேல், வாள், அம்பு, கேடயம், கவசம், சங்கு, போர்முரசு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மேலும் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை போன்ற படைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

போருக்குப் பின் வேந்தர்களின் செயல்பாடுகளாகச் சிலவற்றை முன்வைக்கலாம். அவை போரில் தோற்ற மன்னர்களின் பொருட்செல்வத்தைக் கவர்ந்து வருதல். மேலும், முரசையும்,

வெண்கொற்றக்குடையையும் கைப்பற்றுதல், யானைகளின் கொம்புகளை வெட்டிக் கட்டில் செய்தல், மன்னர் மற்றும் மகளிரின் கூந்தலைக் கைப்பற்றிக் கழல், மாலை, கயிறு போன்றவற்றைச் செய்தல், பகைமன்னரின் காவல் மரத்தினையும், வாரிசுகளையும், விளைநிலங்களையும் அழித்தல் ஆகியனவாகும். இவற்றுடன் வேந்தர்கள் தங்களது வெற்றியை வீரர்களோடுச் சேர்ந்துக் கொண்டாடினர்.

புராதன சமூகப் போர்முறையிலிருந்து இனக்குழு சமூகப் போர்முறை சற்று பரிணமித்திருந்ததையும், பொதுவுடமைச் சமூகத்தில் வளமை நிறைந்து காணப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. உடைமைச் சமூகமாக வேந்தர்களின் சமூகத்தின் போர்முறையானது நெறிமுறைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு போர்முறையாக நிகழ்ந்துள்ளதனையும் காணமுடிகின்றது.

போரியலும் பரிணாம வளர்ச்சியும் என்னும் இயலின் முடிவாக பின்வருவனவற்றை அமைக்கலாம். தொல்காப்பியத்தில் கரந்தைத் திணைக்குத் தெளிவான வரையறைகள் இல்லை. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் கரந்தையைத் தனித்துறையாக்கி உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் தோன்றிப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னர்த் தோன்றிய நூலாதலால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வெட்சித் திணை இலக்கணம் ஒரு வகையான பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் ஓரியலாக இடம் பெற்ற புறத்திணை இலக்கணம் தனியொரு நூலாகும் அளவிற்கு பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வகுத்த ஏழு திணைகளான வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் திணைகள் பிற்காலத்தில்

எழுந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பன்னிரு திணைகளாக வெட்சி, கரந்தை, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என பன்னிரு திணைகளாக பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதையும் அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்றும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும் தமிழறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

தொல்காப்பியர் ஒன்றெனக் கூறிய வெட்சித் திணை நிரை கவர்தல், நிரை மீட்பு என்ற வினைகளால் வெட்சி - கரந்தை என புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் இரு திணைகளாயிற்று. மேலும் பாலை மறவர் களவாட, அதனை முல்லையார் மீட்க என உருப்பெற்ற முதற்புறத்திணை அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில் வெட்சி கரந்தை என்ற இரு திணைகளாக பரிணமித்ததை அறியமுடிகின்றது.

வெட்சிப் போரினை மன்னுறு தொழில், தன்னுறு தொழில் என இருவகைப்படுத்துவர். அரசன் ஆணைபெற்றுப் போர் தொடுப்பது மன்னுறு தொழில் எனவும், அரசன் ஆணைபெறாது மறவர் தாமே படை எடுப்பது தன்னுறு தொழில் எனவும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியம் வெட்சி திணைக்குரிய துறைகளாகத் பதினாறு துறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையோ இருபது துறைகளைச் சுட்டிநிற்கின்றது. தொல்காப்பியம் போரின் பொதுச் செய்தியாக இருபத்தொரு துறைகளை வெட்சியில் குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையோ கரந்தை திணைக்கென்றே தனியாக பதினான்கு துறைகளை குறிப்பிட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் படையெடுப்பையும், எதிர்ப்பையும் வஞ்சி என்ற ஒரே திணையில் அடக்கினார். படையெடுப்பு வஞ்சி என்றும், படைஎதிர்ப்பு காஞ்சி என்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியம் வஞ்சித் திணைக்கு பதிமூன்று துறைகள் கூறியிருக்க, புறப்பொருள் வெண்பாமாலையார் இருபத்துஒன்று துறைகள் கூறியிருக்கின்றார். வெண்பாமாலையார் தம் காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்பக் குறியீட்டை மாற்றியும், விரித்தும் துறைகள் அமைத்திருப்பதை இவற்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் பல வழிகளில் நிலையாமை எதிர்வைக் 'காஞ்சி' என்று குறியீடு கொடுத்திருக்க, வெண்பாமாலையார், போரில் மட்டும் நிலையாமை எதிர்வை எண்ணி, வஞ்சியின் மறுதலைத் திணையாகக் காஞ்சித் திணை வகுத்தார். எனவே, வெண்பாமாலை காஞ்சித் திணையில் தொல்காப்பியத்தினின்று வேறுபடுகின்றதேயன்றி முரண்படவில்லை என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியரின் கொள்கையின்படி நொச்சி உழிஞையோடு அடக்கிக் காட்டப் பெறுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் அதனைத் தனியொரு திணையாக வகுத்திருக்கின்றார்.

தொல்காப்பியம் உழிஞைத் திணைக்கு எட்டுத் துறைகளையும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இருபத்து ஒன்பது துறைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. உழிஞைத்திணையின் நொச்சி முதலிய பிறபகுதிகள் என்பதில் பன்னிரண்டு துறைகளைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோ நொச்சிக்கு ஒன்பது துறைகளை சுட்டுகின்றது.

உழிஞை - நொச்சித் துறைகளின் வளர்ச்சியில் சில புதுத்துறைகளையும் அறியமுடிகின்றது. ஒரு துறை, ஒரு திணையாக பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றதையும் அறிய இயலும்.

இவ்வாறாக வெட்சி - கரந்தை, வஞ்சி - காஞ்சி, உழிஞை - நொச்சி போன்ற திணைகள் பரிணாம வளர்ச்சியின் செயல்பாடுகளால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் பல புதுத்துறைகளைப் பெற்று ஒரு திணையாக உருவாகும் நிலைக்கு பரிணமித்துள்ளதனையும் அறியமுடிகின்றது.

முதன்மை நூல்கள்

- அகநானூறு. பாலசுப்பிரமணியம், கு.வெ. 2004. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- சிலப்பதிகாரம். காசிவிசுவநாதன் செட்டியார், மு. 1942. திருநெல்வேலி: தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- சிலப்பதிகாரம். சுப்பிரமணியன், ச.வே. 1998. சென்னை: கங்கை புத்தக நிலையம்.
- திருமுருகாற்றுப்படை. சுப்பிரமணியன், ச. வே.(உ.ஆ) 2002. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- திருமுருகாற்றுப்படை. சிவஞானம், சாமி. 2003. தஞ்சாவூர் : மகாரஜா சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூலகம்.
- தொல்காப்பியம். புலியூர் க்கேசிகன், ஆ. 1998. சென்னை: பாரி நிஷம்.
- தொல்காப்பியம். இராமலிங்கம் பகீரதன், மு. 1994. சென்னை: இராமலிங்கர் பணிமன்றம்.
- தொல்காப்பியம். இளம்பூரணர்.(உ.ஆ).2006.சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.
- பத்துப்பாட்டு. மாணிக்கவாசகன், ஞா. (உ.ஆ) 2002. சென்னை: உமா பதிப்பகம்.
- பதிற்றுப்பத்து . சாமிநாதையர் , உ. வே. 1994. சென்னை: உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் பதிப்பகம்.
- பதிற்றுப்பத்து. நாராயண வேலுப்பிள்ளை. 1994. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- பதிற்றுப்பத்து. துரைசாமிப்பிள்ளை, சு. 1995. சென்னை: தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- பதிற்றுப்பத்து. பரிமணம், அ. மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. (ப.ஆ)2004. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- பரிபாடல். சோமசுந்தரனார், பொ. வே. (உ.ஆ)1975. சென்னை: தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

பரிபாடல். பரிமணம், அ. மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. (ப.ஆ)2004.

சென்னை:நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.

புறநானூறு. இராசா, கி. 1996. திருச்சி: பார்த்திபன் பதிப்பகம்.

புறநானூறு I. பரிமணம், அ. மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ.(ப.ஆ)

2004.சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.

புறநானூறு II. பரிமணம், அ. மா., பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ. (ப.ஆ)

2004. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. சோமசுந்தரனார், பொ. வே. (உ.ஆ)

1955.திருநெல்வேலி: தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. சாமிநாதையர் , உ. வே. 1963. சென்னை கபீர் அச்சகம்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. சோமசுந்தரனார், பொ. வே.(உ.ஆ) 1989.

சென்னை:தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. முத்துராசன், கு. 1996.

திருவண்ணாமலை: முல்லையரசன் பதிப்பகம்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. மெய்யப்பன், ச. (ப.ஆ)1997. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

பெரும்பாணாற்றுப் படை. சோமசுந்தரனார், பொ. வே. (உ.ஆ) 1987.

சென்னை:தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

மதுரைக்காஞ்சி. சோமசுந்தரனார், பொ. வே. (உ.ஆ) 1977. சென்னை:

தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

துணைமை நூல்கள்

அறவாணன், க. ப. 1978. அற்றைநாட் காதலும் வீரமும். சென்னை: தமிழ்க்கோட்டம்.

_____. 1992. தமிழ்ச் சமுதாய வரலாறு. சென்னை: தமிழ்க்கோட்டம்.

_____. 2005. தமிழ்மக்கள் வரலாறு. சென்னை: தமிழ்க்கோட்டம்.

- ஆனைமுத்து, வே. 1980. தமிழ் நாட்டில் பண்பாட்டுப் புரட்சி. சென்னை: பெரியார் நூல் வெளியீட்டகம்.
- இராசா, கி. 1991. தொல்காப்பியமும் இலக்கியவகை வளர்ச்சியும். திருச்சி: பார்த்திபன் பதிப்பகம்.
- இரத்தினசாமி, சு. 2004. தமிழக வரலாறு. சிதம்பரம்: தையல் நாயகி.
- இராமச்சந்திர தீட்சிதர், வி. ஆர். (தமிழாக்கம் இராமநாதன்). 026. தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும். சென்னை: தமிழ்மண்.
- இராமநாதன், பி. (தமிழாக்கம் பி. டி. சீனிவாச ஐயங்கார்). 2007. தமிழர் வரலாறு (கி. பி. 600 வரை). சென்னை: தமிழ்மண்.
- எங்கல்ஸ், பி. 1884 (2008). குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- கந்தையா, ந. சி. மனிதன் எப்படித் தோன்றினான்?. சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம்.
- கிருஷ்ணமூர் த்தி, ச. 2004. நடுகற்கள். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.
- குணா. 2011. தமிழர் வரலாறு வெங்காலூர்: தமிழக ஆய்வரன்.
- கைலாசபதி, க. 1966. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும். சென்னை: குமரன் பதிப்பகம்.
- _____. 2002. சமூகவியலும் இலக்கியமும். சென்னை: குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்.
- _____. 2006. தமிழ் வீரநிலை கவிதை. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- கோசாம்பி, டி. டி. 1989. பண்டைய இந்தியா அதன் பண்பாடும் நாகரிகமும் பற்றிய வரலாறு. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை. 1943. இந்தியர் வரலாறு. சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
- கோவிந்தசாமி, மு. 1996. தமிழர் இன வரலாறு. சிதம்பரம்: வாசுகி பதிப்பகம்.

- சண்முகநாதன், உ. 2010. *தொல்காப்பியச் சுரங்கம்*. மதுரை: சதீஸ் பதிப்பகம்.
- சார்லஸ் டார்வின். (தமிழாக்கம் ராஜ்கௌதமன்)1985. *உயிரினங்களின் தோற்றம்*. சென்னை: பென்குயின் கிளாசிக்ஸ் வெளியீடு.
- _____. (தமிழாக்கம் அப்துல் ரகுமான்.அ) 2010. *பீகிள் கடற்பயணம்*. சென்னை: அகல்.
- சார்லஸ் வெடுரக்கர் . 1973. *அரசியற் கொள்கையின் வளர்ச்சி*. வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தால் வெளியிடப்பட்டது.
- சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. 1988. *மந்திரம் சடங்குகள்*. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- சிவதம்பி, கா. 1994. *தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பும்*. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- _____. 2005. *பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- _____. 2007. *தமிழின் கவிதையியல்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- _____. 2011. *பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம்*. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- சுப்ரமண்யன், ந. 1987. *இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாறு*. மதுரை: என்னெஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்.
- _____. 1989. *இந்திய வரலாறு*. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- _____. 1991. *சமூக – பண்பாட்டு தமிழக வரலாறும் (1565 வரை)*. மதுரை: என்னெஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்.
- சுப்பிரமணியன், க. 2011. *சங்ககாலச் சமுதாயம்*. சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- செல்வராசு, சிலம்பு நா. 1997. *இலக்கிய அரசியல்*. புதுவை: அனிச்சம் இலக்கிய வட்டம்.
- _____. 2001. *தொல் தமிழர் சமயம்பெங்களுர்* : காவ்யா.
- _____. 2005. *சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு*. சென்னை: காவ்யா.

- _____. 2010. சங்க கால மரபுகள் கட்டுடைப்பும் கட்டமைப்பும். தஞ்சாவூர்: அன்னம்
- _____. 2010. தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள், சமூக மானுடவியல் ஆய்வு. சென்னை: காவ்யா.
- _____. 2010. வெட்சியும் முல்லையும் பெருங்கற்படைக் கால இலக்கியங்கள். தமிழ் மலர் . கோவை: தமிழ் நேயம்.
- _____. 2013. கண்ணகித் தொன்மம். நாகர் கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
- செல்வகணபதி, அண. 2004. சங்க இலக்கியம் காட்டும் கொற்றவை. திருச்சி: பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி.
- செங்குட்டுவன், ப. டார்வின் – ஆய்வும் விளைவும். சென்னை: ஸ்ரீசெண்பகா பதிப்பகம்.
- சோமசுந்தரம், பூ. 2008. மனித இனங்கள். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.
- ஞானசேகரன், தே. 1987. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரம் சடங்குகள். மதுரை: பார்த்திபன் பதிப்பகம்.
- டாங்கே, எஸ். ஏ. 1999. பண்டைக்கால இந்தியா. சென்னை: அலைகள் வெளியீடு.
- தர் மராஜன், நா. (தமிழாக்கம்) 2008. எங்கெல்ஸ் குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம். மதுரை: கருத்து – பட்டறை.
- தமிழ்ச் செல்வன், ச. அரசியல் எனக்கும் பிடிக்கும். சென்னை: பாரதி புத்தகாலயம்.
- தமிழண்ணல். 2009. சங்க மரபு. மதுரை: சிந்தாமணிப் பதிப்பகம்.
- தரம்பால். (தமிழாக்கம் கே. ராமசுப்பிரமணியன்). 1992. முந்தைய இந்திய சமுதாயம், அரசமைப்பு சில அம்சங்கள்: அவற்றின் இன்றைய பொருத்தம். சென்னை: க்ரியா.
- தட்சிணாமூர் த்தி, அ. 1999. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும். சென்னை: யாழ் வெளியீடு.
- தனஞ்செயன், ஆ. 2010. சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச் சூழலியலும். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்.

தேவநேயப் பாவாணர் , ஞா. (நா. பதி.). 1991 பழந்தமிழாட்சி. சென்னை: கழக வெளியீடு.

_____. (இ.பதி.). 1992. பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும். சென்னை: கழக வெளியீடு.

_____. 2000. தமிழர் வரலாறு. சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

தேவிபிரசாத்சட்டோ பாத்யாயா. இந்தியத் தத்துவம்: ஓர் அறிமுகம். நாகசாமி, இரா. 1972. செங்கம் நடுகற்கள். சென்னை: தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை.

பக்தவத்சல பாரதி. 1999. பண்பாட்டு மானிடவியல். சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

_____. 2005. மானிடவியல் கோட்பாடுகள். புதுவை: வல்லினம் பதிப்பகம்.

பக்தவத்சல பாரதி, சிலம்பு நா. செல்வராசு, இரா. சம்பத் (ப.ஆ.). 2011. பண்பாட்டியல் நோக்கில் பண்டைத் தமிழர் சமயமரபுகள். புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.

பஞ்சாங்கம், க. 2007. சங்க இலக்கியம். சென்னை: காவ்யா.

பழனிச்சாமி, செ. 1989. புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு. கோவை: வாணி பதிப்பகம்.

பாண்டிரங்கன், அ. 2008. தொகை இயல். புதுவை: தமிழரங்கம்.

பாலசுப்ரமணியன், கு. வெ. 2001. சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

பாலசுப்பிரமணியன், சி. 1995. தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள். சென்னை: பாரி நிலையம்.

மங்களமுருகேசன், ந. க. 1985. சோழர் ஆட்சிமுறை. சென்னை: பாரி நிலையம்.

மாதையன், பெ. 2004. சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும். சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.

மௌனகுரு, சி. 2009. பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும். சென்னை: அலைகள் வெளியீட்டகம்.

ராமானுஜாசாரி, ஆர் . 2002. தமிழாக்கம் (இ.பதி.). *பிளேட்டோவின் குடியரசு*. புதுடெல்லி: சாகித்திய அக்காதெமி.

ராஜன், கா. 2004. *தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம்*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

லெனின், வி. இ. 2001. *அரசு*. சென்னை: கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம்.

மகேஷ்வரன், வல்லிபுரம். 2007. *சோழர் காலத்துக் கோயிலும் சமூகமும்*. சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

வாணி அறிவாளன். 2010. *வீரம் விளைந்த நிலம்*. சென்னை: அருண் அகில் பதிப்பகம்.

வானமாமலை, நா. 2008. *தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்*. சென்னை: அலைகள் வெளியீட்டகம்.

ஆங்கில நூல்கள்

Ember, Carol, R., & Ember Melvin. 1977 (1973). *Anthropology* (2nd edition). NewbJersy: Prentice-Hall Inc.

Harris, Marvin. 1987 (1927). *Cultural Anthropology* (2nd edition). New York

Harper & Row, Layton, Rober. 1997. *An Introduction to Theory in Anthropology*. Cambridge: Cambridge University Press.

Naroll, R., & Narrol, F. 1973. *Main Currents in Cultural Anthropology*. New Jersy: Prentice-Hall Inc.

Williams, Thomas, Rhys1990. *Cultural Anthropology*. New Jersy: Prentice-Hall Inc.

Haviland, Williams, A. 1989. *Anthropology* (5th edition). Tokyo – London – Sydney: Holt, Rinehart and Winston Inc.

Keith, Otterbein. 1997. The Anthropology of War. in John. J. Honigmann (ed.). *Hand Book of Social Cultural Anthropology*, Vol. 2: 923-958.

_____. 2006. War, Anthropology of. in H. James Brix (ed.). *Encyclopedia of Anthropology*, Vol. 5: 2298-2300. New Delhi: Sage Publications.

_____. 2006. War, Archaeology of. in H. James Brix (ed.). *Encyclopedia of Anthropology*, Vol. 5: 2300-2301. New Delhi: Sage Publications.

Lawrence, H, Keeley. 1996. War Before Civilization.

Ramachandra, Dikshitar, V.R. 1944. *War in Ancient India*. Madras: Macmillan & Co. Ltd.

Rami, Reddy. 1987. *Elements of Prehistory*. Delhi: Mittal Publications.

ஆய்வேடுகள்

ஆக்னஸ்மேரி, இ. 2010. தமிழ் இலக்கியங்களில் வெட்சிப்போர். புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம். தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

தமிழரசி, இரா. 2003. பாலைத்திணைநிலை மாந்தர் . காஞ்சி மாமுனிவர் பட்ட மேற்படிப்பு மையம், புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்.

_____. 2008. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் உரைவேறுபாடு – ஒரு ஒப்பாய்வு. புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்.

களஞ்சியங்கள்/ அகராதிகள்

இராசவேலு, சு. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி – 6. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

கிருஷ்ணசாமி, க. 1986. ஆதிசூழலும் அரசும். வாழ்வியற் களஞ்சியம். தொகுதி II: 448 – 450. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

சாரங்கபாணி, இரா. (ப.ஆ.). 1986. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொகுதி – 1. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

_____. 1986. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொகுதி – 2. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

சிங்காரவேலு முதலியார். (மூ.ப) 1983. அபிதான சிந்தாமணி. ஏசியன் எடுகேஷன் சர் வீஸஸ்.

சுப்புராயலு, இரா. 1991. கற்காலம். வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி – 6, 918 – 927. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

Lehmann, Thomas & Malter, Thomas. 1993. A Word Index for Cankam Literature. Madras: Institute of Asian Studies.

கட்டுரைகள்

அந்தோனிராஜ்,தை.2012.“புறநானூற்றில் அறக்கொள்கை”. தமிழரசி,ப., மதன்குமார், இரா., தமிழ் அருவி. (ப.ஆ). மோகனூர்: ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

அறவாணன்,க.ப.2012.“காதலும் போரும்”. மீனாட்சி,ச.பெ., (ப.ஆ). செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம்.சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

அன்னபாக்கியம்,வி.2013.“போரியல் நோக்கில் தொல்காப்பியம்”. பத்மாசனி,சி., செல்வம்,தி.,மணி,ஆ.,(ப.ஆ.).பல்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம் (தொகுதி 2).புதுச்சேரி:தமிழன்னை ஆய்வகம்.

அனுடயானா,அ. 2011.“புறநானூற்றில் புகழ்”. பாலதண்டபாணி,ஆ., சீனிவாசன்,கு., (ப.ஆ). வஞ்சி.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

அனுஷா,இரா.2013.“புறநானூறு வெளிப்படுத்தும் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் ஆளுமைக் கூறுகள்”. வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே.,முத்தமிழ் செல்வன், சோ.,சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை: செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

ஆக்னஸ்மேரி,இ.2012.“சங்க இலக்கியம் சுட்டும் ஆநிரை கவர்தலில் மறவர்தம் செயல்பாடு”. தமிழரசி,ப., மதன்குமார்,இரா. ,(ப.ஆ.). தமிழ் அருவி. மோகனூர்: ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

ஆக்னஸ்மேரி,இ.2013.“பரிணாமவியல் நோக்கில் தொல்காப்பிய வெட்சித்திணை” பத்மாசனி,சி., செல்வம்,தி., மணி,ஆ., (ப.ஆ.). பத்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம் (தொகுதி - 2).புதுச்சேரி: தமிழன்னை ஆய்வகம்.

இராஜராஜேஸ்வரி,தா.2011.“புறநானூற்றில் சீறார் மன்னர்கள்”. பாலதண்டபாணி,ஆ., சீனிவாசன்,கு., (ப.ஆ.). வஞ்சி. மோகனூர்: ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

கணபதிராமன்,வ. 2013. “வாகையும் அறவியலும்”. பத்மாசனி,சி., செல்வம்,தி., மணி ஆ., (ப.ஆ.). பத்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம். (தொகுதி - 1).புதுச்சேரி: தமிழன்னை ஆய்வகம்.

கவிதா,ச.2011.“புறநானூற்றில் ஆளுமைத் திறன்”.பாலதண்டபாணி,ஆ., சீனிவாசன், கு.,(ப.ஆ.).வஞ்சி.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

கருணாகரன்,கோ.2012.“புறப்பொருள் வெண்பாமாலை – இலக்கண உருவாக்கம்”. தமிழரசி,ப., மதன்குமார்,இரா., (ப.ஆ.). தமிழ் அருவி. மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

காயத்ரி,நா.2012.“தொல்காப்பிய நோக்கில் பெருந்திணை”.தமிழ் வேலு,ச., செல்வராசு,அ.,தமிழ் ஆறு.(ப.ஆ.).மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

சஞ்சை,உ.2011.“வெட்சி மரபும் ஏறுதழுவுதலும்”.பாலதண்டபாணி,ஆ., சீனிவாசன்,கு., (ப.ஆ.).வஞ்சி.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

சந்திரசேகரன்,ஆ. 2013. “தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை”. வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ.). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை: செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

சுசிலா,மா.2012 “நற்றிணையில் போர்ச் சிறப்புகள்”. மீனாட்சி,ச.பெ., (ப.ஆ.). செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம் .சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

செல்வராசு,அ.2012.“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே”. நித்ய கல்யாணி,எம்.,புகழேந்தி,ஐ.இரா., (ப.ஆ.). தமிழ் ஏரி. மோகனூர் : ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

ஞானகுரு,கு.2013.“வெட்சித் திணை ஒரு சமூகவியல் பொருத்தப்பாடு”. பத்மாசனி,சி., செல்வம்,தி.,மணி,ஆ.,(ப.ஆ.).பல்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம் (தொகுதி – 1).புதுச்சேரி:தமிழன்னை ஆய்வகம்.

நித்தியகல்யாணி,சு.2013 “சங்க கால போர் மரபுகள்”.வேலம்மாள், பா., கண்ணாத்தாள்,கே.,முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ.).தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை: செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

தமிழ்வாணன்,ம.2012 “பழந்தமிழரின் போர் வெறியும் அச்சமும்”. மீனாட்சி,ச.பெ.,(ப.ஆ.).செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம். சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

தருமராசன்,இரா.2012.“நற்றிணை காட்டும் பழந்தமிழரின் மரபு வழித் தொழில்”. மீனாட்சி,ச.பெ.,(ப.ஆ.).செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம். சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

தாயம்மாள் அறவாணன்.2012“பெண்ணும் போர்க்களப் பங்கேற்பும்”. மீனாட்சி,ச.பெ., (ப.ஆ.).செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம். சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

தீபலட்சுமி,சு.2012.“கலித்தொகையில் பாலைநில மக்களின் தொழில்கள்”. மீனாட்சி, ச.பெ.,(ப.ஆ.).செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம். சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

மகேஸ்வரி,த.2013.“புறநானூற்றில் ஔவையின் ஆளுமை”.வேலம்மாள், பா., கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ.). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை: செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

மயிலா,ப.ம.2013“கோவூர்க்கிழாரின் ஆளுமை”. வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே.,முத்தமிழ் செல்வன்சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ) தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை: செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

முருகன்,இரா.2013. “தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலும் தொல்சமூகமும்”. பத்மாசனி, சி., செல்வம்,தி., மணி,ஆ., (ப.ஆ). பத்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம் (தொகுதி - 1).புதுச்சேரி: தமிழன்னை ஆய்வகம்.

மெய்யப்பன்,ப.2011.“பரம்பரையைச் சுட்டுதல் எனும் புறமரபு”.இலக்குமி நாராயணி, க.,புகழேந்தி,இரா.,(ப.ஆ.).வாகை.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

மேனகலட்சுமி,இரா.,2011.“சமூகப் பரிணாமமும் இலக்கியமும்”.இலக்குமி நாராயணி, க.,புகழேந்தி,இரா.,(ப.ஆ.).வாகை.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

மேனகலட்சுமி,இரா.,2013.“பரிணாமவியல் நோக்கில் தொல்காப்பியமரபியல்”. பத்மாசனி,சி., செல்வம்,தி., மணி,ஆ., (ப.ஆ). பத்துறை நோக்கில் தொல்காப்பியம் (தொகுதி - 2).புதுச்சேரி:தமிழன்னை ஆய்வகம்.

யமுனா தேவி,சா.2013.“சங்க கால மக்களின் போர்க்களவீரமும் கொடைச் சிறப்பும்”. வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை.சென்னை:செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

ரெங்கராஜ்,கா.2013.“புறநானூற்றில் கடையேழு வள்ளல்கள்”. வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை. சென்னை:செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

லட்சுமிபிரியா,மா.2012.“புறநானூற்றில் அரசியல் கட்டமைப்பு”. இலட்சாராமன்,இரா., எழில்வசந்தன்,ஏ., (ப.ஆ). தமிழ் கடல். மோகனூர்: ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

வசந்தி,பா.2012.“நற்றிணையில் மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள்”. மீனாட்சி,ச.பெ.,(ப.ஆ.).செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம். சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

வனிதா,பு.2011.“புறநானூற்றில் ஆநிரைகள்”.இலக்குமி நாராயணி,க.,
புகழேந்தி, இரா.,(ப.ஆ).வாகை.மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய
ஆராய்ச்சிக் கழகம்.

வனிதா,மு.2013.“புறம் பேசும் மறக்களவழி”. வேலம்மாள்,பா.,
கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ., சதாசிவம்,சு.,
(ப.ஆ).தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை.
சென்னை:செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

வாணி அறிவாளன்.2012.“பழந்தமிழகத்தில் மறப்போர்”. மீனாட்சி,ச.பெ.,
(ப.ஆ). செவ்வியல் நூல்களில் தமிழ்ச் சமுதாயம்.
சிதம்பரம்:மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

விஜயகுமாரி,ஆர்.2013.“பாண்டிய நாயகனின் பன்முக ஆளுமைகள்”.
வேலம்மாள்,பா., கண்ணாத்தாள்,கே., முத்தமிழ் செல்வன்,சோ.,
சதாசிவம்,சு., (ப.ஆ.). தமிழிலக்கியங்களில் பன்முக ஆளுமை.
சென்னை:செம்மூதாய் பதிப்பகம்.

ஜான்சன்,போ.2012.“சங்க காலச் சோழ மரபு வரிசை – மீள்பார்வை”.
இலட்சாராமன்,இரா., எழில்வசந்தன்,ஏ., (ப.ஆ). தமிழ் கடல்.
மோகனூர்:ஆர் அனைத்திந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்.